

ฟ่ายกลซาตาน [Artificial Devil Love]

ผู้เขียน รุ่งอรุณทัย

ปีที่พิมพ์ 12/2559

ราคา 279.-

จัดพิมพ์ / จัดจำหน่าย รุ่งอรุณทัย

Line ID : thesun_1982

facebook./Fc.RungArunoThay

*สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และฉบับที่ 2, ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2558 ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

คริสต มาร์ดิน เชียร์เลอร์ อายุ 30 ปี ลูกครึ่งไทย-อิตาเลียน ชายหนุ่มที่มีความทรงจำที่เลวร้ายที่ถูกฝังและปิดผนึกโดยที่เขารู้เช่นกันว่าตัวเองมีมันอยู่ แต่สาเหตุที่ทำให้คริสตดูเป็นคนเจ้าอารมณ์และเอาแต่ใจก็เหมือนจะดูเป็นเรื่องทั่วไป ‘ออกหัก’ จากผู้หญิงคนหนึ่ง คริสตก็แค่ไม่สนใจและจริงจังกับผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น เขาใช้ชีวิตอย่างผู้ชายที่มีฐานะและมีผู้หญิงเข้ามาเสนอตัวให้มากมาย และคริสตไม่มีเหตุผลที่ต้องปฏิเสธใครเหล่านั้น แต่เมื่อคริสตให้เวลาแบบนั้นเกิดขึ้นกับชีวิตเขามากเกินไป จนทำให้ความน่าเชื่อถือในตัวเขาหมดลง จนผู้ที่ได้ตำแหน่งแม่ของเขาต้องทำอะไรสักอย่าง เมื่อเธอต้องการวางมือจากธุรกิจและต้องการให้ลูกชายเพียงคนเดียวมารับช่วงต่อ แต่ทุกอย่างกลับไม่ง่ายเมื่อคริสตไม่เป็นที่ยอมรับของคณะบอร์ดผู้บริหาร คุณหญิงศศิธรจึงต้องทำอะไรสักอย่าง

กอหญา คาร์เมียน อายุ 21 ปี ลูกครึ่งไทย-อิตาเลียน สาวน้อยวัยใสที่พึ่งสอบเสร็จ เธอก็เป็นหญิงสาวคนหนึ่งที่มีสังคมเล็กๆ ในแบบที่เธอต้องการ การสังสรรค์ฉลองสอบเสร็จในกลุ่มเพื่อนคือนั้นทำให้เธอต้องมาเกี่ยวข้องกับเขา ที่หิวเธอกลับไปกับเขาด้วยในคืนนั้น แต่ความบังเอิญไม่มีแต่เพียงเท่านั้น เมื่อเธอคือคนเดียวกันกับที่เป็นเจ้าของบทประพันธ์ พ่ายกลชาตาน (Artificial Devil Love) ที่ถูกคริสตตะคอกไล่ ในวันที่เธอไปประชุมเพื่อที่เธอจะเซ็นให้สิทธิการสร้างละครที่คริสตจะแสดงเป็นนักแสดงนำชายเพื่อกอบกู้ชื่อเสียงที่เสียๆ ให้ออกมาเป็นที่ยอมรับของสังคม แต่ทุกอย่างพังลง แค่อุบัติเหตุเล็กๆ ที่คริสตไม่แม้แต่จะเก็บอารมณ์ของตัวเองสักนิด

พ่ายกลชาตาน (Artificial Devil Love) บทประพันธ์เรื่องนี้จะหลุดไปไม่ได้ คริสตจึงต้องรับผิดชอบ ก่อนอื่นเขาต้องตามหาเธอคนนั้น แต่แล้วเมื่อ

เธอคนที่เขาตามหากลายมาเป็นคนเดียวกับที่เขาหิวเธอออกจากผับในคืนนั้น เลห์ กล ต่างๆคริสต์จึงต้องเอามาใช้กับเธอเพื่อที่เขาจะได้บทประพันธ์นี้เป็นของช่องที่เขา กำลังจะขึ้นเป็นประธานบริหารคนต่อไป แต่คริสต์ต้องเสียสิ่งสำคัญเป็นการแลกเปลี่ยน ‘หัวใจ’ ที่เขาผลอผลให้กับเธอไปอย่างรู้ตัว เขาจึงต้องทำทุกอย่างเพื่อที่จะได้ครอบครองเธอที่ได้หัวใจเขาไปมาเป็นของเขาอย่างสมบูรณ์

คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์ ซาตานในสายตาของคนทั้งโลกรวมถึงเธอคนนี้ด้วยกอลู้า คาร์เมียน เธอต้องเจอกับอะไรเมื่อหัวใจของคริสต์ที่เธอไม่ได้อยากได้ในตอนแรก แต่เธอไม่มีสิทธิเลือกและคืนมันให้เขาได้ง่ายๆ เพราะซาตานตนนี้ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ทุกอย่างที่เป็นของเธอรวมถึงหัวใจของเธอด้วย

เราเป็นอะไรกันมัย? จะได้เลิกถามเลิกใช้คำนั้นสักที...ว่าเราไม่ได้เป็นอะไรกัน”

เรื่องราวของพวกเขาจบทุกท่านในหน้าถัดไปแล้วค่ะ...

‘... วันประชุมของสถานีโทรทัศน์...’

‘...เข้าครัว...ณ ห้องชุดคอนโด ชั้นสูงสุด ย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร’

ร่างเปลือยเปล่าของชายและหญิงที่ร่วมมือรวมร่างดั่งเสมือนเป็นคนเดียวกัน ของกิจกรรมสร้างความหวิวหวิวให้กันและกัน

“อ้า...อ้า...” เสียงครางของริต้าดังออกมาไม่ขาด เมื่อเธอเป็นฝ่ายรับ อารมณ์ความรุนแรงของคริสต์ที่ทุ่มแรงไม่มีกั๊กเก็บไว้ให้กับริต้า ที่ปล่อยเสียงครางออกมาบ่งบอกถึงความสุขกายที่ได้รับอย่างล้นเหลือ ริต้าปฏิเสธไม่ได้ว่า เธอหลงใหลการเสพเชือกของชายผู้นี้เหลือเกิน

คริสต์ยังคงมอบพลังความต้องการของตนเองให้กับเธอผู้นี้ ตอบสนองให้กับเธอต้องการอย่างถึงใจ เป็นการหยุดและปิดฉากความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอเป็นการถาวร เพราะนี่จะเป็นช่วงเวลาสุดท้ายของผู้หญิงคนนี้ คนในอดีตที่ผู้ชายแบบเขาคิดว่า เขา‘รัก’เธอ...

“คริสต์ ถ้าคุณรักฉันจริง! คุณก็ควรจะปล่อยฉันไป ให้ฉันไปมีชีวิตที่ดีกว่า” คำพูดสุดท้ายของริต้า ที่ทิ้งเขาไปตอนที่เขายังเรียนปริญญาโทที่อเมริกา

“อืมมมม...” เสียงครางในคอของคริสต์ที่ดังออกมาในที่สุด เมื่อถึงจุดปลดปล่อย คริสต์ถอดถอนแก่นกายที่ยังคงความแข็งแรงสมชายด้วยวัยเพียงสามสิบหมาดๆ มือใหญ่ดังเครื่องป้องกันออกจากความแข็งแรงทั้งลงถึงขยะและเดินเข้าห้องน้ำไปทันที โดยที่ไม่หันมามองริต้าที่นอนหอบหายใจหมดแรงอยู่บนเตียงใหญ่ของเขา...

ยี่สิบนาทีต่อมา คริสต์เดินออกมาจากห้องน้ำหลังจากที่เขาชำระร่างกายของตัวเองแล้ว เขาสวมเพียงเสื้อคลุมที่ห่อหุ้มร่างกายไว้ และเดินไปเปิดลิ้นชักเล็กที่หัวเตียงและหยิบบางอย่างออกมา...

“รับเงินนี้ไป...และไม่ต้องกลับมาที่นี่อีก” คริสต์โยนเงินสดที่เป็นแบงค์พันจำนวนสองปีกให้กับริต้าที่ยังคงนอนหอบหายใจบนเตียงใหญ่ที่มีผ้าห่มคลุมร่างเปลือยเปล่าอยู่

“อะ...อะไรอะ...คริสต์...ริต้าไม่เข้าใจ” ริต้าที่สายตามองเงินสดบนเตียงกับชายตรงหน้าสลับกัน

“เวลาของเธอหมดแล้ว...มันถึงเวลาที่เธอต้องออกไปจากชีวิตฉัน...อย่างถาวร...” คริสต์ตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ

“คริสต์!...”

“อ้อ!...เรามีเวลาหนึ่งชั่วโมง...เพราะเดี๋ยวแม่บ้านจะมาทำความสะอาดและรีอเตียงเซตนี้ออกจากที่นี่”

“คริสต์!....ไม่จริงใช่ไหม...ก็เราสองคนเข้าใจกันแล้วไม่ใช่หรือคะ?...” ริต้าที่ซ็อกกับสถานการณ์ปัจจุบัน พุดด้วยเสียงที่สั่นเครือ เพราะสถานการณ์ตอนนี้ของเธอไม่ได้แตกต่างกับหญิงสาวที่ผ่านๆมาของชายตรงหน้าเลย

“ถูก!...ฉันเข้าใจเธอเป็นอย่างดี...แต่เราสองคนก็จบกันเพียงเท่านี้...ฉันก็ทำตามข้อเสนอของเธอไว้ว่า ‘ลอง’ ให้โอกาสเธอ...และฉันก็ให้แล้ว...แต่สุดท้ายเราสองคนก็ไปต่อกันไม่ได้...”

“ไม่จริง!!!...คุณแกล้งฉันริต้าใช่ไหมอะ...ที่ริต้าเคยทิ้งคุณไป” ริต้าพยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ ถึงแม้เธอจะรับรู้ได้ว่าชายตรงหน้าเปลี่ยนไป จาก ‘ผม’ เป็น ‘ฉัน’ จาก ‘คุณ’ เป็น ‘เธอ’ สรรพนามที่ใช้ก็ห่างเหินและไม่มีให้

เกียรตินะเลย เพียงแค่ช่วงเวลาที่ยี่สิบนาทีก่อนที่เขาเข้าห้องน้ำและกลับมาเขากลายเป็น คริสต์อีกคนที่เธอไม่เคยรู้จัก

“ฉันไม่ได้แก้แค้นอะไรทั้งนั้น...อย่าสำคัญตัวเองมากเกินไป...ผู้หญิงหิวเงินอย่างเธอไม่มีความหมายกับฉันเลยสักนิด” คริสต์โกหกคำโตกับหญิงสาวตรงหน้า เพราะตลอดเวลาสองสัปดาห์ที่ผ่านมาที่เขา ‘ลอง’ ให้โอกาสเธอนั้น ก็เพราะว่าเขาต้องการเอาคืนเธอที่ ‘ทิ้ง’ เขาไปหาผู้ชายคนอื่นที่เธอคิดว่ามีมากกว่าเขา สุดท้ายธาตุแท้ของผู้ชายคนนั้นก็ออกมา....ทำให้ริต้าต้องกลับเมืองไทยและพบกับความจริงว่า แท้จริงแล้วเขาเป็นใคร เพราะตลอดเวลาที่เขาได้รู้จักและคบหาเธอเขาไม่เคยบอกว่าตัวเองเป็นใคร

“คริสต์!!!!...คุณเลวมาก!!!!...สักวันหนึ่งคุณจะต้องเสียใจที่วันนี้คุณทำกับ ริต้าแบบนี้...” ริต้าเสียใจและคาดไม่ถึงว่าชายตรงหน้าจะชั่วช้าหาหมยเธอได้ถึงเพียงนี้

“เสียใจ!...ฮืม!...เธอคงลืมไปว่าฉันผ่านและมาไกลความรู้สึกนั้นแล้ว...กับผู้หญิงแบบเธอฉันไม่มีทางให้มันเกิดขึ้นกับฉันแน่ๆ...” คริสต์พูดพร้อมด้วยรอยยิ้ม สายตามองริต้าอย่างที่เขาไม่เคยให้มันกับใครมาก่อน ผู้หญิงคนนี้เป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาไม่ไว้วางใจผู้หญิงคนไหนอีกเลย ยกเว้นแม่เขาเพียงคนเดียว

“ฮือ ฮือ ฮือ....” ริต้าได้แต่ร้องไห้ฟูมฟาย เพราะสำหรับเธอทำได้เพียงเท่านี้ เธอเป็นใคร แล้วเขาเป็นใคร ตอนนี้ก็ชัดเจนแล้ว

คริสต์แสร้งยิ้มมองหญิงสาวที่ก้มหน้าร้องไห้กับหมอนที่เธอหนุนนอน ก่อนที่จะเดินไปเพื่อแต่งตัว เพราะวันนี้เขามีประชุมกับทีมงานที่เกี่ยวข้องที่ทางช่องของแม่เขาจะนำนวนิยายที่กำลังเป็นที่ต้องการของช่องต่างๆที่จะนำ

ไปทำเป็นละคร รวมถึงเจ้าของบทประพันธ์ที่ยินยอมเพียงสี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่ช่องของแม่เขาจะได้บทประพันธ์เรื่อง ‘พ่ายกลชาตาน’ มาร่วมเข้าประชุม เพื่อขอความเห็นนักแสดงและรับฟังแนวทางของผู้กำกับ

‘...เข้าตู่...ณ ห้องชุดคอนโด ชั้นที่25 ย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร’

กอหญ้า คาร์เมียน ที่ลืมตาเปิดรับแสงรุ่งอรุณของเช้าวันใหม่ เธอค่อยๆลุกจากอนมานั่งพร้อมบิดกายเล็กน้อย วันนี้เธอต้องไปประชุมกับทีมงานของสถานีชื่อดังเพื่อดูตัวนักแสดงของทีมงานที่ต้องการนำบทประพันธ์เรื่อง ‘พ่ายกลชาตาน’ งานเขียนเรื่องแรกของเธอนำไปทำเป็นละคร ทั้งๆที่ช่วงนี้เธอไม่ค่อยอยากจะไปไหนเลย เพราะอีกสามวันข้างหน้าเป็นช่วงสอบปลายภาคของภาคเรียนสุดท้ายของเธอ แต่เธอจะให้เหตุผลแบบนี้กับสถานีไม่ได้ เพราะไม่มีใครรู้จักตัวจริงของเธอ ว่าเจ้าของบทประพันธ์ ‘พ่ายกลชาตาน’ เป็นเพียงนักศึกษาปีสี่ของมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศไทย

กอหญ้า เดินเข้าห้องน้ำหลังจากที่เก็บเตียงเรียบร้อย และอีกสามสิบนาที่ต่อมาเธอก็ออกมาโดยการสวมเสื้อคลุมอาบน้ำ และแน่นอนเธอจะต้องเสียเวลาจัดการตัวเองอีกหนึ่งชั่วโมง

กอหญ้าหยิบคอนเทเลนส์ดำขึ้นมาเพื่อปิดบังดวงตาที่แท้จริงของเธอที่เป็นสีน้ำตาล และต่อด้วยการจัดการทรงผมที่ยาวให้หยิกเป็นลอน เธอแต่งแต้มแก้มใสเนียนให้มีกระ บ้างเล็กน้อย ส่วนปากได้รูปเธอใช้ลิปกลอสแต่งแต้มเพียงเล็กน้อย และเดินไปยังตู้เสื้อผ้าหยิบเสื้อเจ็ดลายสก็อตมาสวมทับเสื้อ

กล้ำด้นในตามลำดับ และขึ้นสุดท้ายกระโปรงยีนส์ที่ยาวจนถึงตาตุ่มเพื่อปิดบังเรียวยาวสวยงามของเธอตามสัญชาตญาณเสียวไทย-อิตาเลียน และก่อนออกจากห้องนอนเธอไม่ลืมที่หยิบแว่นตาครอบคำอันใหญ่พร้อมกับกระเป๋าสะพายใบเล็กที่ย้ายของจำเป็นที่ต้องใช้ใส่ไว้ข้างใน

กอลู๋เดินมายังโซนครัวขนาดพอเหมาะ เธอหยิบจิกในช่องฟรีสในตู้เย็นที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ย้ายไปใส่ในไมโครเวฟ...

“บี๊ด บี๊ด...” เสียงเตือนของไมโครเวฟ เมื่อจิกพร้อมทาน กอลู๋นำผลออกจากเก้าอี้ตัวสูงหน้าท็อป ที่ตอนนี้มีน้ำส้มที่เหลือครึ่งแก้วกับน้ำเปล่าหนึ่งแก้ว

“...อันโต...หุ้ย! คิดถึงอันโตจัง!...” กอลู๋พึมพำออกมา เมื่อมือเล็กกำลังคนจิกไปมาอย่างเบื่อบ้าง เพราะเธอต้องฝากท้องกับอาหารพวกนี้เป็นประจำ หากเธอไม่ได้ออกไปกินนอกบ้านกับเพื่อนๆ ของเธอ

Grrrr Grrrr กอลู๋ขมวดคิ้ว เมื่อได้ยินเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ในกระเป๋าสะพาย และเมื่อเธอหยิบออกมาก็ไม่เกินคาดที่เธอคิดไว้

“กิ๊ก!...”

“หุ้ย!...แคไปคนเดียวได้จริงๆนะ...” เสียงปลายสาย เอ่ยออกมาทันทีโดยไม่ต้องมีการทักทายอย่างมีพิธีรีตอง

“เออ...ไปได้ กิ๊กไม่ต้องห่วง นอนพักรักษาตัวให้หายเร็วๆ อีกสามวันก็เป็นวันสอบแล้วนะ...ไปนอน กินยา และอาหารที่เป็นประโยชน์ ะ...” กอลู๋ตอบกลับเพื่อนสาวที่สนิทที่สุด กิ๊ก ไสริดา ที่เป็นหนึ่งในสามคนที่รู้ว่าตัว

จริงของนักเขียนที่ใช้นามปากกาว่า ‘กอหญา’ ซึ่งวันนี้เพื่อนสาวคนนี้จะต้องไป
กับเธอในฐานะผู้จัดการส่วนตัวของเธอ แต่กึก ป่วยเป็นไข้หวัด

“คุณกอหญา...” กอหญาหันไปตามเสียงเรียก เมื่อเธอเดินออกจาก
ลิฟท์ที่มาจอดชั้นจอดรถ

“ลู่หวัง...สวัสดิ์ค่ะ...กลับมาทำงานแล้วหรือคะ?” กอหญาเอ่ย
ทักทาย ลู่หวังที่เป็น ปรก.ของอาคาร

“ครับ...เจ้าปีฝากขอบคุณของที่คุณกอหญาฝากไปให้ด้วยนะครับ...”

“ไม่เป็นไรค่ะเล็กน้อย...แล้วน้องปีอาการดีขึ้นมั้ยะ?” กอหญาถาม
กลับ ปี คือหลานสาวของลู่หวังที่เธอมีโอกาสดูแลช่วยเหลือเมื่ออาทิตย์ก่อน...

“ดีขึ้นมาก...พวกเราเป็นหนี้บุญคุณ คุณกอหญา...ถ้าวันนั้นไม่ได้คุณ
กอหญาช่วยไว้...เจ้าปีคงแย่แน่ๆ”

“อย่าคิดอะไรมากเลยล่ะ...น้องปีแข็งแรงขึ้นก็ดีแล้ว...” กอหญาเอ่ยกับ
ลู่หวัง ครั้งนั้นที่เธอช่วยพาน้องปี ส่งโรงพยาบาลเนื่องจากน้องปีมีอาการปวด
ท้องด้านขวาอย่างรุนแรง และโชคดีมากที่วันนั้นเธอกลับมาจากเรียนพอดี จึง
สามารถช่วยเหลือได้ทัน

“...โชคดีมากครับที่มาทันเวลา...คนไข้ได้ตั้งอีกเสบครับ” คำของ
แพทย์หนุ่มที่แจ้งให้เธอและลู่หวังทราบ

“แล้วต้องทำยังไงล่ะ?...” กอหญาถามแพทย์หนุ่ม

“ตอนนี้เตรียมห้องผ่าตัดแล้วครับ...” กอหญาพยักหน้าทันที และบอก
ให้ลู่หวังเซ็นเอกสารที่พยาบาลนำมา

“ลุงคะ...เซ็นสิคะ...คุณหมอจะได้กลับไปทำหน้าที่คะ...” กอหญาหันไปทางลุงหวังที่ยืนฟังอยู่ด้วย แต่ลุงแกมีท่าทางลังเล กอหญาจึงต้องย่ำ

“เออ...คุณกอหญา...คือว่าลุงไม่มีเงินเยอะมากพอที่จะจ่ายค่าผ่าตัด...” กอหญ้ายกลายความสงสัยทันที

“ลุงเซ็นเถอะคะ...เดี๋ยวค่าใช้จ่ายทั้งหมด หลญาได้รับผิดชอบเอง...” สิ้นเสียงของกอหญ้ายลูงหวังหันไปมองหญิงสาวตรงหน้าที่ยืนมองอยู่ก่อนแล้ว และพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มให้ลุงหวัง... “...ลุงอย่าเพิ่งคิดมาก...ตอนนี้ชีวิตของน้องปีสำคัญกว่า...ถือว่าเงินก้อนนี้หลญาให้ลุงยืมก่อนก็ได้...นะคะ”

แพทย์หนุ่มที่ยืนอยู่ด้วย มองหญิงสาวที่สวยงามทั้งภายนอกและภายใน “นี่คะ...” กอหญ้าย่างเท้าที่ลูงหวังเซ็นแล้วให้กับพยาบาล

“คุณกอหญญาจะเข้าสำนักพิมพ์หรือครับ?” ลุงหวังเอ่ยถาม เมื่อเห็นการแปลงโฉมของเธอ ที่เขาจะเห็นไม่ค่อยบ่อย และแน่นอนเรื่องนี้ลุงหวังก็ต้องปิดเป็นความลับเช่นกัน

“เปล่าคะ...หญญามีประชุมที่ช่องสถานี...แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับงานเขียนคะ” กอหญญาตอบออกไปอย่างใจดี และขอตัวไปยังรถคันเล็กชูชุกิ Swift สีเหลืองที่เธอจะนานๆใช้ที เพราะนี่คือรถของนักเขียนนามปากกา ‘กอหญญา’

ลูงหวังยืนมองพร้อมรอยยิ้ม และกำลังจะกลับไปทำหน้าที่ต่อ...

“สวัสดีครับคุณคริสต์...” ลูงหวังทักทายผู้อาศัยชั้นบนสุดของอาคาร

“สวัสดีครับลุง...สามสี่วันนี้ผมไม่เห็นลุงเลยนะครับ...” คริสต์ทักทายและพูดคุยกับลูงหวังอย่างเป็นกันเอง

“ดูลากลับบ้านที่หัวหิน...เพิ่งกลับมาทำงานวันนี้ครับ” คริสต์พักหน้ารับรู้และขอตัวเดินไปยังรถ Land Rover Discovery Sport สีดำ และเคลื่อนออกจากที่จอดไปยังอาคารของช่องสถานีที่คุณหญิงศศิธรเป็นประธานบริหาร และอีกตำแหน่งคือแม่ผู้กำเนิดเขานั่นเอง

‘ณ อาคารสถานีโทรทัศน์’

“สวัสดีครับ...ติดต่อชั้นไหนครับ” เจ้าหน้าที่ทางเข้าอาคารจอดรถของอาคารสถานีสอบถามกอหญ้า ที่เปิดกระจกรับใบจอดรถ

“เอ่อ...ไม่ทราบชั้นค่ะ...แต่ดิฉันมีประชุมกับคุณเขมิกาค่ะ...”

“คุณนักเขียน!...เชิญชั้นสองเลยครับ” กอหญ้ายิ้มและกล่าวขอบคุณ เคลื่อนรถมายังชั้นสองตามที่ได้รับแจ้ง แต่เอ้!...แล้วเธอต้องจอดตรงไหนกันละ ถึงที่นี้จะป็นลานจอดรถสำหรับผู้บริหารแต่เธอก็ไม่รู้ว่าที่ตรงไหนเป็นที่ถูกเตรียมไว้ให้เธอ....

“...ตรงนี้แล้วกัน ใกล้ทางเข้า” กอหญ้าเข้าจอดช่องที่ว่างที่ไม่มีกรวยกัน และเธอก็มองไม่เห็น รปภ. ที่ชั้นนี้ด้วย เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ก่อนลงจากรถเธอไม่ลืมที่จะต้องสวมแว่นตาดำนาเตะะ เพื่อช่วยในการปิดบังใบหน้าและลงจากรถไป

“สวัสดีค่ะ...ติดต่อชั้นไหนคะ” เสียงเจ้าหน้าที่ประจำเคาเตอร์ชั้นสองสอบถามกอหญ้า เมื่อเธอเดินเข้ามา

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ...แต่ดิฉันมีนัดประชุมกับคุณเขมิกา เวลาสิบโมงค่ะ”

“คุณคือเจ้าของผลงาน ‘พ่ายกลชาตาน’...ขออนุญาตเรียกคุณกอหญ้า นะคะ...” กอหญ้ายิ้มและพยักหน้าให้กับเจ้าหน้าที่ ที่ดูตื่นเต้นมากขึ้น “...ขอ

อนุญาตนะคะ...ขอถ่ายเซ็นหน้าได้มั๊ยคะ?...ชอบมากเลยคะ...คือดิฉันเป็นแฟนผลงานของคุณกอดหุ้ยคะ...ไม่คิดว่าคุณกอดหุ้ยดูอายุน้อยอยู่เลย...ขอถ่ายรูปด้วยได้มั๊ยคะ?” กอดหุ้ยได้แต่ยิ้มตลอดการตื้นเต้นของเจ้าหน้าที่ตรงหน้า

“เออ...หุ้ยขออนุญาตเป็นการให้เพียงถ่ายเซ็นอย่างเดียวนะคะ...เรื่องถ่ายภาพต้องขอโทษด้วยนะคะ...ไม่สะดวกจริงๆคะ” กอดหุ้ยตอบออกไปอย่างสุภาพ เมื่อเธอหาช่องในการพูดกับเจ้าหน้าที่ตรงหน้าได้ “...ขอบคุณนะคะ...” กอดหุ้ยกล่าวขอบคุณพร้อมกับส่งคืนเล่ม ‘พ่ายกลชาตาน’ ที่เจ้าหน้าที่ตรงหน้ายื่นมาให้

“ขอบคุณคะ...ไม่เป็นไรคะ...ถ่ายเซ็นก็ดีใจแล้วคะ...เดี๋ยวรบกวนคุณกอดหุ้ยรอสักหน่อยนะคะ คุณเขมิกายังไม่เข้ามาคะ...”

“อ้อ!...ได้คะ...ไม่เป็นไรเพราะนี่ก็ยังไม่ถึงเวลานัดเลย...ฉันเดี๋ยวขอไปรอที่ร้านคอฟฟี่ช็อปตรงนั้นแล้วกันนะคะ...” กอดหุ้ยบอกอย่างสุภาพและขอตัว

“สวัสดีครับ...รับอะไรดีครับ” พนักงานร้านคอฟฟี่ช็อป กล่าวทักทายลูกค้าที่เดินมาถึงตรงหน้าเคาเตอร์

“ขอเป็นลาเต้เย็น หวานน้อยคะ”

“เจ็ดสิบบาทครับ...เดี๋ยวคุณลูกค้านั่งรอที่โต๊ะได้เลยครับ...เดี๋ยวพนักงานนำไปเสิร์ฟครับ...” กอดหุ้ยชำระเงินเรียบร้อยแล้ว ก็เดินไปยังโต๊ะตัวเล็กที่สำหรับนั่งได้เพียงสองคน ตอนนี้เก้าโมงครึ่ง เธอมาถึงก่อนเวลานั้นก็เพราะเธอเผื่อเวลาเดินทางและออกมาช้ากว่าปกติเพื่อเลี่ยงชั่วโมงเร่งด่วนของคนทำงาน

“ขอบคุณค่ะ...” กอหญา กล่าวกับพนักงานเสิร์ฟ ที่นำลาเต้เย็นมาให้เธอ พร้อมหนังสือพิมพ์ฉบับประจำวันนี้ กอหญาจึงอ่านเพื่อฆ่าเวลา

“ทายาทห้องดัง...กับสาวคนใหม่อีกแล้ว...” กอหญาเปิดมาถึงหน้าบ้านเท็ง ก็ต้องพบการพาดหัวข่าวถึง คริสต์ ทายาทของคุณหญิงศศิธร เจ้าของสถานที่ที่กำลังจะเซ็นสัญญามอบบพประพันธ์ ‘พายุกลชาตาน’ ให้กับทางช่องไปสร้างเป็นละคร ซึ่งกอหญาแค้นองผ่านๆ เธอไม่ได้ให้ความสนใจเท่าไร

‘ในเวลาเดียวกัน ณ ลานจอดรถชั้นสอง ที่สถานี’

“ลุงซัด!...ปี้ด ปี้ด...” คริสต์กดแตรรถ เรียก รปภ. ที่ประจำชั้นสอง เมื่อตอนนี้ที่จอดรถประจำของเขาไม่ว่างเหมือนทุกครั้ง...

“คุณคริสต์...”

“ลุงซัด!...หมายความว่าไงครับ” คริสต์ถามกลับทันที ด้วยใบหน้าที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจ และสายต้าย้ายไปยังรถสี่ล้อสีเหลือง สลับกับการมองลุงซัด

“อะ...ขอโทษครับคุณคริสต์...พอดีลुงไปเข้าห้องน้ำมาครับ...ไม่ทราบว่าเป็นรถใคร...เดี๋ยวคุณคริสตรอสักครู่ นะครับ...”

“ไม่เป็นไร...เดี๋ยวผมไปจอดช่องฝั่งโน้นก่อน...ผมมีประชุมและนี่ก็ใกล้เวลาแล้วครับ” คริสต์ดับบทและเคลื่อนรถไปยังช่องจอดที่ว่างอยู่

“เอ่อ!...ขอโทษนะคะ...ห้องน้ำไปทางไหนคะ?” กอหญา ลุกจากโต๊ะและเดินกลับไปยังเคาเตอร์อีกครั้ง

“ตรงประตูทางเข้าค่ะ...เลี้ยวขวา” กอหญา กล่าวขอบคุณเจ้าหน้าที่และเดินไปทิศทางที่เจ้าหน้าที่บอก พร้อมกับในมือที่ถือแก้วกาแฟที่เพิ่งทานไป

ได้เพียงนิดเดียว...ห้านาทีต่อมา...กอหญาาก็เดินออกมาจากห้องน้ำ เมื่อเธอจัดการทุกอย่างพร้อมสำรวจตัวเองอีกครั้ง

Grrrr Grrrr กอหญา ก้มหน้าทันทีเมื่อเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ดังขึ้น โดยที่เธอยังคงก้าวเดินต่อไป พร้อมกับล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายใบเล็กด้วยมือเดียวที่ว่างอยู่

และในจังหวะเดียวกันที่คริสต์พลั๊กประตูเข้ามาจากทางเข้าที่มาจากลานจอดรถ...

“ไ้อ้ยยยย!!!!!!.../....เฮ้ยยยยย!!!!!!...” สองเสียงดังพร้อมกันทันที เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ที่เรียกว่า ‘อุบัติเหตุ’

กอหญาดูตามอง ‘อุบัติเหตุ’ ตรงหน้าที่ตัวเองร่วมสถานการณ์นี้ด้วย แก้วกาแฟในมือที่ตอนนี้ก็ลื่นบนพื้นตรงหน้า และผลของมันก็อยู่ตรงหน้าเธอ คือ ชายหนุ่มที่เสื้อและกางเกงเปียกเลอะน้ำกาแฟ

คริสต์กางแขนออก เมื่อตอนนี้เขาก็มองดูตัวเองที่เลอะเทอะไปด้วยน้ำกาแฟเย็น วันนี้มันวันอะไร! ทำไมถึงมีเรื่องแยๆได้ตลอดเช้านี้ คริสต์ถอนหายใจออกมาพยายามจะระงับอารมณ์ขุ่นมัวของตัวเอง และสายตาค่อยๆมองคนตรงหน้า ไล่มาตั้งแต่ปลายเท้า จนถึงใบหน้าที่มองเขาด้วยดวงตาที่เบิกกว้างพร้อมกับปากที่เปิดค้างไว้

“ยายเด็กแว่นหน้าโง่ เดินไม่ดูตาม้าตาเรือ สถานที่นี้ ไม่ใช่ที่ของเด็กหน้าตาอย่างเธอจะเที่ยวมาเดินเล่นพ่วน” คริสต์ปล่อยคำที่สื่อถึงความไม่พอใจ เมื่อหญิงสาวตรงหน้าเดินชนเขา จนกาแฟเย็นในมือของหญิงสาวหกเลอะเทอะใส่เสื้อผ้าเขา

“ถ้าฉันรู้ว่าเข้ามาสถานที่นี้แล้วต้องมาเจอผู้ชายที่เลียดหมาไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนไว้ในปากมากมายขนาดนี้ ฉันก็ไม่เข้ามาให้เสนียดติดรองเท้าฉันเป็นเด็ดขาด” กอหญาที่ไม่พอใจคำพูดของผู้ชายที่มีดีแต่หน้าตา

“ปากดีนั้นกะ ขยายเด็กปากไม่ลั่นกลิ้งน้ำมัน เธอคงไม่รู้สินะว่าฉันเป็นใคร” คริสต์จ้องมองคนตรงหน้าสบตากับดวงตาผ่านแว่นหนาที่มองกลับเขาอย่างไม่เกรงกลัวเช่นกัน คริสต์ละสายตามองหญิงสาวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอีกครั้งและในความคิดเขา ผู้หญิงคนนี้มีรสนิยมการแต่งตัว เอ้าท์สุดๆ (out) ในสายตาเขา

กอหญาที่ไม่พอใจสายตาที่หยามเหยียดคนของผู้ชายตรงหน้า เธอก็ไม่มีที่ท่าว่าจะหลบสายตาเขา ถึงแม้เธอจะต้องเงยหน้าสู้สายตาเขาก็ตามทีเถอะ! เพราะผู้ชายคนนี้น่าจะมีความสูงเกินร้อยแปดสิบเซนติเมตร

“จะเป็นใครก็ช่าง! ฉันไม่อยากรู้ เพราะเซลล์สมองของฉันมันมีค่ามากกว่าจะมารู้จักและจดจำคนอย่างนาย”

“รปภ.!!!” คริสต์ตะโกนดังลั่น เมื่อความอดทนของเขากำลังจะไม่เหลือ เพราะเขาไม่อยากจะเชื่อว่าทำร้ายผู้หญิง

“ครับ” ลุงซัด รปภ. ฝ่าหน้าประตู่วิ่งเข้ามาทันทีเมื่อได้ยินเสียงของเจ้านาย

“เอายายบ้านี้!!! ออกจากที่นี่ เดียวนี้!!!” คริสต์พูดเพียงแค่นั้นและเดินจากไปโดยที่ไม่หันมามองกอหญาที่เบิกตาโพล่งอย่างไม่อยากเชื่อว่า นี่คือการกระทำของคนที่เรียกว่าผู้ชาย แต่ขาดความเป็นสุภาพบุรุษ

เจ้าหน้าที่หน้าเค้านเตอร์ ที่รีบลุกออกมาเฝ้ามอง ‘อุบัติเหตุ’ ได้สັกพัก แต่เธอไม่กล้าที่จะเข้าไป เพราะที่นี้ไม่มีใครที่จะไม่รู้จัก คริสต์ มาร์ติน เซียร์เลอ

ร์ และอารมณ์ของชายหนุ่มคนนี้น่ากลัวเพียงใด และนี่ก็เป็นบุญตาที่เธอได้เห็นผู้หญิงคนแรกที่กำลังต่อปากกับเจ้านายหนุ่มเลือดร้อน

“คุณกอลู้า เจ็บตรงไหนมั้คะ?” เจ้าหน้าทีหน้าเค้าเตอร์ ขยับไปหา กอลู้าทันทีเมื่อคริสต์เดินจากไป

“เอ่อ!...ไม่คะ...หล้าต้องขอโทษด้วยนะคะ...” กอลู้าพูดพร้อมกับยกมือขึ้นมาไหว้เจ้าหน้าที่ที่เข้ามาถามเธออย่างห่วงใย และเธอก็ยกมือไหว้แม่บ้านที่รีบเข้ามาเคลียทำความสะอาดพื้นที่ ที่เกิด ‘อุบัติเหตุ’ ทันที ซึ่งทุกคนก็ต่างบอกว่า ไม่เป็นไร มันเป็นอุบัติเหตุ

!!!!...นั่นสิ!!!!... มันเป็น ‘อุบัติเหตุ’ ทำไมทุกคนที่นี้ถึงเข้าใจว่าเป็น ‘อุบัติเหตุ’ แต่ทำไม เขาคนนั้นถึงไม่รู้ว่ามันเป็นอุบัติเหตุ

“ฮะ!...คุณเขมิกา มาถึงแล้ว” กอลู้าหันไปมองตามสายตาของเจ้าหน้าที่เค้าเตอร์ที่เอยออกมา... “สวัสดิ์คะคุณเขม...”

“สวัสดิ์จ๊ะ...” เขมิกาทักทายกลับอย่างเป็นกันเอง

“คุณเขมคะ...คุณกอลู้าคะ เธอมาถึงสักพักแล้วคะ”

“สวัสดิ์คะ....คุณกอลู้า?...” เขมิกาทักทาย แต่ที่เธอไม่เข้าใจคือ...

“สวัสดิ์คะ....เรียกว่ากอลู้า ตามนามปากกาก็ได้คะ...” เขมิกายกหน้าเข้าใจทันที เพราะเธอไม่เคยเห็นตัวจริงเจ้าของบทประพันธ์ ‘พ่ายกลชาตาน’ อายุน้อยกว่าที่คิดไว้อีก

“ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ให้คุณกอลู้าต้องรอ...” เขมิกา ตอบกลับอย่างสุภาพ

“ไม่เป็นไรคะ...หล้ามาก่อนเวลานัดเองคะ...” เขมิกายิ้มและเธอก็คิดว่ารู้สึกถูกชะตากับนักเขียนคนนี้ซะแล้ว

“...งั้นเราไปคุยกันต่อที่ห้องประชุมกันค่ะ...เรียกผู้เกี่ยวข้องเข้าห้องประชุมได้เลย” ประโยคแรกเขมิกาพูดกับกอลู้า ประโยคหลังเธอหันไปบอกกับพนักงานของตน

กอลู้าเดินไปพร้อมกับเขมิกาตามคำเชิญ ลืมเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ที่เรียกมาก่อนหน้านี้ เธอยังไม่ได้หยิบขึ้นมาดูก็เกิด ‘อุบัติเหตุ’ เสียก่อน

‘ทางด้านคริสต์...ในเวลาเดียวกัน...ณ ห้องทำงานประธานกรรมการใหญ่’

“ตาคริสต์...เกิดอะไรขึ้นเนี่ย!” คุณหญิงศศิธร ทักบุตรชายเพียงคนเดียวที่เดินเข้ามาในห้องทำงานด้วยสภาพเลอะเทอะเปียกปอน

“สวัสดิ์ครับคุณแม่...” คริสต์เดินเข้ามาพร้อมหอมแก้มคุณหญิงศศิธรตามปกติ “...ผมเจอยายเด็กซุ่มซ่าม เดินมาชนครับ”

“ไปๆ เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าด้านในก่อน...นี่ก็ได้เวลาประชุมแล้ว” คริสต์พยักหน้าและขอตัวเข้าไปในห้องด้านใน ที่ห้องทำงานแห่งนี้ จะมีห้องเล็กอีกหนึ่งห้องที่ไว้สำหรับพักผ่อนของคริสต์ ยามที่ต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำ ไซ้! เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ว่าคริสต์เป็นเจ้าของนโยบายที่ออกมาตลอดเวลาสองปีที่ผ่านมาในการบริหารสถานีนั่นเป็นอันดับหนึ่งที่ได้รับคามนิยมและเรตติ้งสูงมาก นอกจากคุณหญิงศศิธรกับผู้ช่วยคนสำคัญ คือเขมิกา ที่คริสต์รักและนับถือเหมือนพี่สาวสายเลือดเดียวกันเลย

Grrr Grrr คุณหญิงศศิธร หยิบโทรศัพท์ของตนเองเมื่อมีเสียงเรียกเข้า

“ว่าไงจะเขม....ดีๆเดี๋ยวน้ำลงไป” คุณหญิงศศิธรยิ้ม เมื่อเขมิกาที่เธอรัก เหมือนลูกสาวคนหนึ่ง โทรม่าแจ้งว่า เจ้าของบทประพันธ์มาถึงแล้ว

“คริสต์...เดี๋ยวแม่ลงไปห้องประชุมก่อนนะ...เสร็จแล้วรีบตามมานะ”

“ครับ...” คริสต์ขานรับเสียงของคุณหญิงศศิธรที่ยืนบอกเขาอยู่หน้า ประตู และมองตัวเองในเงาสะท้อนของกระจก ที่เขาถอดเสื้อตัวที่ใส่มาเมื่อเช้า ออก และเอาผ้าเช็ดตัวเช็ดตัวที่ยังเลอะคราบกาแฟ

“ยายเด็กบ้า!...” คริสต์พึมพำออกมา เมื่อภาพหญิงสาวที่เป็นสาเหตุให้ เขาต้องมาเสียเวลาอยู่ตอนนี้

‘ณ ห้องประชุม’

กอลูณ้านั่งฟังผู้กำกับของเรื่องนี้ อธิบายให้ฟังและกดเปิดภาพนักแสดง บนจอขนาดใหญ่ให้เธอได้ดู ว่าการตีความและเอกลักษณ์ของนักแสดง แต่ละคนที่ได้รับเลือกมารับบทบาทนั้นตรงหรือใกล้เคียงกับที่เธอเขียนไว้มัย และเมื่อถึง นักแสดงนำฝ่ายหญิง ผู้กำกับขึ้นภาพสองคนให้เธอดูเพราะ เนื่องจากเรื่องนี้ นักแสดงนำหญิงเป็นลูกครึ่งไทย-อิตาเลียน จึงสอบถามความเห็นของเธอว่าควรเป็นใครดี...แต่เธอยังไม่ได้ให้คำตอบ....

“สลัก...” เสียงประตูที่ ounge ถูกผลักเข้ามา พร้อมกับผู้ที่เข้ามา ใหม่

“ขอโทษทุกคนที่เข้ามาขัดจังหวะ” คุณหญิงศศิธรกล่าวออกไปอย่าง ใจดีและสุภาพให้กับทุกคน ที่พร้อมกันลุกขึ้นพร้อมยกมือไหว้ทำความเคารพผู้ เข้ามาใหม่

“คุณกอลฮูย่าคะ...” กอลฮูย่าที่ยืนจืนเช่นกัน หันไปทางเจมิกาที่เรียกเธอ เพราะในห้องแห่งนี้ เป็นเธอเพียงคนเดียวที่ยังไม่รู้จักอย่างเป็นทางการผู้ที่เข้ามาใหม่... “ท่านนี่คือคุณหญิงศศิธรคะ...ประธานบริหารสถานี่คะ”

“สวัสดีคะ...” กอลฮูย่ากล่าวทักทายพร้อมยกมือไหว้ทำความเคารพผู้อาวุโสกว่า...

“สวัสดีคะ...ไม่เชื่อก็คงต้องเชื่อ...คุณกอลฮูย่าดูอายุน้อยกว่าที่พวกเราคาดไว้...เก่งจังเลยคะ” คุณหญิงศศิธรกล่าวออกไปอย่างใจดี เมื่อรับไหว้หญิงสาวตรงหน้าที่ไหว้อย่างสวยงาม

“ขอบคุณคะ...” กอลฮูย่าที่ไม่รู้ว่าจะต้องตอบกลับแบบไหนดี ก็เลือกคำกลางๆที่เธอนึกออกตอบกลับคุณหญิงศศิธรที่ดูแล้วท่านเป็นผู้ใหญ่ใจดี

“คุยกันถึงไหนแล้ว”คุณหญิงศศิธรหันไปถามผู้กำกับที่ทางช่องมอบหมายงานนี้ให้

“ถึงตัวนักแสดงนำฝ่ายหญิงแล้วครับ...” คุณหญิงศศิธรพยักหน้า และบอกให้ทุกคนทำงานต่อได้เลย...

“...ฉันขอนั่งประชุมด้วย” เมื่อทุกคนที่อยู่ในห้องประชุมกลับลงนั่งและเริ่มที่ค้างไว้ต่อทันที....

“คุณกอลฮูย่าคิดว่า...ควรเป็นใครดีครับ” ผู้กำกับหันมาถามต่อทันทีเมื่อทุกคนพร้อม กอลฮูย่าหันไปที่หน้าจอแสดงภาพนักแสดงนำฝ่ายหญิงอีกครั้ง เธอหนึ่งและจดจ้องมองตัวเลือกตรงหน้า ทั้งสองคนต่างก็เป็นลูกครึ่ง

“...ตามคาแร็คเตอร์ตัวละครนักแสดงนำฝ่ายหญิงจะเป็นลูกครึ่ง...แต่เธอก็มีความโดดเด่นชัดเจนในเชื้อสายความเป็นเอเชีย...” สิ้นเสียงเหตุผลของกอลฮูย่าทำให้ทุกคนในห้องประชุมรู้ทันทีว่าใครได้รับเลือก เพราะนักแสดงที่

ถูกเลือกมาทั้งสองคน ไข่! เธอเป็นลูกครึ่ง แต่มีอยู่เพียงคนเดียวที่ความเป็นเอเชียของเธอค่อนข้างชัดเจนกว่าอีกคน และแน่นอนเหตุผลของกอกหย้าที่บ่งบอกว่านักแสดงฝ่ายหญิงต้องสามารถพูดภาษาไทยได้อย่างชัดเจน

คุณหญิงศศิธรอดไม่ได้ที่ต้องหันไปมองกอกหย้า ที่ถึงแม้เธอจะสวมแว่นตาหนา แต่คนที่ผ่านโลกมานานอย่างเธอมองออกว่าหญิงสาวตรงหน้าเป็นคนฉลาดและมีความมั่นใจในตัวเองมาก เพราะน้ำเสียงและการพูดของนักเขียนคนนี้ช่างจะฉานชัดเจน และแน่นอนในสายตาของเธอแล้ว กอกหย้าเป็นหญิงสาวที่สวยงามคนหนึ่ง และจากคนที่ผ่านอะไรมาเยอะอย่างเธอแล้ว เธอมองออกว่า นักเขียนคนนี้พยายามแต่งตัวเพื่อปิดบังตัวจริงของตัวเองไว้....

“อาละค่ะ...เราได้นักแสดงนำฝ่ายหญิงแล้ว...คราวนี้ก็มาถึงนักแสดงนำฝ่ายชาย...เราไม่ต้องใช้ภาพขึ้นจอ...เพราะวันนี้เขาก็คมาประชุมกับเราในวันนี้ด้วย” เขมิกาเป็นฝ่ายเอ่ยและหันไปยิ้มกับคุณหญิงศศิธรที่ยิ้มตอบเธอเช่นกัน เพราะละครเรื่องนี้เกิดขึ้นมาก็เพราะมีเหตุผล ที่สาเหตุหลักมาจากการประชุมของคณะกรรมการของสถานีเมื่อสองสัปดาห์ก่อน...

‘ สองสัปดาห์ก่อน...ณ วันประชุมคณะกรรมการ ช่องสถานี ’

คุณหญิงศศิธร ประธานในที่ประชุมพร้อมมือขวาคนสำคัญอย่างเขมิกาได้แต่มองตากัน อย่างเข้าใจกันและกัน

“...ท่านประธาน หวังว่าคงเข้าใจนะครับที่พวกเราขอคัดค้านต่อคำเสนอของท่าน พวกเราที่นี่รักและภักดีกับท่านและสถานีแห่งนี้ เพราะท่านดูแลพวกเราเหมือนท่านดูแลครอบครัว แต่พวกเราก็ยังไม่ลืมว่า ภาพพจน์มีความสำคัญมากเพียงใด...พวกเราต่างทราบดีว่าคุณคริสตี้ได้รับความนิยมนใน

ด้าน ‘ลบ’ มากมายเหลือเกิน ช่งของเราอาจขาดความน่าเชื่อถือและถูกลดระดับ และจะมีผลในทางลบที่ตามมาอีกมากมาย...” คุณหญิงศศิธร ได้แต่ถอนหายใจกับเหตุผลของเหล่าคณะบริหารที่มีเสียงเห็นพ้องต้องกัน แต่เธอก็ไม่สามารถบอกทุกคนได้ว่าตลอดสองปีที่ผ่านมา นโยบายและการเจรจาติดต่อกับฝ่ายต่างประเทศล้วนแล้วมาจากลูกชายคนหนึ่งของเธอทั้งนั้น ที่สามารถชักจูงทั้งนักลงทุนต่างประเทศเข้ามาและรายการระดับโลกมาลงที่ช่งของที่นี่ได้ แต่จะให้บอกใคร ใครเขาจะเชื่อก็ในเมื่อฝ่ายบุตรชายของเธอเองก็ไม่ยอมออกตัวสักที....

“คริสตัส แม่อยากให้คุณเข้าไปประชุมเอง และเป็นผู้นำเสนอโปรเจกต์ของคุณต่อผู้คณะบริหารเองนะจ๊ะ...”

“คุณแม่ดีที่สุดครับ เพราะโปรเจกต์พวกนี้ต้องอาศัยความร่วมมือของทุกคน...และคุณแม่เป็นที่รักและเคารพของทุกคน เราต่างเข้าใจดีนะครับว่าให้นโยบายดีแค่ไหน โปรเจกต์น่าสนใจเพียงใด แต่ถ้าขาดกำลังใจ ความร่วมมือและลงมือทำทุกอย่างไม่มีทางเกิดขึ้นได้ เหตุผลแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว เพราะมีเพียงคุณแม่เท่านั้นที่จะสามารถให้โปรเจกต์เหล่านี้เกิดขึ้น ผมขอเป็นคนที่ยืนอยู่ข้างหลังคุณแม่ครับ...” คุณหญิงศศิธรได้แต่ถอนใจ ถอนใจ

“...แต่ถ้าคริสตัสไม่เริ่มต้นที่จะแสดงผลงานกับผู้บริหารให้พวกเขาได้เห็น พวกเขาก็ไม่มีทางได้รู้เลยว่า ลูกแม่คนนี้เก่ง กล้า สามารถเพียงใด และอีกอย่างแม่ก็แก่ลงทุกวัน...”

“โอ้!!!!...ใครบอกว่าคุณแม่ของผมแก่ แค่อายุมากขึ้นแต่คุณแม่ของผมยังสวยและอบอุ่นที่สุด...” คริสตัสพูดพร้อมโอบกอดคุณหญิงศศิธร อย่างรักใคร่ เขมิกาได้แต่ยิ้มกับภาพตรงหน้า และการเจรจาวันนี้เธอรู้ทันทีว่า คริสตัส จะเป็น

ฝ่ายได้ในสิ่งที่ต้องการ เพราะคุณหญิงศศิธรให้แข็งยังไง เก่งยังไง เธอจะแพ้ลูก
อ่อนของบุตรชายเพียงคนเดียวของเธอทุกครั้ง และเป็นแบบนี้มาโดยตลอด

“...เจม ช่วยน้ำคิดหน่อย ว่าเราจะหาวิธีอะไรให้คริสต์เป็นที่ยอมรับ
ของสังคม...” คุณหญิงศศิธร พุดทันทีเมื่อกลับเข้ามาในห้องทำงาน เมื่อการ
ประชุมที่ ‘พล’ ไม่ออกมาอย่างที่ต้องการ

“เป็นที่ยอมรับอย่างเดียวไม่พอค่ะ...ต้องเป็นที่รักและคลั่งไคล้ด้วยค่ะ
เราต้องให้สังคมรู้จักตัวจริงของคุณคริสต์ ไม่ใช่ภาพและคำไม่จริงของเหล่า
นางใน และนางนอกที่ต่างเอาคุณคริสต์ไปพุดเสียๆหายๆ...” ภาพทางสังคม
ของคริสต์ เป็นจริงอย่างที่คณะบริหารบอก แต่คนที่รู้ว่าจริงๆแล้วคริสต์เป็น
คนแบบไหนนั่น เป็นคนส่วนน้อยที่ได้ใกล้ชิดกับเขาเท่านั้น แน่نونต้องใกล้ชิด
แบบมิตรแท้ ไม่ใช่หวังผลประโยชน์จากชายหนุ่มคนนี้ เพราะคนเหล่านั้น
ต่างก็ได้รับการตอบแทนอย่าง ล้นเหลือจากคริสต์โดยทันทีแบบที่ให้คุณคนที่
คิดไม่ซื่อกับคริสต์ได้รับกันหลากหลายรูปแบบ จนคริสต์กลายเป็นบุคคล ‘ไม่
เป็นที่ต้องการแม่แต่่นรก’ ในความเห็นของเขมิกาเห็นด้วยอย่างยิ่งกับฉายา
เพราะคนอย่างคริสต์ไม่มีทางไปนรกแน่นอน

‘...เวลาปัจจุบัน...ณ ห้องประชุม ’

“ *พลั๊ก* ” สิ้นเสียงของเขมิกา เสียงหลักประตูห้องประชุมก็ดังขึ้น
พร้อมกับร่างสูงก้าวเข้ามา ทุกคนในห้องประชุมมองไปตำแหน่งเดียวกันทันที
อย่างไม่ต้องนัดหมาย

คริสต์ ขมวดคิ้วเล็กน้อย เมื่อมองมาที่ห้องประชุมที่ทุกคนพร้อมใจหันมามองที่เขา แต่นั่นไม่ทำให้คริสต์เกิดการประหม่าแต่อย่างใด เขาทำเพียงมองไปยังกลุ่มคนเหล่านั้น และพบบรอยยิ้มของคุณหญิงศศิธรและเขมิกา

“นี่แหละค่ะ!...นักแสดงนำชายของเรา” เสียงของเขมิกา ทุกสายตาย้ายมามองเธอทันที เพราะทุกคนในห้องแห่งนี้ยกเว้นเพียงผู้กำกับ ที่พึงรู้ว่า คริสต์ ทายาทของคุณหญิงศศิธร คือนักแสดงนำชายของ ‘พ่ายกลชาตาน’

คริสต์ย้ายสายตาไปมองเขมิกา ด้วยใบหน้าที่ไม่มีใครสามารถเดาอารมณ์ของเขาได้ ไข่! ความรู้สึกเดียวที่คริสต์รู้สึกอยู่ตอนนี้คือ เช็ง! ไม่ใช่เขาไม่รู้มาก่อน เขารู้เรื่องที่ตัวเองต้องเล่นละครเมื่ออาทิตย์ก่อน....

“อะไรนะครับ!!! คุณแม่...พี่เขม...ผมกำลังเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า?” คริสต์ ที่นั่งทานมื้อเย็นที่บ้านคุณหญิงศศิธร ที่มีเพียงเขา คุณแม่ และเขมิกา

“ไม่ผิดเลยสักนิด...คุณคริสต์เข้าใจถูกต้องแล้ว...คุณน้าและพี่กำลังจะให้คริสต์เล่นละครเพื่อออบกู้ชื่อเสียงให้กับตัวคุณคริสต์เอง เพื่อเป็นที่ยอมรับของสังคม...และวิธีเดียวที่ดีที่สุดและได้ผลอย่างแน่นอน คุณคริสต์ต้องเป็นนักแสดงนำชายของบทประพันธ์ที่กำลังมีกระแสอยู่ตอนนี้ ‘พ่ายกลชาตาน’ ของ ‘สำนักพิมพ์ข้อเขียน’ ...ซึ่งเจ้าของสำนักพิมพ์คุณน้ารู้จักกัน”

“เพื่ออะไร?” คริสต์หันไปถามเขมิกา

“เมื่อสัปดาห์ก่อนวันประชุมคณะกรรมการ คุณน้าเสนอในที่ประชุมที่ให้คุณคริสต์ขึ้นมาเป็นประธานบริหารต่อจากท่าน...” เขมิกาบอกข้อสรุปในที่ประชุมให้คริสต์ฟังอย่างละเอียด

“อะไรนะครับ!...ทำไมผมไม่ทราบเรื่องนี้มาก่อน” คำถามนี้ คริสต์หันไปถามคุณหญิงศศิธร

“...คริสต์ ลูกแม่...แม่อยากพักผ่อน...แม่อยากจะกลับโรม...แม่อยากจะไปอยู่ใกล้ๆคุณพ่อของคริสต์ นานมากแล้วที่แม่ให้พ่อต้องหลับอย่างสงบเพียงลำพัง...”

“คุณแม่!...คุณแม่อีกสามารถไปพักผ่อน ไปหาคุณพ่อได้นะครับ ไม่เห็นต้องทำถึงขนาดนี้”

“คริสต์!...แม่อายุมากแล้ว...แม่ต้องการวางมือ พักผ่อนจริงๆ...และอีกอย่างคริสต์เป็นผู้ใหญ่พร้อมกับที่นี่แล้ว...ที่นี่ต้องการเลือดใหม่ คนรุ่นใหม่ และคริสต์เหมาะสมเป็นที่สุด ใคร จะคิด จะมอง คริสต์เป็นอย่างไรก่อนหน้านี้แม่ไม่เคยสนใจเพราะแม่รู้จักลูกแม่คนนี้ดี และตลอดสองปีที่ผ่านมาลูกก็แสดงให้เห็นแม่และพี่เขมเห็นแล้ว ว่าลูกแม่มากด้วยความสามารถเพียงใด มันถึงเวลาแล้วที่แม่จะประกาศให้โลกรู้ว่า คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์ ลูกชายแม่เพียงคนเดียว แท้จริงแล้วตัวตนเขาเป็นแบบไหน ไม่ใช่! อย่างที่ทุกคนเข้าใจอยู่ตอนนี้...” คุณหญิงศศิธรร้ายยาวอย่างใจเย็น

“...แล้ววิธีอื่นมันไม่มีหรือครับ?...”

“แล้วคริสต์ คิดว่ามันจะเป็นวิธีไหน?” คุณหญิงศศิธรเลิกคิ้ว ตั้งคำถามบุตรชายกลับ....

คริสต์ได้แต่เงียบ เพราะตัวเขาก็คิดไม่ออกเช่นกัน รอยยิ้มของคุณหญิงศศิธรปรากฏบนใบหน้าและหันไปสบตากับเขมิกาที่ยิ้มออกมาเช่นกัน เพราะท่าทางแบบนี้ของบุตรชายนั้นเป็นการยอมจำนน ต่อเหตุผลของเธอและเขมิกา

“คุณกอหญา...พอจะให้โอกาสกับนักแสดงเลือดใหม่คนนี้ได้มั๊ยคะ?” เสียงของเขมิกา เรียกคริสต์กลับสู่ปัจจุบัน และสายตาของคริสต์ก็หันไปตาม

เสียงนั้น เพื่อที่จะเห็นผู้ประพันธ์ ‘พายกลชาตาน’ ที่ตัวเขาได้อ่านมาบ้างแล้ว ที่ยืนอยู่ด้านหลังของเขมิกา

คริสต์คล้ายคิวที่ขมวดกัน พร้อมดวงตาที่เปิดกว้างขึ้น เมื่อร่างของเขมิกา ค่อยๆ ขยับออกจากการบดบังร่างเล็กผอมเพรียวนั้น

“...!!!!เธอ!!!!...” เสียงประโยคแรกของคริสต์ที่ตั้งแต่เข้ามาในห้องประชุมแห่งนี้ เรียกสายตาของเขมิกาและคุณหญิงศศิธร และทุกคนหันไปทางคริสต์ รวมถึงทุกคนในห้องประชุม และแน่นอนรวมถึงกอลหญ้าด้วย...

กอลหญ้าที่เห็นคริสต์ตั้งแต่แรก เธอทำเพียงยืนเงียบๆ แต่เมื่อประโยคที่สองของเขมิกา ดังขึ้น...กับคำถาม “คุณกอลหญ้า...พอจะให้โอกาสกับนักแสดงเลือดใหม่คนนี้ได้มั๊ยคะ?” ซึ่งเธอมีคำตอบกับคำถามนี้แล้วอย่างไม่มีลังเล

กอลหญ้าหันไปไหว้คุณหญิงศศิธร เขมิกา และทุกคนในห้องประชุม และตามด้วยเสียงประกาศอย่างไม่มี ความลังเล

“...ต้องขอโทษทุกคนที่ทำให้เสียเวลา...หญ้าในฐานะเจ้าของผลงาน ‘พายกลชาตาน’ ขอปฏิเสธนักแสดงนำชายคนนี้...เงื่อนไขเดียวถ้าทางช่องยังต้องการผลงานชิ้นนี้มาสร้างเป็นละคร ต้องเปลี่ยนนักแสดงนำชาย...เพียงเท่านั้น...หญ้าขอลากลับนะคะ...ต้องขอโทษทุกคนอีกครั้ง” ลั่นเสียงนั้นกอลหญ้ายกมือไหว้ทุกคนอีกครั้งและขอตัวออกจากห้องประชุมไปทันที โดยเดินผ่านคริสต์ไปอย่างไม่น่าไปมองเลยด้วยซ้ำ “ผลึก” เสียงประตูปิดลง เรียกสติของทุกคนในห้องประชุมที่พร้อมเพรียงกันเงียบ!!! อย่างไม่เข้าใจ

“เกิดอะไรขึ้น!!!!..คริสต์!” เสียงคุณหญิงศศิธร เอ่ยขึ้นมาเป็นคนแรก และคำถามนั้นคงมีแต่บุตรชายของตนเท่านั้นที่ตอบได้

“...ผมขอตัวก่อนครับ...” คริสต์หันหลังกลับ ออกจากห้องประชุม ประตูดียวกับที่กอหญาพึ่งออกไป ได้ไม่ถึงหนึ่งนาที

ทางด้านกอหญาที่เดินออกมาจากห้องประชุม จุดหมายของเธอคือ ลานจอดรถที่รถของเธอจอดอยู่ กอหญญก้าวเดินอย่างรวดเร็วไม่มีความลังเลใดๆหรือเปลี่ยนใจที่จะกลับเข้าไปในห้องประชุมนั้นอีกครั้ง

“...ให้ตายเถอะ!!!!...ฉันไม่ยอมให้งานเขียนของฉันต้องค้างพร้อย เพราะผู้ขายนิสัยห่างไถลและปราศจากความเป็นสุภาพบุรุษ...เด็ดขาด” กอหญญพิมพ์กำกับตัวเอง และก้มหน้าหยิบกุญแจรถออกมาเมื่อเดินมาถึงลานจอดรถ เธอรีบเอาตัวเองเข้าไปในรถพร้อมสตาร์ททันทีอย่างรวดเร็ว เพราะเธอต้องการออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด.... ‘ของขึ้น’

“เอ๊ยดดดดดด...” กอหญญต้องย่ำเหยียบเบรคอีกครั้งอย่างรวดเร็ว เมื่อจู่ๆด้านหน้ารถเธอมีร่างสูงของคนที่ค่าเธอเมื่อไม่นานนี้.....

คริสต์ที่ออกมาจากห้องประชุม เขาออกมาทันเห็นเธอเดินออกประตูสู่ลานจอดรถ จึงเร่งฝีเท้าตามมาทันก่อนที่เธอจะออกไป ‘บัคซบ!!!’ ใครจะคิดว่า ‘ยายเด็กแว่น’ จอมซุ่มซ่ามจะเป็นเจ้าของบทประพันธ์ที่คุณแม่และเขมิกาต้องการเป็นนักหนา

คริสต์ใช้สายตาคมเข้มจับจ้องมองไปที่กระจกหน้า เพื่่อมองหญิงสาวที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัย และนั่นทำให้เขารู้แล้วว่าใครที่มาใช้ที่จอดประจำของเขา

กอลูญาเองก็ใช้ดวงตาลังกรอบแว่นใหญ่มองกลับอย่างไม่มีใครหลบใคร “ปี้ด...” กอลูญาอคแต่รลันๆเพียงครั้งเดียว เตือนและบอกให้คริสต์หลบไป

“ลงมาคุยกันก่อนได้มั๊ย?” คริสต์เอ่ยออกไป ให้ดังพอให้คนที่นั่งอยู่ด้านหลังพวงมาลัยได้ยิน และแน่นอนตอนนี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้มีเพียงคริสต์กับ กอลูญาเท่านั้น เพราะผู้ร่วมเห็นเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ของสีกปะทะของคริสต์และ กอลูญา ในอุบัติเหตุก่อนการประชุม กำลังเป็นไทยมุงมองเหตุการณ์การปะทะของคริสต์และกอลูญาอีกครั้ง และจำนวนมากขึ้นเมื่อทุกคนในห้องประชุมก็ออกมาและเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าเช่นกัน และแน่นอนรวมถึงคุณหญิงศศิธรและเขมิกา ที่ยืนอยู่หน้าทุกคน

“ปี้ด...” เสียงแทรรดของกอลูญา ดังขึ้นอีกครั้ง เป็นคำตอบให้กับคำถามของคริสต์

“มีเหตุผลหน่อยได้มั๊ย!...เราต่างก็โตๆกันแล้ว...”

“ปี้ดดดดด...” เสียงแทรรดดังยาวขึ้นกว่าปกติ ทำให้คริสต์ต้องยกมือขึ้นมาปิดหูของตัวเองไว้

“คุณน้า!...เขมว่าเราคงต้องทรนการพูดให้คุณคริสต์ใหม่ว่า สุภาพบุรุษต้องใช้คำพูดแบบไหนกับผู้หญิงที่เค้าไม่หลงไหลไปกับความหน้าตาของคุณคริสต์...” คุณหญิงศศิธรพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

ทางด้านกอลูญาที่จ้องมองคริสต์ด้วยความเดือดดาลของอารมณ์ที่มากขึ้น “หนอยยย!!!!...ยังกล้ามาว่าฉัน ว่าไม่มีเหตุผล...ไอ้!ผู้ชายเฮงซวย...” กอลูญาพึมพำกับตัวเองในรถ ใครจะหลงไหลได้ป้ล้กับผู้ชายคนนี้ที่เอาหอะ! แต่ต้องไม่ใช่เธอ กอลูญา ดาร์เมียน คนนี้

“ป๊าด ป๊าด ป๊าด...” กอหญาถนเตรเสียงสั้นๆ อีกสามครั้ง เพื่อบอกเจตนาของเธอว่าเธอไม่ต้องการพูดกับผู้ชายคนนี้

คริสต์ได้แต่ถอนหายใจ เพราะเขาคิดว่าตอนนี้หญิงสาวหลังพวงมาลัยคงกำลังเดือด ให้ความพูดอะไรไปตอนนี้เธอก็คงไม่ยอมพูดกับเขาเป็นแน่ คริสต์ยกมือขึ้นมาทั้งสองมือบ่งบอกถึงการยอมแพ้ และยอมถอยออกมา ปล่อยให้หญิงสาวเคลื่อนรถออกไป

คริสต์ทำเพียงมองตามและจ้องรถพร้อมป้ายทะเบียนบันทึกไว้ในสมองของเขา เพราะคนอย่างเขาถ้าต้องการอะไรแล้ว เขาต้องได้มันมา ‘สำนักพิมพ์ข้อเขียน’ คนอย่างเขาไม่จนหนทางง่ายๆ แต่ครั้งนี้เขายอมถอยให้ก่อนหนึ่งก้าว แต่คนอย่างเขาถอยยอมถอยหนึ่งก้าวแล้ว เขาจะต้องเดินหน้าอย่างน้อยสามก้าว

“ลูกชาย! คราวนี้บอกแม่ได้หรือยังว่าลูกไปรู้จักคุณกอหญาตั้งแต่เมื่อไหร่?” คุณหญิงเอ๋ยถามบุตรชาย หลังจากที่พวกเขาทั้งสามคนเดินกลับมายังห้องทำงานของประธานบริหารคุณหญิงศศิธร

“ผมก็เพิ่งรู้ตอนนี้แหละครับ ว่ายายเด็กแวนนั่น ชื่อกอหญา” เขมิกาและคุณหญิงศศิธร ขมวดคิ้ว

“เอ่อ!...พวกเราไม่รู้ชื่ออะไร เพียงแค่เรียกตามนามปากกาของเธอเท่านั้น” เขมิกาก็รายละเอียดเพิ่มเติม เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง

“หรือครับ!...ผมไม่ได้รู้จักเธอ คุณกอหญา อะไรก็ช่าง!!!!...ผมเห็นเธอครั้งแรกก็ตอนที่เธอเอากาแฟมาหกราดใส่ผมเมื่อตอนสายของวันนี้แหละครับ...” คุณหญิงศศิธรพยักหน้าเข้าใจ เพราะเธอเห็นผลของมันตอนที่บุตรชาย

เข้ามาในห้องนี้ก่อนการประชุม เขมิกามวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ คุณหญิงศศิธรจึงให้ความกระจ่างเท่าที่เธอรู้และเห็น

“...ไม่เข้าใจ!...แต่ดูจากอาการของคุณกอหย้า คงไม่ใช่แค่เธอทำกาเฟลหกลีศคุณคริสต์มังคะ”

“โอเค!...ผมผิดเองครับ!...เพราะผมเสียดังใส่เธอและเรียกลุงจัดให้มาลากเธอออกไปจากที่นี่...” สิ้นเสียงคำตอบของคริสต์ ดวงตาของคุณหญิงศศิธรและเขมิกาเปิดกว้างอย่างคาดไม่ถึง

“เขม!...น้าอยากจะเป็นลม!!!” เสียงของคุณหญิงศศิธรดังขึ้นมา

“คุณแม่ พี่เขม มันจำเป็นมากหรือครับที่ต้องเป็นเรื่องนี้ เราเปลี่ยนไปหาบทประพันธ์เรื่องอื่นมาสร้างเป็นละครก็ได้เนอะครับ...บอกตามตรงเนอะครับ ผมไม่อยากร่วมงานกับคนที่ไร้ความเป็นมืออาชีพแบบนั้น”

“คริสต์!!!!...แม่ไม่เคยสอนให้คริสต์เป็นคนแบบนี้ละ...การเปลี่ยนเรื่องมันใช่! ว่าเป็นวิธีการแก้ปัญหา แต่เป็นการแก้ปัญหาแบบหนีปัญหา แม่ไม่เคยสอนให้คริสต์ทำแบบนี้ ไม่รู้ละ!! งานนี้คริสต์ต้องเป็นคนแก้ปัญหานี้ให้ได้ เพราะเราเป็นคนก่อและสร้างมันขึ้นมา และอีกอย่างไม่ใช่เฉพาะช่องของเราะที่ต้องการเรื่องนี้มาสร้างเป็นละคร แต่ที่เราได้และขายได้มากกว่าช่องอื่น เพราะแม่รู้จักเป็นส่วนตัวกับคุณประจักษ์เจ้าของสำนักพิมพ์ข้อเขียน แม่จะเสียผู้ใหญ่ไม่ได้ และคุณประจักษ์บอกเพียงว่าทุกอย่างขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเจ้าของผลงานทั้งนั้น...”

Grrr Grrr กอหญาที่กำลัง ลงจากรถหลังจากจอดเรียบร้อย ล้วงเข้าไปในกระเป๋าสะพายหยิบโทรศัพท์ ที่ดังอย่างต่อเนื่อง...

“กิก!...” กอหญากรอกเสียง เมื่อหน้าจอแสดงภาพคนที่โทรเข้ามา

“เป็นไงบ้าง?...”

“คุณกิก! เพื่อนสาว ดีขึ้นแล้วหรือ?” กอหญาเลี่ยงไม่ตอบคำถามเพื่อน ที่ต่างเข้าใจกันดีว่า กิก โสภิตา อยากทราบผลการสรุปว่าเธอตกลงเซ็นสัญญากับทางช่องมัย?

“ก็ดีขึ้นมากแล้ว...แล้วเป็นไงบ้าง...เล่ามาหน่อยสิ”

“วันมะรืนนี้ ฉันและก๊เกที่ยังป่วยอยู่ มีสอบปลายภาค สนใจเรื่องนี้ก่อนมัย?” กอหญาเลี้ยงที่จะบอกเหตุการณ์ที่ทำให้เธอต้องนึกถึงผู้ชายที่มีดีแต่หน้าตาคนนั้น...คริสต มาร์ติน เชียร์เลอร์... “...ฉันไม่มีทางที่จะให้ผลงานของฉันต้องแปดเปื้อนกับคนนิสัยอย่างนายแน่นอน...” กอหญาคิดในใจ ในขณะที่หูก็ฟังเสียงเพื่อนสาวที่กำลังจามเพราะอาการไข้หวัด

“แล้วบอกหน่อยไม่ได้หรือไง คนมันอยากรู้และเป็นห่วงแถมมาก...” กิก บ่นร้ายยาว ตามกลับอย่างเป็นห่วง

“...กิก!!! เพื่อนสาว หล้าอายุครบยี่สิบเอ็ดแล้วนะ! ซึ่งถึงแม้จะไม่เท่าก๊เก...หล้าก็ดูแลตัวเองได้ และหล้าก็กลับมาถึงคอนโดอย่างปลอดภัย...ไปพักผ่อนซะ!!! และถ้านอนไม่หลับก็ไปหยิบหนังสือมาอ่าน ทบทวน ถึงก๊เกจะเรียนเก่ง ถึงเก่งมาก แต่ก็ไม่ควรประหลาด เดียวไอ้สิ่งที่หวังไว้เกียรตินิยม มันจะหลุดไป....”

“คนอุตสาหกรรมเป็นห่วง...” ก็กับนออุบิบ ใจ! เธอต้องได้เกียรตินิยม และ เธอต้องพิสูจน์ตัวเอง เพื่อให้คนสำคัญที่นอกเหนือจากพ่อ เห็นว่าเธอไม่ใช่คนประเภทที่อารมณ์พาไป เธอรักเขาจริงๆ

“...ไว้เรียนให้จบ โดขึ้นอีกหน่อย...ถ้าถึงตอนนั้นก็ยังไม่เปลี่ยน ตอนนั้นเราค่อยมาคุยกันอีกครั้ง...” คำพูดของผู้ชายที่เธอสารภาพรักเมื่อสี่ปีก่อน ซึ่งก็ไม่มีวันลืม นี่ก็เหลืออีกไม่กี่วันเธอก็จะจบแน่นอนเธอจบแน่ๆ แต่เธอจะเอาเกียรตินิยม เป็นของขวัญให้กับเขาคนนั้น คนที่เป็นรักแรกของเธอ และตอนนี้เธอก็ยังรักเขาอยู่

“...รู้ละ คุณแม่...” กอหญาเผยรอยยิ้มออกมา เมื่อปลายสายหัวเราะคริคริ กับสรรพนามคำเรียกของเธอ ที่เป็นที่ถูกใจของเพื่อนสาวนัก

“คุณกอหญากลับมาเร็วจังครับ”

“พอดีวันมะรืนนี้ หล้ามีสอบเลยอยากกลับมาอ่านหนังสือนะคะ...รบกวนลุงด้วยนะคะ” ลุงหวังพยักหน้าอย่างเข้าใจกับประโยคหลังของกอหญา เพราะรถที่กอหญาใช้วันนี้ จะเป็นหน้าที่ของลุงหวังที่ต้องไปคลุมรถให้กับเธอเป็นประจำทุกครั้ง...

“ไม่มีปัญหาครับ...” กอหญากล่าวขอบคุณ และขอตัวกลับขึ้นห้องไป

‘สองสัปดาห์ต่อมา...’

“คริสต์เป็นอะไรวะ!...ทำหน้ายังกับคนเบ้อโลก!” กัณท์ เอ่ยถามคริสต์ ที่ถีนีมาปรากฏตัวที่ผับของตัวเอง หลังจากที่หายหน้าไปกว่าสองสัปดาห์

“หาคนไม่เจอ...” คริสต์ตอบกลับเพื่อน และหยิบเครื่องดื่มสีอำพันที่พนักงานนำเสิร์ฟไว้ในห้องวีวีไอพี ของผับแห่งนี้ คริสต์กับกัณฑ์เป็นเพื่อนกัน ตอนประถมที่คริสต์กลับมาอยู่เมืองไทยสองปีและทั้งสองก็เจอกันอีกครั้งที่อเมริกา จากตอนแรกที่แกล้งกันๆ แต่เมื่อรู้จักกันมากขึ้นทำให้ทั้งสองระลึกได้ถึงความเป็นเพื่อนสมัยประถม ซึ่งกัณฑ์ก็เป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่น้อยนิดที่รู้ว่า คริสต์ เป็นคนแบบไหน...

“หาคน?...ใครวะ?”

“นักเขียนที่ใช้นามปากกาว่า ‘กอลูญา’...”

“ไม่เข้าใจวะ...หาไม่เจอยังไง”

“คุณแม่ ต้องการให้ฉันเล่นละคร เรื่อง ‘พ่ายกลชาตาน’ แต่.....”
คริสต์เล่าเรื่องราวให้กัณฑ์ฟัง

“ฮ่า ฮ่า ฮ่าาา...ฉันอยากเห็นนักเขียนคนนี้จริงๆ...ตั้งแต่รู้จักเกมมา ฉันไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนที่ ‘กล้า หือ กล้า หา’ กับแกเลย”

“ยายเด็กบ้านั้น...ปากจัดขนาดนั้น...ใครจะคิดว่าจะเป็นนักเขียน”

“เด็กมากเลยเหรอะ...” กัณฑ์ถามกลับอย่างสงสัย

“ไม่รู้วะ...ผ่านมาสองสัปดาห์แล้ว ฉันยังหาเด็กนั้นไม่เจอเลย...คุณแม่ กับพี่เหม ถามความคืบหน้าแทบทุกวัน...”

“แล้วที่สำนักพิมพ์ล่ะวะ?”

“นี่ก็แปลกมาก!...ไม่มีใครสามารถให้คำตอบฉันได้เลยวะ...เขาบอกแต่ว่าเธอไม่เข้า มีอะไรให้ฝากข้อความไว้ จนถึงตอนนี้ฉันยังไม่ได้รับข้อความตอบกลับเลย...ไม่รู้อะไรกันนักหนา” คริสต์พูดจบ พร้อมกับนำน้ำสีอำพันกรอกเข้าปากลงคออย่างคนที่กำลังเซ็งสุดๆ

“เท่าที่ฟังแกมา...ฉันเห็นด้วยว่ะ แปลกจริง คุณมันมีลับลมคมนัยมาก...แล้วแกจะทำยังไงต่อ?...ถ้าเรื่องนี้หลุดจากช่องของแกไป คุณป้ากับพี่เขมคง ส่งก้อนใส่แก้ววันละหลายๆอันเน...”

“...ทุกวันนี้ ฉันก็ได้รับงานแทบจะแบกไว้ไม่ไหวแล้ว...” คริสต์คำรามออกมา กัณฑ์ได้แต่ยิ้ม และนึกภาพออกทันที เพราะถ้าคุณหญิงศศิธรกับเขมิกาได้ร่วมมือกันจัดการอะไรแล้วไม่มีอะไรพลาดมือของทั้งสองคนนั้นไปได้ รวมถึงคริสต์ เพื่อนเขาตรงนี้ด้วย เพราะมนุษย์ต่างเพศที่เพื่อนคนหนึ่งของเขาแคร์ก็มีเพียงสองคนนั้นเท่านั้น..

“เออ!...เกือบลืม ห้องแกเสร็จแล้วนะว๊วย!...นายเจฝากบอกมา เขาบอกว่าติดต่อกันไม่ได้ และเลิกไม่เคยแะไปคูเลย...” นายเจ ที่กัณฑ์กล่าวถึงคือเพื่อนของกัณฑ์ที่เปิดบริษัทเกี่ยวกับรับออกแบบและตกแต่งภายในอาคารบ้านเรือน และคอนโด

“ดีเลย!...ฉันไม่อยากกลับบ้านตอนนี้...”

“ทำไมวะ...บ้านแกกับบ้านคุณป้าก็อยู่คนละหลัง ท่านก็สร้างบ้านหลังใหม่ให้แก...”

“แต่บนที่ดินเดียวกัน...ห่างกันแค่ทิวต้นไม้ขางเท่านั้น...ประตูรั้วและประตูทางเข้าก็ยังเป็นประตูเดียวกัน...คุณแม่กดคันสุดๆ ทุกวันทีฉันกลับบ้าน คุณแม่ต้องให้แม่กาญจิงมาถามฉันถึงความคืบหน้า...” กัณฑ์ยิ้มหยๆ มองเพื่อนอย่างน่าสงสาร พลังมวลชนว่าน่ากลัวแล้วแต่พลังหญิงของคุณหญิงศศิธรน่ากลัวยิ่งกว่า...

“ฉัน...ชักอยากเห็นนักเขียนคนนี้อย่างจริงจังเลยว่ะ...” คริสต์ได้แต่นั่งเหงงหน้าพิงพนักอย่างเซ็งๆ เพราะเขาก็คิดแบบเดียวกับกัณฑ์ ที่อยากเห็นและเจอ

ตัว ลักที...แต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะพ้นทุกข์ แต่ก็ยังดีกว่าเจอแรงกดดัน จาก คุณแม่ที่เป็นมาตลอดสองสัปดาห์มานี้...

‘ณ หน้าประตูทางเข้าสถานบังเอิญ...’

“หุ้ย!...ถึงไหนแล้ว” กิกที่ยืนอยู่ด้านหน้าทางเข้าพร้อมกับกลุ่มเพื่อนชายหญิงที่มากันครบตามที่นัดไว้ ขาดแต่กอหุ้ยที่ยังมาไม่ถึง

“ใกล้แล้ว!...” กิก ตอบรับและกวางและหันกลับไปบอกกลุ่มเพื่อนเวลาผ่านไปไม่ถึงห้านาที รถสีแดงมินิคูเปอร์ เอสแฮทซ์ เลี้ยวเข้ามา และเข้าช่องจอด ข้างๆ Land Rover Discovery Sport สีดำ

“ขอโทษทุกคนด้วยนะ...” กอหุ้ยกล่าวขอโทษเพื่อนทันที ที่เดินเข้ามาหากลุ่มเพื่อนที่ยืนรอกันอยู่หน้าทางเข้า

“เออละ!...ทุกคนพร้อมยัง...คินนี่พวกเราจะสนุกกันสุดเหวี่ยง สอบเสร็จ จบแล้ว!...!ไปกันเลย!!!!” กอหุ้ยและเพื่อนทุกคนหันไปที่กิก ที่กล่าวอย่างกับหัวหน้ากลุ่มประท้วง ต่อจากนั้นกลุ่มใหญ่ของนักศึกษาที่เพิ่งผ่านการสอบมาตลอดสองสัปดาห์ พร้อมเพรียงกันเดินเข้าไปด้านใน เมื่อมีการส่งบัตรให้กับเจ้าหน้าที่ด้านหน้าตรวจสอบ

“หุ้ย!คินนี่ ฉันอนุญาตให้ดื่มได้เต็มที่เลย!!!!...สามแก้วนะจ๊ะ...”

“คร้าาา!!!!...คุณแม่” กิก หัวเราะกับคำตอบของเพื่อนสาว กอหุ้ยอดยิ้มตามไปด้วยไม่ได้ เพราะตั้งแต่ที่เธอได้รู้จักกับกิก โสภิตา เมื่อตอนปีหนึ่ง คงเป็นโชคชะตาหรืออะไรก็ตามแต่ เพราะพวกเธอเรียนกันคนละคณะแต่กลับเป็นเพื่อนสนิทที่สุดเท่าที่สองคนเคยมีมาเลย...ย้อนกลับไปเมื่อสี่ปีก่อน....

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ?” กอหญาที่เห็นหญิงสาวที่สวมนักศึกษาที่ตราสัญลักษณ์เหมือนกัน

“ช่วยด้วย!...ฉัน...หายใจ...ไม่ออก!!!” กิก ที่หน้าซีดพยายามบอกหญิงสาวที่เข้ามาถามเธอด้วยความเป็นห่วง

“เฮ้!!!...คุณมีอาการแพ้...รปภ! ช่วยด้วยค่ะ...เรียกรถพยาบาลด่วนเลยล่ะ คือเพื่อน เพื่อนฉันมีอาการแพ้อะไรสักอย่าง” กอหญาเมื่อพา กิกมานั่งที่เก้าอี้ที่ใกล้ที่สุดในห้างสรรพสินค้า ก็รีบวิ่งไปหา รปภ. ขอความช่วยเหลือ

กอหญาที่นั่งมากับรถพยาบาล ตอนนี้อยู่หน้าห้องฉุกเฉินที่หมอและพยาบาลนำคนเข้าไปในห้องฉุกเฉิน

Grrrr Grrrr กอหญาสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเสียงเครื่องมือสื่อสารของนักศึกษาที่เธอช่วยไว้ดังขึ้นมา

“...ขอเสียมารยาทนะคะ...” กอหญากล่าวออกมาพร้อมกับหยิบเครื่องมือสื่อสารของเพื่อนนักศึกษาออกมา “คุณพ่อ...” กอหญากรอกเสียงตามคำที่โชว์ตามหน้าจอ และเมื่อปลายสายขานรับ เธอแจ้งเรื่องราวให้ทราบโดยทันที...

และผลสรุปออกมาก็คือ เพื่อนนักศึกษาคคนนั้น มีอาการแพ้อาหารทะเล และจากการซักถามเธอคงไปทานบางอย่างที่ไม่รู้ว่ามีหอยแมลงภู่เป็นส่วนผสมอยู่ด้วย จึงทำให้มีอาการกำเริบอย่างที่เห็น และตั้งแต่วันนั้น กอหญากับ กิก ก็เป็นเพื่อนที่สนิทและเป็นที่ปรึกษาของกันและกันมาโดยตลอด

การสังสรรค์ เฮฮาของเหล่านักศึกษาที่ไม่ใช่มีเพียงกลุ่มของพวกเขา
เพราะคลับแห่งนี้ในคืนนี้เต็มไปด้วยกลุ่มวัยรุ่นมากมาย กอหญา และ กิ๊ก ก็
สนุกไปกับเพื่อนๆที่ทั้งร้องและเต้นกันตามประสา

“กิ๊ก...หญาไปห้องน้ำก่อนนะ” กอหญาหันไปกระซิบกับเพื่อนสาว

“ฉันไปเป็นเพื่อน”

“ไม่เป็นไร...ห้องน้ำใกล้แค่นี้เอง...ฝากกระเป๋าดูด้วย” กอหญาเดินออกไปจากกลุ่ม เพื่อไปยังห้องน้ำ “...ว้า!...คนเยอะจังเลย...” กอหญาพึมพำออกมา
เพราะห้องน้ำหญิงแฉวยาวมาก

“คุณผู้หญิงไปเข้าทางฟาโก้นั้นก็ได้ละ คนไม่เยอะเท่านี้” แม่บ้าน
ประจำห้องน้ำบอกกับกอหญาที่ยืนเข้าแถวเป็นคนสุดท้ายอยู่ตอนนี้

“ขอบคุณค่ะ” กอหญาขยับเดินไปตามทางที่แม่บ้านบอก กอหญา
พยายามที่จะเดินให้มั่นคง เพราะเธอเดินไปแค่สองก้าวเอง ตั้งแต่เข้ามาในนี้
เกือบสองชั่วโมงและนี่ก็ใกล้เที่ยงคืนแล้ว แต่เมื่อเธอไม่ชินนักดื่ม เธอจึงจัดใน
พวกคอก่อนสุดๆเลย และทางเดินนี้ก็ค่อนข้างโล่งขึ้นเมื่อเธอเดินห่างจาก
ห้องน้ำด้านนั้น แลวนี่เป็นโซนวีวีไอพี ที่เป็นห้องๆ ที่ค่อนข้างส่วนตัวนั่นเอง
ผู้คนจึงไม่พลุกพล่าน กอหญาเดินผ่านประตูห้องเหล่านั้นที่เรียงกันห้าห้อง และ
เธอก็เห็นป้ายบอกว่าถึงจุดหมายที่เธอต้องการ

กอหญาที่จัดการตัวเองเรียบร้อยแล้ว เมื่อเธอเดินออกมา ทางที่เธอเดิน
ตอนขาม้านโง่ในตอนแรก แต่ตอนนี้มีกลุ่มวัยรุ่นที่เหมือนวังเหินอะไรมา
ทิศทางมาทางเธอ

“เสียงอะไรวะ!...” คริสต์และกันท์ที่ได้ยินเสียงโวกเวก จากด้านนอก ต่างหันไปดูผ่านกระจกที่เห็นเพียงด้านเดียว

“อ้าว!!!...มีเรื่องกันจนได้....คริสต์แกรออยู่ในนี่นะ เดี่ยวฉันออกไปเคลียข้างนอก...” กันท์พูดจบก็เดินออกไปทันที

....พรวด!!!!...ตบดับ!!!!...โครมคราม!!!!.....

“โ้ย!...” กอหญากร้องออกมาอย่างตกใจ เมื่อเธอถูกชนจากคนที่วิ่งมา กอหญาฯยับร่างบางของตนซิดก้ำแพง เพื่อหลบหลีกกลุ่มคนที่วิ่งกรูกันออกมา

“เพลิง!.../...ว้าย!!!!...โ้ย!...” กอหญาที่หลบ ขวดแก้วที่ลอยตามมาจากทิศทางคนอีกกลุ่มที่วิ่งกันมาอย่างหวุดหวิด มีอบางที่ยันกับผนังสัมผัสได้ถึงที่จับประตูกอหญาฯยับทันที

“โ้ย!!!!...” กอหญากร้องออกมาอีกครั้ง เมื่อมือเล็กบิดที่จับประตูประตูกี่เปิดจากฝีมือเธอ แต่ในขณะที่เธอกำลังจะยับและเข้าไปหลบในห้องนั้น เธอก็ถูกชนจากคนที่วิ่งมาอย่างแรง จนเธอเซถลาล้มลง ตัวกระแทกประตูปิดกว้างขึ้น

“ว้าย!!!!.../...อื้อบ!.../...เพลิง!...บีก!” เสียงที่ดังไล่ๆกัน กอหญากร้องออกมาอย่างตกใจ เรียกคนที่อยู่ด้านในห้องพักตัวเข้าหาพร้อมดึงร่างบางออกจากจุดที่ขวดแก้วกำลังจะพุ่งมาใส่อย่างทันท่วงที คริสต์ที่ช่วยหญิงสาวได้แล้ว ไข้เท้าดันประตูปิดลงทันทีอย่างรวดเร็ว

คริสต์ที่กลัวฆมวดถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อประตูปิดลง แต่เสียงจากด้านนอกยังดังอยู่ เพราะในห้อง วีวีไอพี ทุกห้องมีลำโพงที่รับเสียงจากด้านนอก

ทางด้านก๊ิกที่ถูกกลุ่มเพื่อนๆ ลากออกมาจากคลับที่จู้ๆ เกิดเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทของกลุ่มวัยรุ่นที่ดื่มมากเกินไปและขาดสติ จากกลุ่มเล็กๆขยายเป็นก

ลุ่มใหญ่อย่างรวดเร็ว การ์ดของผับที่ครูเข้ามาห้ามก็ยังเข้าไป เมื่อสถานการณ์เลยเถิด

“หญ้า!...หญ่ายังอยู่ข้างใน” กิกที่ร้องออกมา สายตามองหาเพื่อนสาว ในขณะที่เพื่อนๆ ต่างก็ลากเธอออกจากที่นั่น

“หญ้ามันเอาตัวรอดได้!...แต่ตอนนี้พวกเราต้องออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด” เพื่อนชายหนึ่งในกลุ่มเอ่ยออกมา เพราะทุกคนต่างรู้จักกอกหญ้าดี ว่าหญิงสาวเป็นอย่างไร....

“นายเอาใจสิครับ?” การ์ดหนึ่งในทีม ถามกัณฑ์ที่ยืนดูสถานการณ์จะแย่ลง เพราะมีเสียงปาขวด ปาแก้ว

“แจ้งความเลย!” กัณฑ์ตัดสินใจในที่สุด เพราะถ้าช้ากว่านี้อาจมีเสียเลือดเสียเนื้อมากกว่านี้ และสิ้นเสียงนั้นการ์ดก็ทำตามนั้นอย่างรวดเร็ว “...คริสต์!...” กัณฑ์ที่คิดถึงเพื่อน จึงขยับเร่งฝีเท้ากลับไปยังห้องที่ตัวเองเพิ่งออกมา เพื่อจะต้องรีบพาเพื่อนรัก ออกจากที่นี่ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะมา เพราะตอนนี้คริสต์จะต้องไม่อยู่ในสถานการณ์ที่เสียต่อภาพพจน์ ถึงแม้คริสต์จะไม่ใช่นักก่อเรื่องก็ตาม

“คริสต์!!!!” กัณฑ์ที่ผลึกประตู่เข้ามาพร้อมกับการ์ด “...แกต้องออกจากที่นี่...เดี๋ยวเจ้าหน้าที่กำลังเข้ามา...อ้าว!...เฮ้ย!!!!ใครวะ?” กัณฑ์ที่จะเข้ามาพาเพื่อนออกจากที่นี่ ก็เจอกับหญิงสาวที่สวมเกะอกสีดำกับกางเกงยีนส์สีเข้ม เขารูปนอนไม่ได้สติอยู่บนโซฟาด้วยาว

“ไม่รู้วะ!...น่าจะโดนลูกหลงจากเหตุการณ์ข้างนอก”

“แกต้องรีบออกจากที่นี่นะ!...แล้วเอางี้กับผู้หญิงคนนี่” คริสต์หันไปมองใบหน้าหวานที่สลบไม่ได้สติ เธอคงตกใจมากจนหมดสติ

“คงต้องเอาไปด้วย...พีนแล้วค่อยว่ากัน” คริสต์ที่ตัดสินใจแล้วก็ขยับซ่อนตัวอ้อมร่างบางเข้าสู่อ้อมแขน กัมภ์พยักหน้าให้ลูกน้องเมื่อเพื่อนพร้อมแล้ว

คริสต์อ้อมกอดหญิงที่ไม่ได้สติเดินไปยังทางออกหลังร้าน ที่รถของกัมภ์จอดอยู่ กัมภ์ขอกุญแจรถของคริสต์ที่จอดอยู่ด้านหน้าและส่งกุญแจคอนโดของตัวเองให้กับคริสต์

“คืนนี้แกไปพักที่คอนโดฉันก่อน ส่วนรถของแกเดี๋ยวฉันให้เด็กขยับไปจอดที่อื่น...ขอโทษด้วยว่ะ!...” คริสต์ที่เข้ามานั่งเบาะหลังโดยมีกอดหนุนอยู่ในอ้อมแขน บอกกัมภ์ว่าไม่เป็นไร “...ขอบคุณคริสต์ไปส่งที่คอนโดฉัน...” ประโยคหลังกัมภ์หันไปเฝ้ากับลูกน้องของตนที่ประจำหลังพวงมาลัย

“ขอบใจ...” คริสต์เอ่ยบอกลูกน้องของเพื่อนที่ขึ้นมาช่วยเปิดประตูห้องเจ้านายของตน คริสต์ที่อยู่ในอ้อมแขนมีร่างบางที่ยังไม่ได้สติเดินไปยังห้องนอนที่เป็นบานประตูเปิดแบบอัตโนมัติ ค่อยๆวางร่างบางบนเตียงนอนขนาดใหญ่ คอนโดย่านสุขุมวิทแห่งนี้เป็นหนึ่งในหลายๆห้องของกัมภ์ที่เพื่อนเขาซื้อไว้ใช้ยามที่พักผ่อนแล้วแต่ว่าเวลานั้นกัมภ์จะอยู่ส่วนไหนของกรุงเทพมหานครก็จะเข้าพักห้องคอนโดที่ตัวเองสามารถเดินทางถึงที่ใช้เวลานั้นๆ ในเมืองหลวงที่มีภาวะรถติดที่ติดอันดับต้นๆของโลกเลยทีเดียวได้...

คริสต์จ้องใบหน้าหญิงสาวที่ตอนนี้ถึงแม้เปลือกตาจะปิดสนิท แต่คิ้วหนาต้องขมวดเข้าหากันทันทีเมื่อมีแสงสว่างและเวลาเพียงพอในการ

พิจารณาใบหน้าหวานที่มุกโด่งเกินกว่าจะเป็นเอเชีย แต่แน่นอนจมูกนี้ได้มาอย่างธรรมชาติ ริมฝีปากที่ถูกแต่งแต้มด้วยลิปสติกสีโทนที่เข้ากับผิวหน้า

“...ทำไมถึงรู้สึกคุ้นๆ...แต่ทำไมนึกไม่ออก!” ที่คริสตต์ต้องบ่นพึมพำ และสงสัยเพราะคนอย่างเขาไม่ใช่คนที่จะลืมอะไรง่าย ๆ โดยเฉพาะเพศตรงข้าม ที่จัดว่าเป็นคนที่สวยคนหนึ่งที่เลย สำหรับหญิงสาวตรงหน้า สายตามคมเข้มได้มองไปเรื่อยๆ ยังเนิ่นผิวที่อยู่เหนือเกาะอกสีดำที่เธอสวมใส่ บ่งบอกถึงหญิงสาวมีสุขภาพดีเพราะผิวของเธอเนียนละเอียดเธอไม่จัดเป็นคนผิวขาวชะติเดียว แต่ก็ไม่ถึงขั้นสีแทนหรือสีน้ำผึ้ง แต่ต้องยอมรับว่าผู้หญิงคนนี้รูปร่างดีมาก เธอมีช่วงขาที่ยาวเwokอด เธอไปอยู่ไหนมานะ! คริสตต์คิดในใจ

คริสตต์สายหน้าก่อนตัดสินใจเข้าห้องน้ำ ผ่านไปยี่สิบนาทีที่คริสตต์ออกมาด้วยชุดใหม่ที่เขาจัดการตัวเองเรียบร้อย เพราะคอนโดของเพื่อนเขาคณะนี้ คริสตต์รู้ดี เพราะเขาเคยมาบ่อยๆ สังสรรค์กันตามประสาเพื่อน

คริสตต์กลับมาในที่เดิมข้างเตียง สายตามองหญิงสาวที่ยังไม่ได้สติอีกครั้ง เพราะอย่างที่บอกที่นี้เป็นห้องของกัณฑ์ที่มีแต่เสื้อผ้าผู้ชาย แล้วเขาจะทำยังไงกับเธอคนนี้ดี? เพราะจะให้เขาอนข้างๆเธอทุกๆที่เธอยังสวมชุดที่มีกลิ่นของบูห์และแอลกอฮอล์ก็ไม่ได้ เมื่อคิดได้ดังนั้นคริสตต์ก็ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างบางทันที ไอ้เรื่องปลดเปลื้องอาภรณ์ให้กับเพศตรงข้าม ถนัดอยู่แล้วสำหรับคริสตต์....

“...ควับ!...” คริสตต์ที่เพิ่งจะได้กลับไปได้ไม่นานต้องเปิดเปลือกตาขึ้นมา เมื่อเวลาล่วงมาเป็นอีกวัน หลังจากที่เขาจัดการหญิงสาวที่เขาไม่รู้จักแม้แต่

ชื่อ และเธอก็ไม่มีอะไรติดตัวเลย จู่ๆร่างเกือบเปลือยของเธอเข้ามาเบียดเขาอย่างไม่รู้ตัว

คริสต์จ้องมองใบหน้าที่หลับสนิท ริมฝีปากเผยอเล็กน้อย แววตาอ่อนแสงลงอย่างไม่รู้ตัว เพราะนี่คงเป็นครั้งแรกของเขานอนเผลอกับเพศที่ได้ชื่อว่า ‘เพศหญิง’ และครั้งแรกอีกอย่างที่เขาปลดเปลื้องอารมณ์อย่างเดียว...ให้กับผู้ที่เรียกว่า ‘เพศหญิง’

“สาวน้อยเธอโศกคิดมากเลยรู้มั๊ย?...นอนเฉยๆ...และนิ่งๆไว้...เพราะฉันเป็นมนุษย์ผู้ชายที่มีความรู้สึกและความพร้อมในเรื่องลึลารักอย่างเหลือล้น...” คริสต์เอ่ยกับร่างบางที่ยังคงมีลมหายใจสม่ำเสมอ ไม่รับรู้ถึงภัยร้ายที่เธอกำลังจะทำให้มันเกิดขึ้น!

คริสต์กระชับผ้าห่มที่คลุมกายร่างบางให้มีมิติมากขึ้น เพราะคนอย่างเขาไม่ได้คิดเรื่องอย่างว่าถึงต้องลักหลับใคร...แค่เขาขาดการระแวดระวัง เขาก็มีให้เสียมากพออยู่แล้ว แต่แว่นแฉ่งแข็งแรงก็ต้องขยับกว้างขึ้นเพื่อให้ร่างบางที่เบียดเข้ามานอนหลับอย่างสบายกับไอร้อนจากเขาที่สวมเสื้อผ้าสำหรับนอนครบ ก็ห้องนี้มันห้องของนายกันแน่ที่ไม่มีเสื้อผ้าสำหรับเธอคนนี้ และทำไม? อะไร? คริสต์ถึงไม่หยิบเสื้อยืดสักตัวของกันดั้มมาสวมให้ร่างบางนี้ ซึ่งเรื่องนี้ คริสต์ก็หาคำตอบให้กับตัวเองได้....

ทางด้านกิ๊ก ที่เฝ้าแต่นั่งจ้องโทรศัพท์ของเพื่อนสาว หวังว่าจะมีการติดต่อกลับมา แต่นี่ก็ผ่านไปหลายชั่วโมงแล้ว ที่เธอเดินกระสับกระส่ายไปมาในห้อง คอนโดของเพื่อนสาวหลังจากที่เธอต้องเป็นฝ่ายไปขยับรถของเพื่อน

ออกจากผับที่เกิดเรื่องเพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจก็กรูกันเข้ามา แต่จากที่เธอเฝ้ามอง กลุ่มวัยรุ่นที่ถูกทางเจ้าหน้าที่กุมตัวไม่มีแม้แต่เงาเพื่อนสาว

“หนู!...แกไปอยู่ไหน?...แกต้องไม่เป็นอะไร...แล้วฉันจะเอาหน้าไปเจอ... ‘เขาคนนั้น’...ได้ยังไง?...ช่วยติดต่อกลับมาสักทีเถอะ”

‘รุ่งอรุณ...เช้าวันใหม่’

กอหญาที่ขยับตัวหลังจากได้พักผ่อนอย่างเต็มที่...ก็ว่างเริ่มขมวดเข้าหากันทีละน้อยเมื่อดวงตาบ่งบอกถึงเชื้อชาติเริ่มพบสิ่งแวดล้อมที่ไม่คุ้นตา ดวงตาเบิกกว้างขึ้น เมื่อสติเริ่มเข้าครอบครองสมอง เมื่อสมองเริ่มทำงาน มือบางเล็กฝ่าห่มเล็กน้อย ดวงตาคมที่เบิกกว้างอยู่แล้วกว้างขึ้นอีก เมื่อกอหญาเริ่มรับรู้ตัวเองเกือบเปลี่ยนเปล่า เธอสวมเพียงวิกนี้ปกปิดสิ่งล้ำค่าของความเป็นหญิงของเธอเพียงชิ้นเดียว เนื่องจากกอหญาไม่ใช่คนจิตใจอะไร แต่สำหรับเรื่องนี้มันเกินกว่าที่เธอจะไม่ตกใจไม่ได้....สายตาเร็วทันสมองเมื่อบนร่างกายเธอเหนือฝ่าห่มมีวงแขนใหญ่โอบรัดเธออยู่

“...มันไม่ใช่เรื่องจริง!...หนูแกล้งฝัน” กอหญาปิดเปลือกตาลงทันที พร้อมกับร้องบอกตัวเองในหัว ไม่เปล่งเสียงอะไรออกมาทั้งสิ้น

แต่เมื่อดวงตาคมเปิดขึ้นอีกครั้ง ริมฝีปากเม้มปิดสนิททันที ร่างบางเกร็งแข็งอย่างอัตโนมัติ กอหญาพยายามหายใจเข้าหายใจออก ย้ำเตือนตัวเองว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ ‘สติ’.... ‘สติ’ แต่แล้วเมื่อดวงตาค่อยๆเลื่อนขึ้นไปมองหน้าเจ้าของวงแขนนั้น.... “...อ๊า!!!!!!...พระเจ้า!!!!!!...” กอหญาปิดปากกลบเสียงร้องในคอทันที ถึงแม้เขาจะหลับอยู่แต่เธอก็จำเขาได้!...คริสต มาร์ติน เชียร์เลอร์

“มันเกิดเรื่องบ้าอะไรกับฉันนี่ละ!!!...พ่อจ๋า!...หนูต้องทำยังไง...” ในขณะที่กอดหัวก้นกำลังกระวนกระวายอยู่ในใจ.....

“ตื่นแล้วหรือ?...” กอดหัวดึงผ้าห่มขึ้นมาปิดใบหน้าครึ่งหนึ่งทันที เมื่อได้ยินเสียงที่ไม่ใช่เสียงของตัวเอง

“อืม...ๆ...อืม...” กอดหัวตอบกลับด้วยการพยักหน้าและเสียงในคอ และค่อยๆ ขยับร่างกายของตนลอยห่างจากข้างกาย คริสต์ ที่ยังนอนในท่าเดิม โดยที่แขนยังพาดไว้บนตัวเธอ ถึงแม้จะมีผ้าห่มขวางกั้นอยู่ก็ตาม

คริสตมองหญิงสาวที่พยายามจะเอาตัวเองหายเข้าไปในใต้ผ้าห่ม “แม่คุณ...มันไม่สายไปหน่อยหรือ?” คริสต์แอบคิดขำๆ ในใจ

“ทำอะไรได้บ้าง?” คริสต์ถามกลับ พร้อมกับขยับเท้าแขนข้างที่วางเพื่อหันมาคุยกับเธอ และตั้งใจไม่เอาแขนที่พาดบนตัวเธอออก เขาก็แค่จะแหย! แกล้งเธอเล่น ขำๆ เพราะยังเห็นท่าทางแบบนี้แล้ว ยิ่งอยากแกล้ง...

“โธ้ย!...แล้วทำไมต้องมาถามและอยากรู้เอาตอนนี้...หลังจากนี้ไม่ได้เธอ...แล้วทำไมไม่เอาแขนบ้า! นี้ออกไปสักที...มันหนักนะ!!!” กอดหัวคิดในใจ และให้คำตอบกับคำถามของคริสต์เป็นการสายหน้าไปมา โดยที่ยังคงใช้ผ้าห่มปกป้องใบหน้ามันอยู่ครึ่งอยู่ เพราะเธออยากจะให้มันจบๆ เร็วๆ สักที

คริสตอืม...ทำไมเขาจะดูไม่ออกว่าเธอกำลังเงินอาย และต้องการหลบหน้าหลบตาเขา...

“เฮ้ย!!!!...ฉันคงลีลาแ่่มาก!...จนไม่เป็นที่จดจำเลย” คริสต์แกล้งเปรยออกไปด้วยเสียงที่เศร้าเสียใจ...

“ແຫ່ງເລ່ນ?...ຄົນບ້ານີ້ຄຸນຫລັກຄັນເຮົາ?...” ກິດສິຣິບລງຈາກເຕີງ ເມື່ອ ຫລິງສາວກຳລັງຈະດຶງໝອນມາຟາດເຂົາ ກິດສິຣິຍືນຍີມໃຫ້ກັບຫລິງສາວຮງຮຸ່ງທີ່ລຸກ

ขึ้นมานั่ง แต่ไม่ลืมที่จะดึงผ้าห่มกระชับกายมากขึ้น แต่ใครเล่าจะเข้าใจ ‘รอยยิ้ม’ แบบนั้นของคริสต์คงไม่มี นอกจากเจ้าตัว.... คริสต์เดินเข้าห้องน้ำไป...

กอลธู้ามองตามจนคริสต์หายเข้าไปในห้องน้ำ สายตาก็มุ่งทำงานในภารกิจแรกทันที คือมองหาเสื้อผ้าของตนเอง ‘ว่างเปล่า’

“บ้าจริง!....ป่านี้นายก็คงเป็นห่วงแน่แล้ว” กอลธู้าพึมพำกับตัวเอง เมื่อเธอหาเสื้อผ้าของตัวเองไม่เจอ เธอขยับตัวอย่างระมัดระวังและรวบผ้าห่มที่คลุมกายกระชับมากขึ้นและจัดให้ขาของเธอสามารถเดินได้ กอลธู้าเห็นเครื่องมือสื่อสารของคริสต์วางไว้ เธอรีบคว้าขึ้นมาและกดเพื่อเปิดหน้าจอ...ล๊อค!...มันล๊อค...แน่นอนมันต้องล๊อค!...เอว๊ะ!!!

“คุณ!...ก็อๆๆๆ...ได้ยินฉันมั๊ย?” กอลธู้าที่ขยับเดินไปยังประตูห้องน้ำที่คริสต์หายเข้าไป เธอตะโกนเรียก และเคาะประตู

“มีอะไร?...” เสียงคริสต์ตอบกลับมา

“ฉันต้องใช้โทรศัพท์ แจ้งเพื่อนฉัน ป่านี้นคงเป็นห่วงฉันแล้ว...ขออภัยของคุณหน่อย”

“...ห่า...ห่า...แปด...แปด...เก้า...เก้า” คริสต์เข้าใจทันที จึงตะโกนบอกรหัสเปิดเครื่องทันที แลหานี้ก็เป็นอีกเรื่องที่แปลกสำหรับเขา เพราะคริสต์ไม่เคยให้ใครหรือผู้หญิงคนไหนล่วงล้ำความเป็นส่วนตัวมาขนาดนี้มาก่อน

“ขอบคุณ...” กอลธู้าเมื่อเปิดรหัส ก็กดเบอร์เพื่อนสาว ‘กิ๊ก’ ให้ตายเถอะ! เครื่องไม่เปิด กอลธู้าจึงกดเบอร์ตัวเอง เพราะกระเป๋าของเธออยู่กับกิ๊ก...

“กิ๊ก!...หุ้ยนะ!...ปลอดภัย!...อย่าฟังถามอะไร?...แถมารับฉันหน่อย...ที่...เอ่อนั่นสิ...แล้วที่นั่นมันที่ไหน?...รอแป๊บนะ!...” กอลธู้าขยับเดินไปยังประตูห้องน้ำอีกครั้ง...

“คุณ!...ก็อก!!!!!!...” กอหญาฯจะถอยหลังเล็กน้อย เมื่อประตูถูกเปิดจากด้านใน

“มีอะไร?...” คริสต์ที่ออกมาด้วยชุดคลุมอาบนํ้า ที่เส้นผมยังคงเปียกชื้น กอหญาฯที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ถึงกับหน้าแดง เพราะสาวเสื้อคลุมแหวกออกให้เห็นแพงอกหน้าของชายตรงหน้า พร้อมกับกลิ่นสบู่ที่หอมชวนน่าสดชื่นเข้าไปในร่างกายเธอยิ่งนัก...

“คือ...เอ่อ...ที่นี่...ที่ไหนหรือ?...เพื่อนฉันจะมารับ...” คริสต์พยักหน้าเข้าใจ ยื่นมือไปดึงโทรศัพท์ของเขาที่อยู่ในมือกอหญาฯมา

“เดี๋ยวผมบอกให้...ส่วนคุณไปอาบนํ้าล้างตัวก่อน...” คริสต์หันหลัง กอหญาฯที่ยืนงาถูกคริสต์ดันให้เข้าไปในห้องนํ้าที่เขาเพิ่งออกมา พร้อมกับปิดประตูให้เรียบร้อย “สวัสดิ์ครับ!...” คริสต์กรอกลีซงใส่โทรศัพท์ที่ปลายสายยังถือสายรอ

กอหญาฯเปิดประตูห้องนํ้าออกมาอีกครั้งหลังจากผ่านไปสี่สิบนาที ในห้องนอนว่างเปล่าไม่มีแม้แต่เงาของคริสต์ กอหญาฯกระชับเสื้อคลุมอาบนํ้ามากขึ้นและเดินไปยังประตูทางออกห้องนอน แต่เมื่อเธอเดินเข้าใกล้ประตู ประตูก็เลื่อนเปิดเองอัตโนมัติ กอหญาฯมองตามม็อยยิ้มเล็กน้อย

โซนด้านนอกก็เป็นห้องรับแขก ห้องนั่งเล่น และครัวเล็กๆ กอหญาฯกลิ่นนํ้าลายลงคอทันที เมื่อบนโต๊ะทานอาหารมีอาหารวางไว้หลายอย่าง

“อาบนํ้าเสร็จแล้ว...เรามาทานมื้อเช้าก่อน...เสื้อผ้าของคุณและของผมเดี๋ยวสักพักแม่บ้านจะนำขึ้นมาให้...” คริสต์เอ่ยกับกอหญาฯ

“เอ่อ!...ไม่เป็นไรค่ะ...ฉันเกรงใจ” กอหญาฯกล่าวออกไปด้วยเสียงที่เบา
มาก

“มานั่งตรงนี่!...และมากินซะ...” คริสตั้ย้าอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่ตึงขึ้น อย่างออกคำสั่ง พร้อมจกข้อไปหน้าที่เขาต้องอดยอมรับไม่ได้ว่า ผู้หญิงคนนี้ ผิวพรรณเธอหมดจด ยิ่งไม่มีเครื่องแต่งหน้าเธอดูอ่อนกว่าวัยมาก แน่นอนเธอ ต้องอายุเกินยี่สิบไม่ก็นั่งเข้าไปในผับไม่ได้แน่

กอหญาเหลือบมองคริสต์เล็กน้อย และค่อยๆเดินไปยังเก้าอี้ที่เขาบอก เพราะเธอก็นึกภาพที่จะไม่ก่อเรื่องให้เป็นเรื่องในสถานการณ์ที่เธอเสียเปรียบ ทุกอย่างแบบนี้ “...ขอบคุณ...” กอหญากล่าวเสียงเบาออกมา

“...ผมคุยกับเพื่อนคุณแล้ว!...เดี๋ยวผมจะไปส่งคุณเอง.../...เพลิง!!” คริสตั้เอย่บอกขณะที่กำลังทานมื่อเช้าที่นั่งตรงข้ามกับเธอ กอหญาตกใจกับสิ่งที่ได้ยินจนมิดที่หันขมบึงเลื่อนตกลงบนจาน และเสียงนั้นก็ทำให้หัวหนาของ คริสตั้ขมวดเข้าหากันทันที แปลก! ทั้งคนตรงหน้าเขาและคนที่เธอบอกว่า เป็นเพื่อนของเธอ ...มันอะไรกันหนักกันหนา ทำไมสองคนนี้ทำเป็นมีลับลมคม นัย... เพราะตอนที่เขาบอกกับเพื่อนเธอว่า เดี่ยวเขาจะไปส่งเพื่อนของเธอเอง ตอนนั้นปลายสาย...

“...ไม่เป็นไร!...ฉันกับเพื่อนไม่รบกวนคุณ...แค่คุณบอกว่าที่นั่นที่ไหน เดี่ยวฉันไปปรับเพื่อนฉันเอง...เอ่อ!...เราสองคนเกรงใจนะคะ...” เสียงปลายสาย ของเพื่อนหญิงสาวตรงหน้าเขา

“ก็ผมบอกว่าจะไปส่งก็จะไปส่ง...ก็แล้วแต่คุณนะ!...ถ้าไม่อยากจะ เพื่อนคุณคืนไป...” คริสตั้ตอบกลับหญิงสาวในสายไปแบบนั้น เขาเองก็ไม่ เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเขาถึงต้องให้เรื่องมันวุ่นวายแบบนี้ จนแล้วจนรอดเขาก็ยังไม่รู้ว่าหญิงสาวตรงหน้าอยู่ที่ไหน อย่างว่าแต่ที่อยู่เลย แม้แต่ชื่อเขาก็ไม่รู้ แต่

ที่แน่ๆที่เราารู้คือ หน้าตาและรูปร่างของเธอ กับ เบอร์โทรศัพท์ที่เขาแอบเก็บไว้ในเครื่องแล้ว...

กอหญาหลังจากที่ตกใจกับสิ่งที่ได้ยิน ได้แต่อ้าปากค้างมองหน้า คริสต์ ที่มองเธอกลับอยู่เหมือนกัน กอหญากระพริบตาถี่ๆพร้อมสายน้ำไปมา อย่างต้องการเรียกสติและปฏิเสธความใจดีของคริสต์

“...เอ่อ!...คือฉันเกรงใจ...ไม่เป็นไรค่ะ...” กอหญามั่นใจว่า กิ๊ก เพื่อนของเธอไม่มีทางบอกที่อยู่ของเธอให้กับคริสต์แน่นอน

“ไม่ต้องเกรงใจ...เพราะผมก็จะกลับเหมือนกัน”

“...?...” กอหญาขมวดคิ้ว มองหน้าคริสต์อย่างไม่เข้าใจ

“ที่นี่ไม่ใช่ห้องผม...เมื่อคืนเกิดเรื่องที่ผับ...เพื่อนผมเป็นเจ้าของที่นี่ เขาจึงให้เราสองคนมาพักที่นี่ก่อน...ว่าแต่เมื่อคืนคุณจำได้มั้ย?ว่าเกิดอะไรขึ้น” กอหญาพยักหน้าเข้าใจ และพยายามปรับสีหน้าและท่าทางของตัวเองไม่ให้มีพิรุณ แต่ไม่รู้จะได้ผลมั้ย เพราะดวงตาเข้มจ้องมองเธออย่างกำลังพิจารณา เธออยู่ ทำให้ กอหญาต้องทำเฉยมาสนใจอาหารเข้าตรงหน้า

“ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...ฉันก็แค่มาเข้าห้องน้ำ...และเห็นคนกรูกันวิ่งออกมา...และฉันก็ถูกชนจนกระเด็นเข้ามาในห้องวีวีไอพีที่บังเอิญไม่ได้ล็อค...หลังจากนั้นฉันก็ทำอะไรไม่ได้...จน....” กอหญาละหยุดคำพูดของตัวเองไว้แค่นั้น เพราะเหตุการณ์ต่อจากนั้นคริสต์ก็ย่อมรู้ดี

“ก๊อก ก๊อก...”

“คงเป็นแม่บ้าน....” คริสต์เอ่ยบอกกับกอหญาและลุกจากเก้าอี้ไปที่ประตู กอหญามองคริสต์ที่เดินกลับมาพร้อมกับหลายอย่างในมือที่มากกว่าเสื้อผ้าในถุงสวมนั้น กอหญารีบลุกจากเก้าอี้เพราะในถุงนั้นมีเสื้อผ้าของเธอที่

ซักรีดเรียบร้อยเธอรับมาจากคริสต์ทันที “...อันนี้ก็ของคุณ...” คริสต์ส่งถุงกระดาษใบที่ใหญ่กว่าอีกใบที่เขายังถือไว้

“...ขอบคุณค่ะ...” กอหลู๊กล่าวขอบคุณอย่าง งงๆ แต่ก็รับมา และแกะใส่ก็แดงขึ้นทันทีเมื่อเธอคลี่เปิดถุงกระดาษนั้น โอ้!!!!...มันคือชุดชั้นในของใหม่สำหรับเธอ...กอหลู๊เอาแต่ก้มหน้า และกล่าวขอตัวเดินเข้าห้องนอนไปทันที ตั้งแต่เกิดมานอกจาก ‘อันโต’ แล้วเธอไม่เคยใกล้ชิดใครเลย แต่สำหรับเขาคณินั้นเห็นอาการคาดหมายอย่างที่ชาตินี้เธอไม่มีวันให้เกิดขึ้นแน่ ถ้าเธอล่วงรู้อนาคตล่วงหน้า...

คริสต์มองตามร่างสูงเพรียวเดินหายเข้าห้องนอนไป อดยิ้มไม่ได้ เพราะเขาไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนที่เป็นแบบเธอมาก่อน นอกจากแม่กับพี่เขมแล้ว ผู้หญิงที่แวดล้อมตัวเขาล้วนแล้วแต่เปรี้ยว เจนจัด ทั้งนั้น...

กอหลู๊เดินออกมาจากห้องนอนอีกครั้งหลังจากที่เธอคืนเสื้อผ้าของตัวเองกลับเข้าร่างเธอ คริสต์หันไปมองเพราะเขาเองก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว คริสต์จ้องมองเธอตั้งศีรษะจรดปลายเท้า ที่ตอนนี้เธอเท้าเปล่า และผมยาวตรงของเธอก็ยังแห้งไม่สนิח

“รองเท้าของคุณอยู่ตรงโน้น...” คริสต์เอ่ยบอกพร้อมกับชี้ไปยังที่วางรองเท้าที่เขาเองนี้แหละที่เป็นคนถอดมันให้เธอ “...นี่ก็เป็นครั้งแรกสำหรับเขาอีกเรื่องหนึ่ง...”

กอหลู๊พยักหน้าและเดินไปยังทิศทางที่เขาบอก...เธอหยิบรองเท้าของเธอเข้ามาสวมเรียบร้อย...และหันไปมองคริสต์สื่อความหมายว่า...เธอพร้อมจะออกจากที่นี่แล้ว

“สวมนี้ซะ!” คริสต์ส่งเสื้อแจ็คเก็ตของตัวเองให้เธอ กอหญา มองเสื้อในมือเขากับหน้าเขาสลับกันอย่างไม่เข้าใจ คริสต์คำรามเสียงในคอพร้อมขยับเพื่อที่จะสามารถยึดเสื้อของเขาใส่มือเธอที่กอหญ้ายกมือขึ้นมารับไว้อย่างเสียไม่ได้

คริสต์ที่สวมเสื้อยืดเข้ารูปสีเข้มที่เข้าชุดกับยีนส์สีเข้มทำให้เขาดูสมารัทและดูดีมากจนที่มากอยู่แล้ว ...ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมคริสต์ถึงอยากให้หญิงสาวตรงหน้าสวมเสื้อของเขาเพราะเธอสวมเพียงเกะอกสีดำ มันชวนให้เป็นที่ดึงดูดสายตาของคนที่พบเห็น

คริสต์กับกอหญ้าที่ออกจากห้องและลงลิฟท์มาถึงชั้นล่าง ทั้งสองคนที่เดินเคียงคู่แบบห่างๆ เยื้องๆ กันเล็กน้อย เรียกสายตาทั้งหญิงและชายที่ผ่านไปมาได้ตลอดเวลา เพราะสายตาของคนที่มาที่มองมาที่คนทั้งคู่ต่างลงความเห็นกันว่า ‘เหมาะสม’ สวยสมกันยิ่งนักชายก็หล่อหญิงก็สวยน่ารัก

“สวัสดิ์ครับคุณคริสต์...” ชายท่าทางเกรงขามเดินเข้ามาหาคริสต์พร้อมกล่าวทักทายและส่งกุญแจรถของคริสต์ให้ และบอกสถานที่จอดรถด้านหน้า กอหญ้าเดินตามคริสต์ไปอย่างช้าๆ และสมองเริ่มทำงานอย่างหนักอีกครั้ง....ว่าเธอจะอย่างไรดี?

“ป๊อ” เสียงสัญญาณปลดล็อครถ Land Rover Discovery Sport สีดำ คริสต์ส่งสายตาให้กอหญ้าเดินไปขึ้นฝั่งข้างคนขับ

“เอ่อ!...ฉัน...กลับเองดีกว่า...คุณจะได้กลับไปพักผ่อนเลย” กอหญ้าเอ่ยออกมาอย่างรักษามารยาท ซึ่งความจริงแล้วเธอสามารถเดินหลบและหนีเขาไปเรียกแท็กซี่หน้าทางเข้าคอนโดนี้ได้เลยก็ได้ แต่เธอไม่อยากเสียมารยาทกับเขา ที่เขาก็ช่วยและเป็นสุภาพบุรุษกับเธอมาโดยตลอด

“ไปขึ้นรถ!...” คริสต์พูดสั้นๆ เชิงออกคำสั่ง...ให้ตายเถอะ!!!! ยายเด็กบ้านี้ไปอยู่ไหนมาถึงไม่รู้ว่าเป็นใคร เธอจะรู้ว่ามีผู้หญิงอีกตั้งเท่าไรที่อยากจะใกล้ชิดเขา...

“เออ!...ฉันเกรงใจ!...แล้วอีกอย่างคือ!...ฉันบอกคุณไม่เป็นว่าบ้านฉันไปยังไง?” กอหญาพูดออกไปเมื่อเริ่มหาทางออกให้กับตัวเองได้...แต่!!!

“แล้วถ้าเธอไม่ขึ้นรถฉัน...เธอจะกลับยังไง?”

“ฉันจะไปขึ้นรถเมล์...”

“มีเงิน?”

“...!...” กอหญาตกใจทันที ไซ้! เธอลืมเรื่องนี้ได้ยังไง?

“ขึ้นรถได้แล้ว!...มันร้อน!...” คริสต์พูดพร้อมกับเข้าจับข้อศอกและพาเดินไปยังฝั่งด้านข้างคนขับ กอหญาตกใจ แต่ก็เดินตามแรงลากนั้น! “...ขง!...” เสียงประตูรถปิดเมื่อคริสต์ดันร่างบางเข้าไปนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว

คริสต์สตาร์ทรถทันทีเมื่อเข้าประจำที่หลังพวงมาลัย คริสต์หันไปมองหญิงสาวที่ดูตื่นๆและตกใจถึงแม้เธอจะนั่งเฉยๆ

“อึ๊บ!...” กอหญาร้องออกมาเมื่อตัวและแขนของคริสต์ขยับมาที่ตัวเธอ มือใหญ่ดึงเข็มขัดนิรภัยมาล็อกให้กับเธอ คริสต์ก้มมองริมฝีปากอ้อมที่ห่างกับริมฝีปากไม่ถึงคืบ และเลื่อนดวงตาเขม้ขึ้นไปมองดวงตากกลมที่กำลังตื่นตกใจ กอหญาขยับศีรษะเบียดกับพนักด้านหลัง พร้อมกับเม้มปากกดริมฝีปากล่างของตนไว้ และเธอกลั้นหายใจของตัวเองไว้เมื่อใบหน้าของเธอแดงจัดเมื่อลมหายใจอุ่นๆของคริสต์เป่ารดเธออยู่

คริสต์ยิ้มออกมาก่อนที่จะผละไบน้ำออกมาอย่างแสนเสียดย และเขาก็เลื่อนรถออกไปมุ่งสู่ถนน...

“คะ...คุณจะไปไหน?...” กอหญาเมื่อนั่งรถมาได้สักพัก เหมือนสติเริ่มที่จะกลับมา จึงเอ่ยถามคริสตน์ในที่สุด

“ไม่รู้!...” คริสต์ตอบสั้นๆ และตั้งหน้าตั้งตาขับรถต่อไป แต่คำตอบนั้นของเขาเรียกความสนใจของกอหญาได้อย่างดี

“งั้นคุณจอด...จอด...เฮ้ย!...” กอหญาที่กำลังบอกให้คริสตน์จอดข้างทางข้างหน้าแต่จู่ๆ คริสต์ก็เปลี่ยนเลนขับเข้าช่องทางที่กำลังจะขึ้นทางด่วนซะงั้น

คริสตน์หันไปเล็งคิ้วมองกอหญาอย่างไม่เข้าใจ และทำหน้าเหมือนมีคำถามว่า “เมื่อไหร่จะไรนะ?” ประมาณนั้น

กอหญากัดฝีปากกลางพร้อมสับคิ้วหันไปมองข้างหน้าอย่างไม่พอใจคริสตน์ และไม่เห็นว่คริสตน์ยิ้มเข้ากับท่าทางแบบนั้นของเธอ

“ครี๊ด” เสียงสั้นของเครื่องมือสื่อสารของคริสตน์แสดงถึงข้อความเข้าคิวหาขมวดเข้าหากันทันที เพราะถ้าให้เขาเดาคงเป็นข้อความมาจาก รัตน์ หรือ เอกรัตน์เพื่อนสนิทอีกคนของเขาที่เป็นตำรวจที่เมื่อเช้าเขาส่งขอความไปหา

“...เพื่อน!...ช่วยเช็คชื่อที่อยู่เจ้าของเบอร์...081-XXX-XXXX...ให้ด่วน...ขอบใจล่วงหน้า”

คริสตน์ยังคงขับรถไปเรื่อยๆ เมื่อเห็นทางลงจากทางด่วนเขาก็ชิดซ้ายและเข้าเส้นทางปกติ คริสต์เลี้ยวเข้าปั้มน้ำมันข้างหน้าทันที เพื่อเติมน้ำมัน...และเมื่อเติมน้ำมันเสร็จเรียบร้อยเขาเคลื่อนรถเข้าจอดหน้าร้านสะดวกซื้อ

“ผมหิวน้ำ...คุณเอาอะไรมัย?...”

“ฉันขอลงตรงนี้แล้วกัน...อ๊ับ!...” กอหญาหันไปทางคริสต์ที่คว้ามือเธอไว้ และเขาก็ใช้มือที่ว่างล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงหยิบโทรศัพท์ของตัวเองออกมา “กอหญา คาร์เมียน อายุ 21 ที่ อยู่ คอนโด.....กทม.” สายตาของคริสต์เพ่งมองใบหน้าของกอหญา อย่างพิจารณาอีกครั้ง เพราะตอนนี้โชคชะตากำลังเล่นตลกกับเขากับผู้หญิงที่ชื่อ ‘กอหญา’ แต่จะใช้คนคนเดียวกันหรือเปล่า อันนี้เขาเองก็ไม่มั่นใจ เพราะกอหญาที่เขากำลังตามหานั้นหน้าตาแบบไหนคริสต์ก็จำไม่ได้ เพราะตอนนั้นเขาไม่ได้พิจารณาเธอเลย จึงทำให้เขาจำกอหญาที่เป็นนักเขียนไม่ได้ แต่ที่ชัดเจนคือลูกค้าของผู้หญิงตรงหน้าช่างแตกต่างและตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับหญิงสาวที่เขาตามหา และไม่แน่ว่าเบอร์นี้อาจไม่ใช่เบอร์ของเธอคนนี้ได้ อาจจะเป็นเบอร์ของหญิงสาวที่เขาเคยเมื่อเช้าทางโทรศัพท์ แต่ที่เข้าเคาก็หญิงสาวตรงหน้าก็บ่งบอกถึงความเป็นลูกครึ่งบ้างถึงจะไม่เด่นชัดก็ตามที

“ผมไม่หิวแหละ!...งั้นเราไปกันต่อดีกว่า” คริสต์เก็บโทรศัพท์ และเลื่อนรถออกทันที กอหญาได้แต่มองใบหน้าด้านข้างของคริสต์

“นี่คุณ!...ฉันเริ่มจะทนไม่ไหวแล้วนะ!...” กอหญาที่ความอดทนหมดลงแล้ว เธอไม่เข้าใจสักนิดว่าผู้ชายคนนี้สติดีมั๊ย?

“คุณอยากเข้าห้องน้ำหรือ?” คริสต์ทำเป็นเฉลเป็นเรื่องอื่น “เดี๋ยวผมเลี้ยวเข้าปั้มน้ำให้ก็ได้” กอหญาได้แต่เงย เอ่อ!ช่าง จะเข้าใจแบบนั้นก็ช่างเขา เพราะเธอคงไม่ต้องเกรงใจอะไรแล้วไอ้ผู้ชายคนนี้ ให้ลงจากรถคันนี้ไปก่อนแล้วกัน เรื่องอื่นค่อยไปหาทางเอา....

คริสต์เลื่อนรถเข้าปั้มน้ำจริงตามที่เขบอก พร้อมเข้าช่องจอดหน้าห้องน้ำ

“...คุณเปิดล้อคสิ!...” กอหลู๋หันไปทางคริสต์ เมื่อเธอพยายามเปิด ประตูแต่เปิดไม่ออก คริสต์ดับเครื่องและลงจากรถไม่สนใจเสียงและท่าทาง ของ กอหลู๋ที่บ่งบอกชัดเจนว่าไม่พอใจเธออย่างมาก

“เชิญ” คริสต์เปิดประตูให้กับกอหลู๋ และบอกให้เธอลงจากรถ กอหลู๋ก้าวลงจากรถทันที “หืมบ!!” คริสต์คว้าแขนกอหลู๋ไว้ทันทีเมื่อเธอ ออกมาขึ้นด้านนอกแล้ว

“นี่!!!!...ปล่อยนะ!!...อะไรของคุณเนี่ยะ...ปล่อยฉันนะ” กอหลู๋ร้อง ออกมาพร้อมพยายามบิดแขนออกจากการเกาะกุมนั้น

“จะไปห้องน้ำไม่ใช่หรือ?...จะไปส่ง”

“บ้าหรือเปล่าคุณอ๊ะ!...ปล่อยฉันนะ!...” กอหลู๋ที่เห็นสถานการณ์ เริ่มชักไม่ดีแล้ว ก็พยายามบิดตัวออกจากวงแขนของคริสต์เมื่อเขาพยายาม กักขังเธอไว้ในวงแขนเขาโดยที่ด้านหลังเธอเป็นรถของเขา

“ก็ไหนว่าจะไปห้องน้ำ!...ตกลงจะไปมัย?”

“มันมากไปแล้วนะ...ฉันจะกลับเอง...เราสองคนแยกทางกันตรงนี้เลย แล้วกัน...”

“...ก็บอกว่าจะไปส่งจัย!...” คริสต์ยังไม่ยอมปล่อยให้กอหลู๋เป็น อิสระ ในทางตรงกันข้ามเขากลับเบียดร่างกายตัวเองเข้าหาร่างบางมากยิ่งขึ้น

“ไม่ต้อง!...คุณปล่อยฉันได้แล้วนะ...ฉันไม่ใช่พนักงานโทษของคุณนะ...ถ้า คุณไม่ปล่อยฉันจะร้องให้คนช่วย...แล้วนะ” กอหลู๋ปล่อยไม้เด็ด เพราะยังเฝ้า ที่มันที่สาธารณะ คนมีชื่อเสียงอย่างเขาคงไม่ยอมให้มีเรื่องอื้อฉาวเกิดขึ้นแน่...

“ใช่!...คุณไม่ใช่พนักงานโทษของผม...และผมยังยืนยันคำเดิมว่า...จะไปส่ง คุณที่บ้าน...”

“มันอะไรกันนักกันหนา!...ก็ฉันบอกแล้วว่าไม่ต้อง ไม่ต้อง...ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ...โธ้ย!!!...**ช่วยดี...**” กอหญาที่ตัดสินใจแล้วว่าร้องขอความช่วยเหลือจากคนที่เดินผ่านไปผ่านมา...แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดคือคริสต์ปีดปากเธอได้ทันทั่วทั้งที่ ด้วยปากของเขากลางแจ้งในที่สาธารณะ

กอหญาเบิกตากว้างอย่างคาดไม่ถึงที่คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์ จะจูบเธอ เฮ้ย!เธอถูกเขาจูบในสถานที่ที่เรียกว่าสาธารณะในประเทศไทย กอหญาหยุดร่างกายทุกอย่างเมื่อตอนนี้เพียงจุดเดียวที่เธอรู้สึกคือ ริมฝีปากของเธอและของเขาที่เบียดเสียดแนบชิดกัน

“อืม!...” ความชื้นของลิ้นที่คริสต์ปล่อยออกมาเพื่อที่จะล้วงล้ำเข้าสู่โพรงปากอิมั้นเรียกสติของกอหญาได้ทันที มือเล็กขยับและดันแผงอกของคริสต์อย่างเต็มที่

“ขาด!!!!” กอหญ้ายกฝ่ามือสัมผัสกับซีกแก้มของคริสต์ทันที เมื่อเธอพยายามดันตัวเขาให้ถอยห่างจากตัวเธอ

“คุณมันเลย!...เสมอต้นเสมอปลายจริงๆ” คริสต์หันไปจ้องหน้ากอหญาอย่างจะเอาเรื่องพร้อมกับเอาลิ้นดันแก้มที่ถูกเธอ ‘ตบ’ ‘กอหญา’ ผู้หญิงที่ใช้ชื่อนี้มันไม่ถูกโฉลกกับเขาจริงๆ ในความคริสต์ของเขาตอนนี้ และในขณะที่เดียวกันดวงตาสองคู่จ้องกันอย่างไม่มีใครยอมใคร...

“ขอโทษนะครับ!...มีปัญหอะไรกันหรือเปล่าครับ” คริสต์กับกอหญาหันไปตามทิศทางของเสียงนั้น... ‘ตำรวจ’

“คุณตำรวจ!...ฉันขอแจ้งความค่ะ!” ลิ้นเสียงคำพูดนั้น คริสต์และเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เผชิญผ่านมาแถวนั้นหันไปมองหญิงสาวที่ยังคงยืนอยู่ในวงแขนคริสต์

“แข็งแรง?” เจ้าหน้าที่ตำรวจถามกลับ ด้วยสายตาที่บ่งบอกว่า แค่ผิวเมื่อยๆ ถึงกับต้องแข็งแรงกันเลยทีเดียว

“ใช่ค่ะ!...ฉันขอแจ้งความว่าผู้ชายคนนี้ ‘ลวนลาม’ฉัน”

‘ ณ สถานที่ตำรวจ ’

“คุณตำรวจฉันขอแจ้งความค่ะ ฉันถูกละเมิดสิทธิของการเป็นประชาชน นายคนนี้ลวนลามฉันค่ะ” กอหญาพูดออกไป เมื่อเธอนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังจากเธอยืนยันที่จะแจ้งความต่อการกระทำของคริสต์

“เดี๋ยวคุณใจเย็นๆก่อนนะครับ” เจ้าหน้าที่พยายามไกล่เกลี่ยให้กอหญาใจเย็นๆ และสายตาเขาก็มองคริสต์สลับกับกอหญา ที่อารมณ์ของทั้งคู่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เมื่อคริสต์เอาแต่นั่งเงียบไม่มีความทุกข์อะไรและไม่ห้ามปรามหญิงสาวเลยแม้แต่บ่อย

“ทำไมคะ? หวังว่าคุณตำรวจจะไม่ปฏิบัติหน้าที่สองมาตรฐานหรอกนะคะ ฉันเป็นประชาชนที่เสียภาษีคนหนึ่งฉันมีสิทธิ เสรีภาพ ที่จะแจ้งความจับนายคนนี้ ขอהלวนลามฉันค่ะ” กอหญ่ายืนยันความต้องการของตัวเอง

“...OK ครับ ผมจะลงบันทึกประจำวัน รับทวนคุณผู้หญิงให้รายละเอียดด้วยครับว่า ผู้ชายคนนี้ลวนลามคุณยังไง?”

“ลวนลามค่ะ ก็คือลวนลาม”

“ผมต้องขอรายละเอียดที่มากกว่านี้ครับ” คริสต์ที่เอาแต่เงียบ นั่งฟังบทสนทนาและข้อซักถามระหว่างกอหญาและเจ้าหน้าที่ตำรวจ

“เอ่อ!!! มัน มัน จูบฉันค่ะ!!!!” กอหญาตอบออกไปด้วยใบหน้าที่แดงก่ำ และอดไม่ได้ที่ต้องก้มหน้าลงอย่างเงิ่นอาย ซึ่งอาภักกริยานั้นทำให้ผู้ต้องสงสัยที่นั่งอยู่ข้างต้องอมยิ้มและกลั้นน้ำไว้

“ครับ จูบนะครับ จูบตรงไหนครับ?” เจ้าหน้าที่ตำรวจยังคงทำหน้าที่ต่อไป อย่างมีอาชีพ ทั้งๆที่ตัวเองก็ต้องกลืนยิ้มกับท่าทางของทั้งสองคนที่นั่งตรงข้าม

“คุณตำรวจค่ะ มันต้องละเอียดแค่ไหนคะ?” กอหญาที่ความอดทนเริ่มจะหมดลงไปเรื่อยๆ และนั่นทำให้คริสต์ที่นั่งเงียบมาตลอด รอยยิ้มเกิดขึ้นบนใบหน้าอีกครั้งทันทีพร้อมกับสายตาเหลือบมองกอหญาที่ตอนนี้ใบหน้าแดงก่ำจนถึงใบหู

“ต้องละเอียดครับ ผมต้องลงบันทึกประจำวัน และต่อจากนั้นต้องสืบพยานและหลักฐานต่อนะครับ” เจ้าหน้าที่ยังคงทำหน้าที่ของตนต่อไป....

“.....เอ่อ.....” กอหญาเกิดอาการหาเสียงและคำที่จะเอามาเรียบเรียงเป็นประโยคให้เจ้าหน้าที่ไม่ได้ซะงั้น!!!!

“ให้ผมช่วยบอกรายละเอียดให้ก็ได้ครับ ว่าผมจูบเธอยังไง ตรงไหน และใช้เวลาจูบเธอนานแค่ไหน...” คริสต์ที่นั่งเงียบอยู่นาน จึงเอ่ยขึ้นมาพร้อมกับหันหน้าไปสบตากับกอหญาที่หันไปมองคริสต์ด้วยดวงตาที่โตมากกว่าเดิมเช่นกัน

“ได้มั๊ยครับ?” เจ้าหน้าที่ตำรวจหันไปถามกอหญา ที่อ้าปากค้างเล็กน้อย บ่งบอกถึงความตกใจ

“คริสตัล!” เสียงเรียกคริสตัลดังขึ้น จากชายอีกคนที่เพิ่งเดินเข้ามา และเสียงนั้นทำให้เจ้าหน้าที่ทำหน้าที่บันทึกปากคำของกอลู้ออกจากเก้าอี้และทำความเคารพผู้ที่เอ่ยเรียกคริสตัล

“ผู้กำกับ...”

“เกิดอะไรขึ้น?” เอกรัตน์ หันไปถามเจ้าหน้าที่ตรงหน้าทันที เมื่อเห็นเพื่อนสนิทที่ดูเหมือนมาแจ้งความ เจ้าหน้าที่ให้รายละเอียดกับเอกรัตน์ที่มียศเป็นผู้กำกับของสถานีตำรวจแห่งนี้

“สวัสดิ์ครับคุณกอลู้อ...ผมขอเชิญคุณไปคุยกันในห้องด้านในดีกว่าครับ...” เอกรัตน์ที่ได้ฟังเรื่องราวและเข้าใจทั้งหมด ก็หันไปพูดกับกอลู้อย่างสุภาพ

“ทำไม?...พวกคุณสองคนรู้จักกัน!...อย่าหาว่าฉันหมิ่นประมาทอะไรคุณเลยนะคะคุณผู้กำกับ...แต่ฉันไม่เข้าใจพวกคุณ” กอลู้อาตอบกลับ ถึงเธอจะตัวคนเดียวหัวเดียวกระเทียมลีบแต่เธอก็ไม่โง่และไม่กลัว เมื่อเธอยืนอยู่บนความถูกต้อง

“ที่ผมเชิญคุณไปคุยด้านใน...ผมทำเพื่อชื่อเสียงของคุณนะครับ...ถ้าคุณให้เป็นเรื่องราวไป...คนที่เสียหายก็คุณเองนะครับ”เอกรัตน์ให้เหตุผลอย่างใจเย็น “...และด้วยเกียรติของผม...คุณไม่มีอะไรต้องกังวลเลยครับ”

กอลู้อาครุ่นคิดสักพักและพยักหน้าตามที่เอกรัตน์บอก และยอมเดินตามเอกรัตน์ไปพร้อมกับที่คริสตัลก็เดินตามไปเช่นกัน

‘ในห้องประจำตำแหน่ง ผู้กำกับ ณ สถานีตำรวจ’

“คุณกอหญา่ะครับ...ผมต้องขอโทษแทนเพื่อนผมด้วยนะครับ” เอกรัตน์เอ่ยออกมาทันทีหลังจากที่ในห้องอยู่กันเพียงลำพังสามคน

“ห๊า!!....” กอหญ้าร้องออกมาอย่าง งงๆ เพราะเอกรัตน์ไม่มีการถามซักถามอะไรเธอเลยหลังจากที่ฟังเรื่องราวอย่างย่อ...จากเจ้าหน้าที่ด้านหน้าคริสต์ที่ยืนอยู่ด้านหลังกอดคออย่างไม่เคอะเขิน ห่างจากโต๊ะที่กอหญ่ากับเอกรัตน์นั่งตรงข้ามกัน

“ผมขอโทษคุณแทนเพื่อนผม...และผมจะให้มันขอโทษคุณด้วย” ประโยคหลังของเอกรัตน์เรียกความสนใจของคริสต์ได้แล้ว เพราะคิ้วขมวดเข้าหากันทันที...

“ตกลงค่ะ...เขาขอโทษฉัน...ทุกอย่างจบ!...ต่างคนต่างไป...แยกย้ายกัน ไม่ต้องพบเจอกันอีกในชาตินี้” กอหญ่าเมื่อสติกลับมาก็คิดได้ เพราะเธอได้โอกาสที่จะแยกตัวออกจากนาย คริสต์ มาร์ติน เซียร์เลอร์ คนนี้สักที

“อ้าว!...เฮ้ย!!...ทำไมฉันต้องขอโทษในสิ่งที่...ตั้งใจทำและอยากให้มันเกิดขึ้น” คำพูดของคริสต์ เรียกสายตาสองคนให้หันไปมองคนพูด กอหญ่าเองก็หันหลังไปมองคริสต์อย่างรวดเร็ว ถึงใบหน้าเธอจะแดงเพราะความอายแต่ความโกรธและไม่พอใจมันมีมากกว่าความรู้สึกแรก!!!

“ไ้อ้บ้า!!!!...คุณตำรวจฉันขอแจ้งความและขอหมายศาล... ‘ห้าม’ เขาคนนี้เข้าใกล้ฉันในระยะห้าร้อยเมตร....” กอหญ่าเมื่อสิ้นสองคำให้กับคริสต์ เธอหันกลับไปมองเอกรัตน์พร้อมเรียกร้องความต้องการใหม่ทันที

คริสต์ได้แต่ยืนนิ่ง มองกอหญ่าพร้อมรอยยิ้มที่มีเพียงเอกรัตน์ที่ได้เห็น และรู้จักเพื่อนดี “...มันมีอีกเยอะนะ!!!!...วิธีจีบสาว...ไ้อ้!เพื่อนบ้า” เอกรัตน์ได้แต่คิดในใจ...

“...เอ๋อ!...คุณกอดหุ้ยใจเย็นๆก่อน!...เดี๋ยวผมให้ลูกน้องผมเรียกรถแท็กซี่ให้ นะครับ...” เอกรัตน์พูดบอกกับกอดหุ้ยทันที เพราะทางเดียวที่ทุกอย่างจะยุติ! ได้ตอนนี้คือต้องจับให้สองคนนี้แยกกันก่อน

“...เดี๋ยวฉันไป...../...พับ!!!!...” คริสต์ต้องหยุดคำพูดของตัวเองไว้ทันที เมื่อเอกรัตน์ยกมือห้ามพร้อมลูกจากเก้าอี้เดินมาที่เพื่อน พร้อมกระซิบบางอย่าง!...และนั่นก็ทำให้คริสต๋ยอมเจีบและพยักหน้ารับอย่างจำยอม

“เชิญคุณกอดหุ้ยครับ...” เอกรัตน์ผายมือเชิญกอดหุ้ยให้ออกจากห้อง และตัวเองก็ยืนกั้นระหว่างคริสต๋กับกอดหุ้ย ซึ่งกอดหุ้ยก็ยอมเจีบ!...ถึงเธอจะสงสัยและอยากรู้ว่าสองคนนี้จะกระซิบอะไรกัน...แต่เธอก็เลือกที่จะทิ้งความอยากรู้ความสงสัยไว้ เมื่อเธอได้อยู่ห่างๆ และไปให้ไกลๆจากผู้ขายบ้ำคนนี้...

“...แกมีเบอร์และที่อยู่ของคุณกอดหุ้ยอยู่แล้วนะ...” คริสต๋มองตามหญิงสาวที่เดินออกจากห้องไปพร้อมกับเอกรัตน์ ซึ่งตัวเขาขมยืนอยู่หนึ่งๆ เมื่อนึกถึงคำกระซิบของเอกรัตน์ที่แอบใช้อำนาจหาซื้อที่อยู่ของกอดหุ้ยมาให้เขาแล้วจากเบอร์โทรศัพท์ และมันเป็นคอนโดที่เดียวกับเขา...อะไรที่เขาอยากได้และต้องการ...เขาก็ต้องได้...ยิ่งขายยังมีค่า...และอีกอย่างเขาคู่ออกว่ากอดหุ้ยที่ทำท่าทางเก่ง เธออาจจะเก่งในเรื่องอื่นแต่เรื่องผู้ขายเธอไม่ประสีประสาเอาเสียเลย!!!

‘ณ ห้องชุดคอนโด ย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร’

“สวัสดีครับ!...คุณกอดหุ้ย” ลูกหว้งทักทายกอดหุ้ย เมื่อเธอลงมาจากแท็กซี่และเดินเข้ามาด้านใน

“สวัสดิ์ค่ะ...คุณกิ๊กยังอยู่ที่ห้องหญ้ามัยคะ?” กอหญ้ากล่าวขอตัวเมื่อ
ลุงตอบคำถามของเธอ เพราะเธอไม่มีคีย์การ์ดเข้าห้องตัวเอง เมื่อทุกอย่างอยู่กับ
เพื่อนสาวคนสนิท

“ก๊อก ก๊อก...” เสียงเคาะประตูเรียกความสนใจของกิ๊กได้ทันที เธอรีบ
เร่งฝีเท้าเข้าไปดูว่าเป็นใคร?

“หญ้า!!!!...” กิ๊กร้องออกมาอย่างดีใจพร้อมโอบกอดเพื่อน หลังจากที
รีบเปิดประตู “...ฉันเป็นห่วงแกมากเลย...”

“ขอโทษ! นะ...ที่ทำให้เป็นห่วง” กอหญ้ากอดตอบเพื่อนอย่างเข้าใจ

“ว่าแต่กลับมายังงั้น?...แล้วผู้ชายคนนั้นเป็นใคร?...มันเกิดอะไร
ขึ้น?...ฉันอยากรู้!!!!...” กอหญ้าอดครอกตาใส่เพื่อนสาวไม่ได้ ที่คำถามมาเป็น
ขบวนการไฟสายได้...

“ใจเย็นๆ...ฉันไม่รู้จะตอบข้อไหนแกก่อนเลย” กอหญ้าพูดพร้อมเดิน
ไปนั่งที่โซฟากลางห้องขนาดใหญ่อย่างหมดเรี่ยวแรง

“...เฮ้!...ดื่มน้ำก่อนแล้วเล่ามาทั้งหมด...เร็วๆด้วย...เพื่อนจะออกแตก
ตายอยู่แล้ว.....” กอหญ้าหลังจากรับแก้วน้ำจากเพื่อนมาดื่มน้ำหมดแก้ว และ
ค่อยๆเล่าเหตุการณ์ให้เพื่อนฟังทั้งหมดอย่างไม่มิดตรงไหนปิดเลย แม้แต่เรื่องที่
เสีย ‘จูบแรก’ ไปแล้วด้วย

“...เรื่องทั้งหมดก็เป็นแบบนี้...ฉันฝากแกช่วยเอาเงินไปคืนคุณเอก
รัตน์ ที่สถานีตำรวจด้วยนะ...เพราะฉันไม่อยากจะเห็นหน้าคนที่เกี่ยวข้องกับไอ้
บ้า! คริสต์ นั้นอีก...แค่คิดก็โมโห...ฉันอยากจะบีบคอนายนั้นให้ตายคามือฉัน
เลย...โอย!!!!...พูดถึงแล้วของมันขึ้น...” กิ๊ก อมยิ้มกับท่าทางเพื่อนสาว เคยชะ
ที่ไหน! ที่เธอจะเห็นเพื่อนสาวคนนี้จะของขึ้นกับเพศตรงข้าม..เป็นใครไม่เป็น

ดันเป็น คริสต์ มาร์ติน เซียร์เลอร์ คนที่เพื่อนเธอต้องได้เจออีกเป็นแน่...หลังจากนี้ แต่เป็นในแบบอีกลู้ค...

“หญ๊า!...เสื้อใครวะ” กอหญ๊าตาโตเหมือนเพิ่งคิดได้ ว่าเธอสวมเสื้อของนายคริสต์ ที่ให้เธอสวมปกปิดร่างกายส่วนบนให้มันรัดกุมมากขึ้น

“...ตอนที่เอาเงินไปคืน...ฝากเสื้อตัวนี้ไปคืนด้วย...แล้วรีบเอาออกไปจากห้องของหญ๊าเลยนะ...” กอหญ๊าพูดพร้อมกับรีบถอดเสื้อคลุมของคริสต์ยึดใส่มือเพื่อนสาว และเดินเข้าห้องนอนของตัวเองไปทันที

“...หญ๊า!...งั้นฉันกลับก่อนนะ...พรุ่งนี้แกล้งเข้าสำนักพิมพ์ด้วยนะ...เพราะเจ้าของเสื้อตัวนี้...เขากำลังตามหา นักเขียนกอหญ๊า...” กอหญ๊าหยุดฝีเท้าทันทีเมื่อประโยคของเพื่อนไล่ตามหลังเธอมา

“อะไร!...นะ!!!...แกพูดจริงปะเนี่ยะ...” กอหญ๊าถามกลับอย่างไม่อยากเชื่อกับสิ่งที่ตัวเองได้ยิน

“ก็จริงสิวะ...คุณคริสต์พยายามติดต่อหาแกมาสองสัปดาห์แล้วโว้ย!...ก็เรื่องที่แกยังไม่เซ็น...มอบลิขสิทธิ์ทำละคร ‘พ่ายกลชาตาน’ ให้กับทางช่องของคุณหญิงศศิธร...”

“ฉันไม่อยากจะให้ไปเลยวะ!...บอกตามตรงมาจากความรู้สึกส่วนตัวล้วนๆ...ฉันเกลียด เกลียด นายคริสต์ บ้านั่น!!!”

“แกเคยได้ยินคำโบราณมั๊ย?” กอหญ๊าขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจกับคำพูดของเพื่อน

“คำอะไร?”

“มีสุภาษิตไทย...เกลียดอะไร จะได้อย่างนั้น...”

“บ้า!...ผู้ชายที่มีดีแต่หน้าตา...ไม่ใช่สไตร์ลัฉัน...และนะ! ขอประกาศลาขาดลาตายกับนายคริสต์ไปแล้ว...จบ!...พรุ่งนี้ฉันตกลงไปคุยที่สำนักพิมพ์...แต่ฉันต้องการทนายมาเป็นผู้กระทำการแทน ฉันจะเซ็นมอบอำนาจให้ทนายเป็นผู้กระทำการแทน...พร้อมด้วยเงินเดือนใจเดียว...เปลี่ยนตัวนักแสดงนำชาย...หญ้าไม่เอา นายคริสต์แน่นอน...” กอหญ้าพูดจบเดินเข้าห้องนอนของตนไปทันที ก็ก็ได้แต่มองตาม

“สงสัยนายคริสต์คนนี้เป็นอย่างที่ได้ว่าจริงๆเป็นแน่...” ก็ก โสภิตา พิมพ์กำกับตัวเอง และเดินออกจากห้องเพื่อนสาวไปพร้อมกับเสื้อที่ถูกยัดเยียดหน้าที่ใหม่ให้...อย่างสบายใจ เมื่อเพื่อนกลับมาปลอดภัยทางด้านร่างกายอย่างเดียว เพราะคุณแล้วสภาพจิตเพื่อนสาวคงป่วยไปสักพัก แบบไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง....

‘ในห้องประจำตำแหน่ง ผู้กำกับ ณ สถานีตำรวจ’

“ทำไมฉันต้องมานั่งดูแกทำงานด้วย...” คริสต์เอ่ยออกมาในที่สุดเมื่อตัวเองถูกกักตัวไว้ในห้องทำงานเอกรัตน์

“...ไม่ได้ให้มานั่งดูฉันทำงาน...แต่ฉันให้แกได้สงบสติอารมณ์ของแก...ฉันฉันทิ้งแกกลับ...แกก็ลงไปหาคุณกอหญ้าสิวะ...ไอ้นิสัยใจร้อน! ของแก ฉันเป็นเพื่อนแก...ฉันรู้จักแกดี...” คริสต์ได้แต่นั่งอยู่บนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเอกรัตน์ ด้วยอารมณ์ขุ่นมัว เพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคยโดน ‘ตอบ’ มาก่อน กอหญ้าเป็นผู้หญิงคนแรกที่กำลังทำแบบนี้กับเขา

Grrrr Grrrr เสียงเรียกเข้าเครื่องตอบรับบนโต๊ะของเอกรัตน์ดังขึ้น

“...คริสต์...มือเที่ยงแกลอยากกินอะไร?...เดี๋ยวฉันให้ลูกน้องจัดมาให้”
เอกรัตน์หันมาถามเพื่อนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามด้วยสีหน้าที่บอกบุญไม่รับสักนิด

“อะไรก็ได้...” คริสต์ตอบแบบขอไปที เพราะตอนนี้เขาไม่ได้อยู่ใน
อารมณ์พิศมัยหรือสนใจอาหารสักนิด

“คริสต์...ถามจริงแกลชอบคุณกอล์ฟหรือวะ?” เอกรัตน์เอ่ยถามเพื่อน
หลังจากสั่งอาหารกับปลายสายเรียบร้อยแล้ว

“เปล่า...” เอกรัตน์เบิกตากว้างกับคำตอบที่ออกมาทันทีของเพื่อน

“แล้วแกลไปจูบเขาทำไมวะ...”

“ถ้าฉันต้องรู้สึชอบผู้หญิงทุกคนที่ฉันจูบ...แล้วผู้หญิงที่ฉันทำ
มากกว่าจูบ...ฉันไม่รักผู้หญิงไปทั่วบ้านทั่วเมืองเลยหรือไง...”

“เฮ้ย!!!...ไอ้เพื่อนบ้า!...แกมันบ้าอย่างที่คุณกอล์ฟเขาว่าจริงๆ”

“ตกลงแกลจะเป็นเพื่อนฉัน...หรือจะเป็นเพื่อนยายเด็กนั่น”

“โอเค!...งั้นถามใหม่...แกลจูบคุณกอล์ฟทำไมวะ?”

“ไม่รู้”

“เฮ้ยเฮ้ย!...อะไรของแกวะ...”

“แกลทำงานของแกลไปเลย...เลิกยุ่ง เลิกถามได้แล้ว...” เอกรัตน์มอง
เพื่อนที่อายุสามสิบแล้ว แต่เรื่องความเอาแต่ใจและเรื่องผู้หญิงสองเรื่องนี้
คริสต์ทำตัวอย่างกับเด็กหนุ่มวัยยี่สิบ

“ซู ซู ซู...” เสียงน้ำที่ไหลออกมาจากฝักบัวภายในห้องน้ำ กอหญา กำลังให้สายน้ำไหลผ่านชำระล้างทุกอย่างที่เกี่ยวกับคริสต์ที่ติดตัวมากับตัวเธอ อย่างเอาเป็นเอาตาย

“พรุ่งนี้!...จะเป็นวันสุดท้ายที่ฉันจะต้องทนเห็นหน้านาย นายคริสต์ ผู้ชายบ้า!...บ้า บ้า” กอหญาที่เอาแต่ดูตัวรูปากของตัวเอง “...นายคริสต์ฉันเกลียด เกลียดนาย...โอ้ย!นี่เราเป็นอะไรไป!!!!...กอหญา!...หายใจเข้า กอหญา หายใจออก...เธอต้องใจเย็นๆ...” กอหญาที่พยายามปรับอารมณ์และกำหนดลมหายใจของตัวเอง ตั้งแต่เกิดมาเคยชะงักไหน! ‘จูบ’

“หญาลูกพ่อ...พ่อเคารพในการตัดสินใจของลูก ถ้ ลูกอยากอยู่เมืองไทย พ่อก็จะให้ลูกอยู่ แต่ลูกต้องดูแลตัวเองให้ดี วัฒนธรรมประเพณีของที่นี่ ผู้หญิงต้องรักตัวสงวนตัว...ลูกต้องดูแลตัวเองให้เหมือนกับที่พ่อดูแลลูกมาโดยตลอด” คำพูดของพ่อที่พูดกับกอหญาตอนเธออายุสิบหกที่ยินยอมให้เธอมาอยู่ที่นี้ ‘ประเทศไทย’ และหลังจากนั้น กอหญาก็ดูแลตัวเองมาโดยตลอด โดยที่พ่อของเธอจะไปมาๆ ระหว่างประเทศไทยกับอิตาลีมาตลอดหกปีที่ผ่านมา

‘ณ ห้องชุดคอนโดชั้นสูงสุด ย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร...ในวันเดียวกัน’

“สว๊ว๊ว!...” เอกรัตน์พึมพำออกมา เมื่อก้าวเข้ามาในห้องชุดของคริสต์ ที่เจ้าของห้องเองก็เพิ่งจะกลับมาอีกครั้งเช่นกัน หลังจากที่เขาให้ตกแต่งห้องใหม่

“กลับไปได้แล้ว” คริสต์หันมาพูดกับเอกรัตน์ ด้วยความขุ่นมัว

“แกนี่มันเสียมารยาทจริงๆ...” เอกรัตน์พูดกับคริสต์ อย่างไม่เดือดร้อนและเดินเลยไปยังบาร์เครื่องดื่ม หยิบแก้วและกดน้ำจากตู้เย็นมาดื่มทำตัวเหมือนเป็นห้องของตัวเอง

“ไอ้รัตนัน!...ฉันไม่ใช่คนบ้านะโว้ย...ฉันไม่ลงไปเกาะประตูห้องยายเด็กนั้นหรอก”

“เกาะ!...ฉันไม่กลัว...แต่คนอย่างแกคงจะไปทูปประตูห้องของเขาสะมากกว่า...ฉันไม่น่าช่วยแกเลย...ถึงต้องมารับผิดชอบการกระทำของตัวเองอยู่ตอนนี้ไง”

“เออ!...ตามใจ!...ฉันไปอาบน้ำนอนดีกว่า...พี่เขมส่งข้อความมาบอกว่าพรุ่งนี้ฉันต้องไปประชุมที่สำนักพิมพ์ซื้อเขียนแต่เช้า...แกอยากทำอะไรก็เชิญตามสบาย...” เอกรัตน์ยิ้มให้กับแผ่นหลังของคริสต์ ที่เดินหายเข้าห้องนอนของตนไป

“ฉันรู้ทันแกดี...ไอ้เพื่อนรัก”

กอหญาที่นอนพลิกตัวไปมาบนเตียง ยามที่เธอหลับตาภาพสัมผัสของคริสต์ก็เด่นชัดมากขึ้น ถึงแม้จะเป็นช่วงเวลาไม่นาน แต่ก็ทำให้หัวใจดวงน้อยของเธอเต้นไม่เป็นจังหวะ ยามที่ริมฝีปากเขาสัมผัสริมฝีปากเธอความอบอุ่นส่งผ่านมาถึงลิ้นร่ายนั้นเมื่อสามารถเข้าสู่โพรงปากหวานของเธอได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว...

คริสต์ที่นอนบนเตียงใหญ่รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเมื่อเขากำลังคิดถึง ความหวานที่เขาดูดดื่มมาจากของโพรงปากของกอหญา ตอนนั้นเขารู้ได้

ทันทีวากอหญาตกใจและยังไม่เคย “ฉันคงเป็นจูบแรกของเธอละซี...กอหญา”
คริสต์หัลบตาลงพร้อมรอยยิ้มแบบที่มันหายไปนานมากแล้ว...

‘เช้าวันรุ่งขึ้นของวันอาทิตย์...ณ...สถานที่ตำรวจ’

“สวัสดีค่ะ...ฉันมาพบผู้กำกับ” กิ๊ก เอ่ยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เธอเจอ
เป็นคนแรกในเช้าวันนี้

“สวัสดีครับ...คุณผู้หญิงมีอะไรเหรอเปล่าครับ” เจ้าหน้าที่เวร ถาม
กลับ

“ค่ะ...พอดีฉันนำของมาคืนให้กับผู้กำกับนะคะ”

“ท่านยังไม่เข้ามาครับ...”

“งั้นฉันฝากของคืน.../...เฮ้! ท่านมาพอดีครับ” กิ๊กที่ยังพูดไม่ทันจบ
เจ้าหน้าที่ก็พูดกันเสียก่อน

“มีอะไร?” เอกรัตนที่เดินเข้ามาถามไถ่ทันที

“สวัสดีค่ะผู้กำกับเอกรัตนนะคะ...ฉันเป็นเพื่อนกับกอหญา เอาของ
และเงินมาคืนคุณนะคะ” กิ๊กพูดพร้อมส่งถุงกระดาษที่ใส่เสื้อของคริสต์และ
ของเงินที่เอกรัตนให้กอหญ่ายืมจ่ายค่าแท็กซี่เมื่อวานนี้

“เสื้อตัวนี้เป็นของเพื่อนผมหรือครับ” เอกรัตนถามอย่างไม่เข้าใจ แต่
เขาก็จำได้ว่าเสื้อที่อยู่ในถุงเป็นตัวเดียวกันกับที่กอหญ่าสวมอยู่เมื่อวาน

“ค่ะ!...ฉันเสร็จธุระแล้ว ขอตัวนะคะ” กิ๊กพูดจบก็เดินจากไปทันที เอก
รัตนทำเพียงมองตามอย่างเงิบๆ

‘ห้องประชุม ณ สำนักพิมพ์ข้อเขียน’

คริสตมองไปรอบๆห้องประชุมของสำนักพิมพ์ ที่วันนี้เป็นวันอาทิตย์ จึงมีเพียงผู้ที่เกี่ยวข้องของการประชุมครั้งนี้ ซึ่งทางด้านเขานั้น มีเพียงเขาเท่านั้น แต่ฝั่งตรงข้ามโต๊ะของอีกฝ่ายมีเพียงสามคน ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นที่สนใจของเขา หญิงสาวที่สวมแว่นตาหนากรอบใหญ่ที่ปิดกั้นใบหน้าเกือบครึ่ง ทำไมเขาถึงรู้สึกคุ้นเคยนักเขียนคนนี้มากกว่าเดิม จริงอยู่ที่เขาเคยเจอกับเธอมาหนึ่งครั้งเมื่อสองสัปดาห์ก่อน แต่ความรู้สึกมันบอกเขาว่า มันมีอะไรมากกว่านั้น

กอลูญาที่รับรู้ถึงการถูกจับจ้องตลอดเวลาของคริสต์ ถึงเธอจะไม่มองคริสต์เลยด้วยซ้ำ กอลูญาถลึงตาใส่กิ๊กที่นั่งข้างๆ เมื่อเพื่อนสาวแอบยืมให้เธอ เพราะเป็นคนที่รู้และเข้าใจเรื่องราวระหว่างกอลูญาและคริสต์ดี จึงอดจำกับท่าทางของกอลูญาไม่ได้

“...อะไรของแกเล่า!!...ฉันก็เพิ่งเคยเห็นแก ‘กลัว’ เป็นกับเขาบ้างก็ตอนนี้แหละ” กิ๊กกระซิบกับกอลูญาที่ได้ยินกันเพียงสองคน

“... ‘กลัว’... แกเข้าใจอะไรผิดมั๊ย? ฉันไม่ได้กลัว แต่ฉันเกลียดนายคนนี้ต่างหาก...”

“ก๊อ ก ก็ อก” เสียงเคาะประตูห้องประชุมดังขึ้นมา ทำให้กิ๊กกับกอลูญาและอีกสองคนคือทนายสาธร หันไปที่ประตูทันที อย่างรอกอย...

“ต้องขอโทษคุณคริสต์ด้วยนะครับที่ต้องให้รอ นี่ครับเอกสารสัญญาและเงื่อนไขของทางเรา...” สาธรพูดพร้อมกับยื่นเอกสารที่รับมาจากเลขที่พึ่งเข้ามาส่งให้คริสต์หนึ่งฉบับและส่งให้กอลูญาที่นั่งอยู่ข้างๆ กอลูญารับมาและเปิดอ่านพร้อมกับกิ๊กที่โน้มศีรษะเข้ามาใกล้เพื่อนและอ่านไปพร้อมๆกัน และทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง

คริสตัลมวดคิ้วเข้าหากันทันที เมื่อเขาอ่านมาถึงหัวข้อการกำหนดนักแสดงนำที่มีการระบุในสัญญาชัดเจนว่า ต้องไม่ใช่ ‘คริสต มาร์ติน เชียร์เลอร์’ แล้วถ้าเขาไม่ได้แสดงเป็นนักแสดงนำชายเรื่องนี้มันจะมีประโยชน์อะไรที่ทางช่องของเขาจะต้องจ่ายเงินซื้อลิขสิทธิ์บทประพันธ์เรื่องนี้ ‘พายกลชาตาน’

“เท่าไร?...” ดวงตาของคนทั้งสามเปลี่ยนทิศทางพร้อมกันทันที ไปที่ต้นเสียงของคริสตที่จู่ๆเอ่ยขึ้นมา

“อะไรเท่าไร?...คืออะไรครับ” สาธรเป็นผู้เอ่ยถามตามหน้าที่ที่เขาถูกขอร้องให้มาทำหน้าที่ในวันนี้

“ผมต้องการตัวเลข...ว่าถ้านักแสดงนำชายเป็น ‘คริสต มาร์ติน เชียร์เลอร์’ ทางช่องต้องจ่ายให้เจ้าของบทประพันธ์เท่าไรครับ” คริสตัลขยายคำถามโดยที่สายตาไม่หันไปมองเจ้าของบทประพันธ์เลยสักนิด เพราะตั้งแต่เข้ามาในห้องแห่งนี้ เธอผู้นั้นไม่เอ่ยและพูดอะไรออกมาสักคำ ตั้งแต่การแนะนำตัวของทนายสาธรที่แจ้งให้เขารู้ว่า วันนี้มีหน้าที่อะไร และยื่นเอกสารการมอบอำนาจกระทำการแทนให้เขาดูว่าทนายสาธรจะเป็นผู้ดำเนินการแทนทุกอย่างของเจ้าของบทประพันธ์

คริสตเปลี่ยนทิศทางไปมองเจ้าของบทประพันธ์ ว่าเธอจะเอายังไง และดูสิว่า...เธอจะยอมปริปากพูดออกมามั้ย?

กอลูญาหันไปทางทนายได้แต่สั่นหัวไปมา เป็นการยืนยันหัวชนฝาว่าไม่ว่าจะเท่าไร เธอก็ไม่เอา

“...เอ่อ.../....ผมยินดีจ่ายเพิ่มค่าเสียเวลาของคุณทนายและทำสัญญาใหม่...” คริสตพูดกับทนายสาธรที่กำลังจะบอกในสิ่งที่คริสตรู้อยู่แล้วเมื่อเห็นท่าทางของเจ้าของบทประพันธ์ ‘ไม่ยอม’

“เรื่องนั้นคงไม่ต้องหรรอครับ...” ทนายสารธเธ่ยออกมา

“...ในเมื่อทางคุณสมารถยื่นเงื่อนไขได้...แล้วทำไมฝ่ายผมจะยื่นบ้างไม่ได้ล่ะครับ...” คริสต์เธ่ยออกไปอย่างไมม่มีความเกรงเลยสักนิด ด้วยน้ำเสียงที่ม่ั่นคงและทรงพลัง ถึงแม้เขาจะตกเป็นรองในเรื่องนี้ เพราะสำหรับเขาแล้ว นอกจากคุณหญิงศศิธรแล้ว ไม่มีใครหน้าไหนที่จะทำให้เขายอมลงได้ง่ายๆ ในเมื่อแม่เขาต้องการให้เขาได้บทนักแสดงนำชายของเรื่องพ่ายกลชาตาน หน้าที่ลูกก็จะต้องทำและเอามาให้จ้งได้

ก็ มอคริสต์ อย่างอดทั้งในตัวผู้ชายคนนีม่ได้ และดูทำแล้วคริสต์จะไม่ไห้หนุ่มเจ้าสำราญที่ควงผู้หญิงม่ซ้ำหน้าในแต่ละวันอย่างเดียว เพราะผู้ชายตรงหน้าเธอมีทักษะในการเจรจาต่อรองเป็นอย่างดี ถึงแม้ตนเองจะอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นรองก็ตามที่

กอหญิงหันไปทางเพื่อนสาว และกระซิบบางอย่างให้เพื่อนสาวได้ยินเพียงคนเดียวอยู่สักพัก คริสต์เงิบและมองสองสาวที่กระซิบกระซาบกันอย่างใจเย็น...

“คุณคริสต์...” ก็เป็นฝ่ายเธ่ยออกมาหลังจากที่ได้ฟังคำเพื่อนสาว “...สาเหตุที่เจ้าของบทประพันธ์ม่ต้องการให้คุณมาเป็นนักแสดงนำชายนั้น...ด้วยสองสาเหตุ ประการแรก เนื่องด้วยเรื่องนี้มีทางช่องอื่นที่คิดต่อเข้ามาเช่นกัน และทีมนักแสดงล้วนแล้วแต่เป็นมืออาชีพและไม่มีชื่อเสียงทางลบในทางสังคม ประการที่สองหลังจากเจ้าของบทประพันธ์ได้พบปะกับกับคุณเป็นครั้งแรกแล้วนั้นเห็นชัดว่ามีความสามารถในการเข้าสังคม เธอม่ต้องการให้มีเรื่องเสื่อมเสียที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตโดยมีผลงานของเธอเข้าไป

เกี่ยวข้อง เมื่อมีข่าวด้านลบของคุณ เธอไม่ต้องการให้มีคำพ่วงท้าย ‘นักแสดง
นำชาย...พ่ายกลชาตาน’

“ผมเพิ่งรู้ว่าเจ้าของบทประพันธ์ ‘พ่ายกลชาตาน’ นอกจากจะเป็นนัก
เขียนแล้ว เธอยังเป็นหมอดูด้วย...”

“**โครม!!!!..**” เสียงเก้าอี้ล้มไปกับพื้นทันที เมื่อกอหญาถูกลากจากเก้าอี้
ทันทีเมื่อสิ้นเสียงของคริสต์

“คุณคริสต์!...ตกลงช่องของคุณต้องการบทประพันธ์ ‘พ่ายกลชาตาน’
หรือเปล่า?” กิก โสภิตา เอ่ยถามคริสต์เมื่อกอหญาเดินออกจากห้องประชุมไป
แล้ว

คริสต์ไม่ตอบคำถามของ กิก โสภิตา แต่ก็ลุกออกจากห้องประชุมไป
โดยทันทีเช่นกัน...

“ไ้อ้บ้า!!!!...ชาตินี้ขายกับฉันไม่มีทางญาติกันแน่นอน...ไ้อ้ย!!!!”
กอหญาร้องออกมาเมื่อเธอกำลังเดินออกจากสำนักพิมพ์ เพราะเธอถูกดึงแขน
ไว้จากทางด้านหลัง “...ปล่อยนะ!!...ไ้อ้บ้า!...อืมมม...” กอหญาที่ร้องออกมา
เสียงดังเมื่อเห็นว่าเป็นใครที่เป็นคนดึงแขนเธอไว้ แต่คริสต์ก็เอามืออีกข้างของ
ตนมาปิดปากกอหญาไว้อย่างรวดเร็ว และดึงเธอไปอีกทาง

“...คุณนักเขียน...ทำไมผมถึงรู้สึกคุ้นๆคุณยังงไม่รู้อ...” กอหญาบิดตา
กว้างขึ้นกับคำพูดของคริสต์ ที่เธอสามารถทำได้เพียงเท่านั้น เพราะตอนนี้เธอ
ถูกกักขังด้วยวงแขนข้างหนึ่งของเขาที่ดันตัวเธอไว้กับผนังกำแพงทางเดินไป
ห้องน้ำ โดยที่มือข้างนั้นของคริสต์ยึดจับไหล่บางของเธอไว้ ส่วนมืออีกข้าง
ของเขาก็ยังคงปิดปากเธอไว้ไม่ให้ร้องเสียงดัง

“อ้ออ้อ....” กอหญาพยายามร้องและดิ้นรนหาอิสระจากพันธนาการนี้ คริสต์จึงเข้าไปที่ดวงตาภายใต้แว่นหนานั้น และโน้มใบหน้าเข้าไปใกล้ กอหญาพยายามหลบหลีกใบหน้านั้นและหลบตาลงทันที

“กลืนนี่ก็คุ้นๆ...” คริสต์ที่สงสัยตั้งแต่เห็นเธอคนนี้ตั้งแต่ครั้งแรกของวันนี้แล้ว เพราะบางอย่างว่า ผู้หญิงคนนี้จะเป็นคนคนเดียวกับ กอหญา ดาร์เมียน

“อ้ออ้อ.....” กอหญาร้องออกมามากขึ้น เมื่อลมหายใจของคริสต์เป่ารดใบหน้าเธอ “...อ้ออ้ออ้อ...อ้ออ้ออ้อ...อ้ออ้ออ้อ...” กอหญาพยายามจะร้องออกมาให้เป็นภาษาดักเตือนชายตรงหน้า “*คุณไม่มีสิทธิทำกับฉันแบบนี้ละ!*”

“ผมฟังคุณไม่รู้เรื่อง...แต่ผมจะปล่อยให้คุณได้พูด ทุ คนะ หวังว่าคงเข้าใจนะ ว่าพูดคุยกัน ไม่ใช่แหกปากร้องเสียงดัง...” คริสต์ยิ้มเมื่อกอหญาพยักหน้าเข้าใจ

“...เรากลับไปคุยกันในห้องประชุม...” กอหญาพยายามใจเย็น และหาทางเลี่ยงที่จะอยู่กับผู้ชายคนนี้เพียงลำพัง

“ตรงนี้!...เพราะผมต้องการคุยกับคุณ คุณนักเขียน ไม่ใช่ผู้รับมอบอำนาจนั้น...” คริสต์ยืนยันและขยับวงแขนมาใกล้กันร่างบางให้อยู่ในวงล้อมแขนของเขา กอหญาหลบตาลง ปากแดงเม้มเข้าหากันพร้อมกับเสียงในหัวบอกให้เธอใจเย็นๆ

“คุณก็ถอยออกไปหน่อยสิ...ฉันหายใจไม่ออก.../...ยายก็ทำไมไม่ออกมาดูหญาเลย...” ประโยคหลังกอหญาคิดในใจ

“งั้นเราไปคุยกันที่อื่น...” คริสต์พูดจบคว้าข้อมือเล็กของกอหญาทิ้งลากเดินออกจากสำนักพิมพ์ไปทันที

กอหญาเบิกตากว้างอย่างตกใจ แต่เมื่อเธอกำลังจะร้อง คริสต์ก็หันมาพร้อมสายตาที่เป็นการเตือนเธอหลายๆ กอหญาหุบปากลงทันที ขาเล็กที่ช่วงก้าวไม่เท่ากับคริสต์กึ่งเดินกึ่งวิ่งตามแรงลากไป

“คุณ!!!...หยุด!!!!...ฉันไม่ไป...ที่ไหนก็ได้แต่ต้องไม่ออกจากสำนักพิมพ์” กอหญาพยายามขัดขึ้นเมื่อคริสต์ลากเธอมาถึงรถของเขา

“ผมต้องการที่คุย ที่แบบผู้ใหญ่คุยกัน...สถานที่ที่ให้คุณสามารถคุยกันแบบผู้ใหญ่ แบบมีอาชีพคุยกัน...!!!ขึ้นรถไปก่อน...” คริสต์หยุดพูดทันทีและค้นร่างบางเข้าไปในรถเมื่อเขาพูดมากขึ้น ใบหน้าของกอหญาเริ่มเปลี่ยนเป็นไม่พอใจ

“ฉันเปลี่ยนใจ!...ปล่อยฉันนะ คุณไม่มีสิทธิทำแบบนี้กับฉันนะ!!!!” กอหญาเมื่อคิดได้ว่าเธอไม่เห็นความจำเป็นที่เธอต้องเชื่อคำพูดของคริสต์

“หยุดนะ!...ถ้าคุณไม่ไปกับผมดีๆ ผมจะวางยาคุณ และจะพาคุณไป และจะ‘ลักลับ’คุณ จับคุณทำเมียซะเลย ผมจะได้มีสิทธิในตัวคุณ อย่างที่คุณเรียกร้องนัก...” กอหญาหยุด มองหน้าคริสต์ ด้วยใบหน้าที่ซีดเผือก สายตามองไปรอบๆ ก็ไม่มีใคร เพราะวันนี้เป็นวันอาทิตย์

“เดี๋ยว!...คุณต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรือ ก็แค่ต้องการบทประพันธ์ ‘พายกลชาตาน’ ...”

“ก็ส่วนหนึ่ง!... อะไรที่ผมอยากได้ ผมก็ต้องได้...ไปเถอะ!...ผมไม่เอาคุณไปฆ่าหมกป่าหрок...” คริสต์พูดออกไปอย่างใจเย็น เมื่อเห็นว่าหญิงสาวพยายามโก่งเกลี้ยเอน้ำเย็นเข้าลูบเขา

“คุณบอกก่อนไม่ได้หรือว่าจะพาฉันไปไหน?”

“จิ้งรถ!...” กอหญาขมวดคิ้วพร้อมขมก้ำวจิ้งรถที่ประตูข้างคนขับเปิดรออยู่แล้ว โดยมีคริสต์ยืนกันเธอไว้

คริสต์ฮัมพร้อมปิดประตู และรีบเข้าประจำที่คนขับและออกรถไปทันที กอหญาได้แต่นั่งเงียบและหันหน้าไปทางประตู จนกระทั่งรถเลี้ยวเข้ามาในประตูรั้วที่ถูกเปิดเมื่อคริสต์กดแตร

“ที่ไหน?” กอหญาเอ่ยถามเป็นประโยคแรกตั้งแต่เข้ามานั่งในรถนานครึ่งชั่วโมง

“บ้านผมเอง”

“บ้าน!!!!”

“จะเสียงดังทำไม?” คริสต์เอ่ยกับกอหญาเมื่อจู่ๆ กอหญาก็ร้องออกมาเสียงดังเกินไปแล้ว

“คุณบ้าเหรอเปล่า?...ใครไม่ตกใจก็บ้าแล้ว...ฉันเป็นผู้หญิงนะ!...แล้วมาบ้านผู้ชาย...” คริสต์หันไปมองกอหญาหลังจากที่นำรถเข้าโรงจอดรถเรียบร้อย เขามองกอหญาอย่างไม่เข้าใจ มันแปลกตรงไหน? เขาไม่เข้าใจ เธอไม่รู้ตัวหรือไงว่าตัวเองโศกเศร้าแค่ไหนที่เขาพามาที่บ้าน ที่มีผู้หญิงครึ่งร้อยอยากจะมาที่นี่ใจจะขาด

“เดี๋ยวก่อน...ลงมาจากรถก่อน ผมหิว! ตั้งแต่เช้ายังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย...ผมจึงพาคุณมาที่บ้าน และอีกอย่างคุณไม่ต้องตกใจขนาดนั้น เดียวเราไปบ้านแม่ผม...” คริสต์พูดจบลงจากรถ และเดินมารอกอหญาที่หลังรถที่ยอมลงมาจากรถและเดินมายืนข้างคริสต์ ที่อดไม่ได้ที่จะมองหญิงสาวที่แต่งตัวเหมือนวันที่เธอไปสถานของเขาเมื่อสองสัปดาห์ก่อน

คริสต์เดินนำโดยมีกอหญาเดินตามไปอย่างห่างๆและเงียบๆ

“สวัสดีครับคุณแม่...” คริสต์ที่เดินเข้ามาในบ้านและเดินเลยไปยังเฉลียงบ้านที่ติดสวน กล่าวทักทายคุณหญิงศศิธรและเดินเข้าไปโอบกอดและหอมแก้มซ้ายขวาอย่างเช่นทุกครั้ง กอหญา มองภาพนั้นอย่างไม่อยากเชื่อ ด้วยใบหน้าที่เศร้าอย่างไม่รู้ตัว และแน่นอนใบหน้าที่แสดงความรู้สึกแบบนั้นของกอหญาไม่ลดคัพันสายตาของคริสต์ที่ขมวดคิ้วอย่างสงสัย

“หนูกอหญา” คุณหญิงศศิธร ร้องออกมาเมื่อมองตามสายตาลูกชายก็เห็นแขกที่มาพร้อมกับบุตรชาย เธอหันไปมองหน้าคริสต์เป็นเชิงถามและแปลกใจ เพราะบุตรชายของเธอไม่เคยพาผู้หญิงคนไหนมาที่นี่มาก่อน

“สวัสดีค่ะ...” กอหญ้ายกมือไหว้ทำความเคารพ พร้อมรอยยิ้ม

“แม่ครับ...ตั้งแต่เข้ามาผมยังไม่ทานอะไรเลยครับ” คริสต์พูดอ่อนคุณหญิงศศิธรด้วยสองเหตุผล คือ ตอนนี้ใกล้เที่ยงแล้วตัวเขายังไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เช้า และอีกเหตุผลคือต้องการหยุดคำถามของคุณหญิงศศิธร

“หนูกอหญาเดียวทานข้าวด้วยกันเลย วันนี้แม่ทำบัวลอยเผือกของโปรดคริสต์ด้วยนะ...” คุณหญิงศศิธรเมื่อพูดจบ ก็ขอตัวเดินไปเพื่อให้เด็กจัดโต๊ะเลย

“คุณพ้านมาที่นี่ทำไม?...” กอหญ้าถามออกมาเมื่อคุณหญิงศศิธรเดินแยกไป...

“ผมหิว...และอยากกลับบ้าน...คิดถึงแม่” คริสต์ตอบออกไปอย่างธรรมดาอย่างสบายใจพร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่คุณหญิงศศิธรนั่งอยู่ก่อนหน้านี้ คริสต์ขำเลียงมองกอหญ้าที่เงิบเสียงและไม่ร้องอะอะไววาย

กอหญ้าเมื่อได้ฟังคำตอบ เธอเลือกที่จะเงิบ เพราะป่วยการที่จะถามและหาคำตอบ เธอขยับเดินไปยังขอบรั้วไม้ที่ยื่นไปในแอ่งน้ำที่ไหลอยู่ตลอด

เวลา และมองไปยังสวนที่ขนาดใหญ่ไม่ใหญ่มากแต่ก็ถูกจัดและได้รับการดูแลเป็นอย่างดี มองออกไปสบายตาและสบายใจ และทั้งสองเลือกที่จะเงียบไม่มีการพูดคุย จนกระทั่งเด็กในบ้านเข้ามาแจ้งว่าจัดโต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว...

“หนูกอกอหญา...พอทานได้มั๊ย” คุณหญิงศศิธรเอ่ยถามเมื่อกอกอหญ้านั่งประจำที่คนละฝั่งกับคริสต์ ที่มีคุณหญิงศศิธรนั่งหัวโต๊ะ

“ขอบคุณนะคะ...กับข้าวทานทั้งนั้นเลยคะ” กอหญ้าตอบกลับอย่างสบายใจ แงงเขียวหวานไป น้ำพริกกะปิพร้อมผักสดที่ถูกจัดอย่างสวยงาม คัมผักไก่ คะน้าฮ่องกง

“และของหวานวันนี้ เป็นบัวลอยเผือก ของโปรดของตาคริสต์ หนูกอกอหญ้าทานได้มั๊ยจะ...”

“ได้คะ...”

“ตาคริสต์เห็นแบบนี้ แต่ชอบกินขนมไทยมาก และที่ชอบมากที่สุดก็ บัวลอยเผือก...” คุณหญิงศศิธรชวนกอกอหญ้าคุย ขณะที่ทั้งสามเริ่มทาน โดยที่คริสต์เลือกที่จะเงียบและกินอย่างเดียว กอหญ้าได้แต่ยิ้มกับคุณหญิงศศิธร...

“คุณผู้หญิงคะ...คุณเขมมาคะ” ขณะที่ทั้งสามกำลังทานกันอยู่ เด็กในบ้านก็เข้ามาแจ้งว่า เขมิกา มาหา

“เธอ...เดียวเธอไปเอาชุดจานมาจัดเพิ่มอีกหนึ่งที่” เมื่อเขมิกาเข้ามาในห้องอาหาร เธอแปลกใจกับแขกของที่นี่แต่ก็ไม่แสดงอะไรออกมา ทำให้บรรยากาศมือเทียงของที่นี่เปลี่ยนไปในทางที่ดี เพียงแค่มีหญิงสาวหน้าหวาน เว้นหน้าที่มีมาร่วมรับประทานอาหารแบบจำยอมในตอนแรก

ตอนนี้ทุกคนออกมานั่งที่เฉลียง เมื่อคุณหญิงศศิธรให้เด็กมาจัดโต๊ะของหวานและผลไม้ที่ริมสวน คริสต์ปล่อยให้ผู้หญิงคุยกันไป โดยที่เขายืนฟัง

เสาสายตามองไปที่สวนสลักับมามองกอหญ้าที่นั้งคุยกับคุณหญิงศศิธรและ
เขมิกาในเรื่องต่างๆไป ปล่อยเวลาไปเรื่อยๆ

“คุณกอหญ้ายอมตกลงหรือยัง?” เขมิกาที่เดินเข้ามาคุยกับคริสต์ที่
เงยมาตั้งแต่เมื่อเที่ยง

“ผมยังไม่ได้คุยกับเธอเลย...” เขมิกาลึกคิ้วอย่างแปลกใจ

“แล้วที่พาเขามาที่บ้านแบบนี้หมายความว่า?”

“ไม่มีความนัยอะไรทั้งนั้น...ผมหิวข้าว คิดถึงแม่”

“เหออออ...” เขมิกาตอบพร้อมกับมองตาคริสต์ อย่างรู้ทัน คริสต์
ทำเฉไฉหันกลับไปมองสวนที่ตัวเองเห็นมาหลายปีอย่างสนใจสนใจเกินปกติ
เรียกรอยยิ้มให้กับเขมิกา และอดไม่ได้ที่จะต้องหันกลับไปมองกอหญ้าที่พูดคุย
กับคุณหญิงศศิธรอย่างน่ารัก น่าเอ็นดู และแน่นอนท่าทางของกอหญ้าไม่ได้อยู่
แต่ในสายตาเธอเพียงคนเดียว เพราะคริสต์เองก็หันไปมองภาพนั้นด้วยแววตาที่
อ่อนโยนเช่นกัน

Grrr Grrr เสียงโทรศัพท์ของกอหญ้างดังขึ้น กอหญ้างกล่าวขอตัวและ
ลุกจากเก้าอี้ไป เพื่อไปคุยโทรศัพท์ ที่เห็นว่าเป็นใครเมื่อเธอหยิบขึ้นมา

“หญ้าย่อยไหน?” เสียงปลายสายถามทันทีก่อนที่กอหญ้างจะกรอกลีซัง
ทักทายไปด้วยซ้ำ

“เอ่อ!...มีอะไรหรือกิ๊ก” กอหญ้างเลี้ยงจะตอบถึงสถานที่ ที่เธออยู่ตอน
นี้

“ก็รถแกนั้นสิ...ฉันคิดว่าแกกลับไปแล้ว แต่รถแกจอดอยู่แล้วตัวแกอยู่
ไหน?...”

“เออ! จริงด้วย!!! เดี่ยวฉันกลับไปเอารถนะ...แกกลับไปเลยไม่ต้องห่วงฉัน..” กอหญาธิ์รีบพูด รีบสรุป กับเพื่อนสาวและวงสายทันที เพราะเธอต้องยอมรับว่าเธอลืมเรื่องอื่นเสียสนิทเลย

“เอ่อ!...คือหญาธิ์ต้องกลับแล้วล่ะ...” กอหญาธิ์เมื่อวางสายจากเพื่อนก็เดินเข้ามาแจ้งกับคุณหญิงศศิธรและเขมิกา

“เฮ้อ!...มาอีกนะจ๊ะ...มีหนูกอหญาธิ์คุยด้วยคนแถมยังไม่เหงาเลย...ตาคริสต์ไปส่งน้อง”

“เอ่อ!...ไม่เป็นไรล่ะ...เดี๋ยวหนูกลับเองดีกว่า...แค่เรียกแท็กซี่ก็พอล่ะ” กอหญาธิ์เอ่ยบอกอย่างเกรงใจ

“ได้ไง!...ตาคริสต์เป็นคนพาหนูมา ก็ต้องรับผิดชอบพาหนูกอหญาธิ์ไปส่ง”

“ไม่เป็นไรจริงๆล่ะ เทียวไปเที่ยวมาเสียเวลาเปล่าๆ...”

“สวัสดีครับคุณแม่ พี่เขม...” คริสต์ตัดบทกอหญาธิ์กล่าวลาคุณหญิงศศิธรกับเขมิกา และเข้าดิ่งแขนกอหญาธิ์ออกจากตรงนั้นทันที กอหญาธิ์ที่ถูกลากไปรีบยกมือและกล่าวลาทั้งสองคน

“โ้ย!!!...คุณปล่อยฉันสักที...เป็นอะไรของคุณนักหนาเนี่ยะ!...ถึงขอบขุดกระชากลากฉันเสียจริง!...” กอหญาธิ์ร้องปนพร้อมสะบัดแขนสะบัดตัวอย่างงอนๆ คริสต์อย่างที่ไม่รู้ตัวเลย

“ก็เด็กมันคือ!...”

“เป็นพ่อก็ไม่ใช่!...แล้วยุ่งอะไรนักหนา...พ่อฉันยังไม่เคยว่าฉันแบบนี้เลย...แล้วคุณเป็นใครพ่อก็ไม่ใช่...”

“...ก็ไม่ได้อยากเป็นพ่อ...”

“อะไรนะ!!!!...” กอหญาถามกลับ เพราะจู่ๆคริสต์พูดอะไรที่เธอไม่ได้ยิน แต่กลับเป็นว่าคริสต์ดันตัวเธอเข้าไปในรถซะงั้น!

‘ณ ผับ ของกัณฑ์...ยามค่ำคืน’

“เฮ้!...” เอกรัตน์ที่เดินมาเข้ามานั่งในห้อง วีวีไอพี ที่มีคริสต์และกัณฑ์ นั่งกันอยู่ก่อน ขึ้นถึงยัดตุงกระดาศให้คริสต์

“อะไรวะ!...” กัณฑ์ถามกลับ คริสต์แค้มเมื่อเห็นว่าข้างในเป็นอะไร

“เสื้อของมัน...มีคนฝากมาคืน” เอกรัตน์เป็นฝ่ายตอบและยกเครื่องดื่มสีอำพันเย็นน้ำเข้าปากลงคอไป เพราะคืนนี้เขาไม่ต้องเข้าเวรเป็นเวลาที้นอกเวลาปฏิบัติหน้าที่ของเอกรัตน์นั่นเอง

“เจ้าตัวเอาไปคืนหรือ?” คริสต์ถามกลับอย่างธรรมดา เพราะเมื่อตอนบ่ายเขาไปส่งเธอที่สำนักพิมพ์ซื้อเขียนตามที่เธอบอก

“เพื่อนเธอวะ!...”

“อะไรกันวะ!...แกสองคนคุยอะไรกัน?” กัณฑ์เอ่ยถามเพื่อนสองคนอย่างไม่เข้าใจ เอกรัตน์จึงเป็นฝ่ายชี้แจงให้กัณฑ์ฟัง.... “...สงสัยไอ้คริสต์มันเจอคนที่จะถอดเขียวเล็บมันแล้ว...” กัณฑ์เอ่ยออกมาเมื่อได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจากเอกรัตน์ โดยที่เจ้าของเรื่องไม่เอ่ยพูดอะไรออกมาสักคำ แถมไม่ปฏิเสธคำแซวของตัวเองอีก

“แต่ฉันว่า...กว่าเคียวเล็บของไอ้!คริสต์มันจะหมด มีห้วงกบาลมัน แยกออกจากกันก่อนด้วยฝีมือคุณกอหลู้า...วิธีจับผู้หญิงมันมีวิธีของมันอยู่ แก ก็ควรเอาไปใช้ซะ!...” คริสต์ไม่ได้ตอบกลับเพื่อนทั้งสองคน แต่พับปากถู กระดาษที่ใส่เสื้อมาและวางไว้ข้างๆตัว

“เอ่อ! แล้วเรื่องละครแก่ไปถึงไหนแล้ว...หานักเขียนเจอยัง...” กัณฑ์ เอ่ยถามอย่างใคร่รู้

“เจอแล้ว...” คริสต์ตอบสั้นๆ

“อะไรวะ!...ละครอะไร?” คราวนี้เป็นเอกรัตน์ที่เป็นฝ่ายถาม และเป็น กัณฑ์ที่เป็นฝ่ายให้รายละเอียดบ้าง และเมื่อจบความเสียงหัวเราะของเอกรัตน์ และกัณฑ์ก็ดังออกมาพร้อมกัน เพราะความบังเอิญมันมีอยู่จริงจนน่าเหลือเชื่อ ‘กอหลู้า’ หญิงสาวที่บังเอิญชื่อเหมือนกันเข้ามาเกี่ยวข้องกับคริสต์อย่างไม่น่า เชื่อ ไม่น่าเชื่อ เพราะที่ต้องมากกว่าหนึ่งรอบ เพราะมันน่าเหลือเชื่อจริงๆ

“ฉันจะตั้งหน้าตั้งตารอ พระเอกคนใหม่ของวงการบันเทิง...” เอกรัตน์ ย้ำกับคริสต์และหลังจากนั้นทั้งสามก็สังสรรค์เฮฮาตามประสาเพื่อนที่สนิทกัน มาก...

‘วันรุ่งขึ้น....’

“คุณน้า!...คุณี่ลีคะ” เขมิกาเข้ามาในห้องทำงานของคุณหญิงศศิธร พร้อมกับหนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวหน้าบันเทิง

“เขี่ยฟ้า ทำดิน...ทายาทช่องดัง แสดงความรัก ‘จูบ’ กับหญิงที่ไม่คู่กัน หน้าเลย กลางวันแซกๆกลางกรุง”

“ผู้หญิงคนนี่ใคร?...ตามตาคริสต์มาเดี๋ยวนี!...” คุณหญิงศศิธร เอ่ย
เมื่อเห็นพาดหัวข่าวพร้อมภาพที่มันชัดเจนว่าเป็นบุตรชายของเธอแน่นอน

“เขมโทรหาแล้วล่ะ...คุณคริสต์กำลังเข้ามา...”

“แล้วเขาเห็นข่าวหรือยัง?...”

“เขมส่งไปให้ดูแล้ว...”

‘ทางด้าน กิ๊ก โสภิตา’

“เฮ้ย!!!!...!เฮ้!หุ้ย!...อะไรจะชวยป่านี” กิ๊ก บ่นออกมาเมื่อเห็นข่าว
ถึงแม้ภาพของกอกอหุ้ยจะไม่ค่อยชัดมาก แต่เธอก็รู้ว่าได้เห็นที่ว่่าคือกอกอหุ้ย และ
กิ๊กได้

แต่ภาวนาว่าอย่าให้บุพการีของกอกอหุ้ยอีกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศเดียวกัน
เห็นพาดหัวข่าวนี๊ เพราะแน่นอนคนเป็นแม่ต้องจำลูกตัวเองได้แน่นอน

‘ณ บ้านนายพลสรพงษ์’

“พื๊บ!!!!...” เสียงกระแทกหนังสือพิมพ์ฉบับเช้า บนโต๊ะอาหาร คุณ
หญิงกัญญารัตน์ที่ใบหน้าแสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจเมื่อเห็นข่าว บุตรสาว
คนโตของเธอที่ถึงแม้จะไม่ได้ไปมาหาสู่กัน และมีน้อยคนนักที่จะรู้ว่ากอกอหุ้ย
เป็นบุตรสาวของเธอ

“ลูกสาวคุณทำเรื่องงามหน้าแล้ว” นายพลสรพงษ์เอ่ยออกมา ขณะที่
นั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่เช่นกัน

“คุณพ่อครับ!...ผมไม่เห็นด้วยที่คุณพ่อกับคุณแม่จะไปตั้งแง่กับพี่หุ้ย
แบบนั้น...ตลอดเวลาพี่หุ้ยไม่เคยมาอวดและมาประกาศอะไรเลยว่าเกี่ยวข้อง

กับคุณพ่อคุณแม่ ผมไม่เห็นว่าคุณพ่อคุณแม่จะต้องเดือดร้อนอะไรกับเรื่องนี้...คนที่ต้องเดือดร้อนและน่าเป็นห่วงผมว่าเป็นพี่หญิงมากกว่า...อย่าไปต่อว่าอะไรเธอเลยนะครับ แค่นี้พี่หญิงก็คงปวดหัวมากพอแล้ว และอีกอย่างดูจากภาพพี่หญิงน่าจะถูกนายคริสต์คนนี้บังคับเอามากกว่า...” พิศาล บุตรชายเพียงคนเดียวของนายพล สรพษ์กับกัญญารัตน์ ที่มีศักดิ์เป็นน้องชายต่างแม่ของกอหญาเป็นคนเอ่ย

พิศาลเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเดียวกับกอหญา ทั้งสองคนไปมาหาสู่กันแบบที่ไม่ให้พ่อและแม่รู้ แต่สำหรับพิศาลแล้วกอหญาเป็นพี่สาวที่น่ารักมากและไม่แค่นั้นในตัวพี่สาวคนนี้ของเขา เพราะกอหญ่ายังเก่งในเรื่องการเรียนอีกด้วยเพราะการจบครั้งนี้ของกอหญาไม่ใช่เพียงแค่ได้ขึ้นชื่อว่า ‘จบ’ กอหญ่ายังพ่วงมาด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่งด้วย พิศาลอายุน้อยกว่ากอหญาสองปีแต่ทั้งสองเรียนอยู่คณะเดียวกันนอกจากจะเป็นพี่น้องต่างแม่แล้ว ทั้งสองยังเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกันด้วย สำหรับพิศาลแล้วเขาภาคภูมิใจในตัวพี่สาวคนนี้มากและอีกอย่างพิศาลยังรักและเคารพคุณพ่อของกอหญาด้วย เพราะท่านเป็นผู้ใหญ่ที่น่านับถือคนหนึ่งเลยทีเดียว

“ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมถึงเกิดพญานายเด็กหัวแข็งคนนี้ขึ้น...” นายพลสรพษ์พูดจบก็ลุกจากเก้าอี้ไปทันที และทำให้อ่อนคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อห้าปีก่อนที่เขาได้เจอกับบุตรสาวของภรรยาครั้งแรก

“นี่เหรอลูกสาวคุณ...” กอหญ่ายกมือไหว้ตามธรรมเนียมไทยที่พ่อของเธอพร่ำสอนมาตั้งแต่เยาว์วัย เมื่อพ่อของเธอพาเธอมาหาแม่ตามคำขอของเธอ แต่จากการต้อนรับที่พ่วงมาด้วยการดูถูกพ่อของเธอทำให้กอหญ้ายับสับหกล้มพอใจอาระวาดใส่ นายพลสรพษ์และแม่ที่เอาแต่เข้าข้างสามีใหม่....

และหลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น กอหญาไม่เคยมาเหยียบบ้านหลังนี้อีกเลย และแน่นอนเมื่อเธอตัดสินใจอยู่ประเทศไทย ซึ่งตอนแรกพ่อของเธอตั้งใจที่จะฝากให้กอหญ้ามารออาศัยอยู่กับแม่เธอบ้าง แต่ท้ายที่สุดพ่อของเธอต้องซื้อห้องชุดคอนโดมิเนียมน้ำเจ้าพระยาให้เธอได้อาศัยอยู่มาโดยตลอดหลายปี ความเป็นห่วงที่พ่อมีต่อลูกยังงี้ก็ต้องเป็นห่วง ถึงแมื่กอหญ้ามจะสามารถดูแลตัวเองได้ก็ตาม เพราะตลอดเวลาที่กอหญ้างอกและเติบโตที่มิลาน พ่อของเธอต้องทำงานตลอดเวลาจึงทำให้กอหญ้ามั่นแข็งและดูแลตัวเองตั้งแต่เยาว์วัยได้เป็นอย่างดี

และมีบ้างที่กอหญ้ามามีโอกาสได้เจอนายพลสรพงษ์และแม่ของเธอในสถานที่อื่น หากเลี้ยงไม่ได้กอหญาก็ทำเพียงยกมือไหว้อย่างเสียไม่ได้ แต่ส่วนใหญ่เธอจะเจอที่มหาวิทยาลัยเสียมากกว่า

‘ ฌ ช่งสถานี่...’

“เธอชื่อ กอหญ้ามั ดาร์เมียน..” คริสต์เอ่ยบอกแม่กับเขมิกาในห้องทำงานประธานบริหารช่งสถานี่

“กอหญ้ามั!...เดี๋ยวนะ!!...เขมมาช่วยน้ำดูหน่อยว่า ไซ้!หนูกอหญ้ามั นักเขียนของเรามั?”

“คนเดียวกันครับ...” คุณหญิงศศิธรกับเขมิกา เงยหน้ามองคริสต์

“คริสต์!...ตอนนี้แม่ งง ไปหมดแล้ว...ลูกไปรู้จักเธอตั้งแต่ตอนไหน? ทำไมแม่ถึงไม่รู้เรื่องนี้?”

“ผมเจอเธอครั้งแรกเมื่อสองสัปดาห์ก่อนหน้านี้...และอีกครั้งเมื่อสองวันก่อนโดยบังเอิญ...และหลังจากวันนั้นก็อย่างที่คุณแม่เห็นเธอตอนที่ผมพาไปบ้านเมื่อวานนี้...”

“เขม...เข้าใจมัย...ทำไมน้ำฟิงแล้วป้า งงๆ บอกไม่ถูก”

“อย่าว่าแต่คุณน้ำเลยล่ะ...เขมยัง งง เลย” สองสาวพูดกันจบ หันไปมองคริสต์ที่ดูไม่เดือดร้อนอะไรกับความไม่เข้าใจของสองคนตรงหน้า เพราะตอนนี้คริสต์กังวลและคิดถึงหญิงสาวอีกคนมากกว่า

‘ ณ ห้องชุดคอนโดชั้นยี่สิบห้า ริมแม่น้ำเจ้าพระยา’

กอหุญ้านั่งนิ่งมือเลิกขย้ากำหนดสือพิมพ์ไว้นั่น เพราะตอนนี้แวตาและอารมณ์ของเธอกำลังอยากจะทำใครสักคน และคนนั้นก็เป้น คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์

Grrr Grrr กอหุญ้าก้มหน้าดูโทรศัพท์ที่ดังขึ้น คิ้วเรียขมวดเข้าหากันเมื่อเครื่องโชว์เบอร์แปลก

Rrrr Rrrr กอหุญ้าเงยหน้าเมื่อเสียงอืดที่ประตูดังขึ้น ในเวลาไล่เลี่ยกัน กอหุญ้าหยิบโทรศัพท์แต่ยังไม่กดรับและเดินไปที่ประตู เธอดูช่องตาแมวดวงตาเบิกกว้างเมื่อเห็นว่าใครที่ยืนอยู่หน้าประตู

“มาได้ไง?...” กอหุญ้าพิมพ์กำกับตัวเอง และไม่ยอมเปิดประตู เมื่อเห็นว่าคริสต์ ยืนอยู่หน้าห้อง

Grrr Grrr กอหุญ้าตกใจเมื่อเสียงเรียกของโทรศัพท์ที่เธอไม่ได้รับดังขึ้นอีกครั้งและเป็นเบอร์เดิมที่โทรเข้ามา ในขณะที่กอหุญ้ายืนอยู่ที่ประตูและตัดสินใจไม่ได้ว่าจะรับสายเรียกเข้าดีมัย คนข้างนอกที่ยืนอยู่ที่เขยรอยยิ้ม เมื่อ

เป็นที่ยืนยันแน่แล้วว่ากอหญ้าอยู่ที่ห้อง คริสต์ กดวงและเดินออกมาจากหน้าประตูห้องของกอหญ้า เป็นเวลาที่กอหญ้ายกกลับมาดูช่องตาแมวทุกอย่างก็ว่างเปล่า ไม่เห็นคริสต์แล้วและเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ก็เงียบลงเช่นกัน

Grrr Grrr กอหญ้าสะดุ้งอีกครั้งหลังจากเวลาผ่านไปยี่สิบนาที เสียงเรียกเข้าของมือถือของเธอก็ดังขึ้นแต่คราวนี้หน้าจอแสดงให้เห็นว่าใครโทรมา

“สวัสดิ์ค่ะคุณกอหญ้า...” เสียงเจ้าหน้าที่ห้องชุดคอนโดชั้นล่างดังตามสาย...

“สวัสดิ์ค่ะ...มีอะไรหะคะ”

“มีของมาส่งให้คุณกอหญ้าค่ะด้านล่าง...คุณกอหญ้าจะให้เรานำขึ้นไปให้หรือว่าจะลงมารับเองคะ?...”

“ของ!...ของอะไร?” กอหญ้าถามอย่างแปลกใจเพราะร้อยวันพันปีไม่มีใครเคยฝากของมาให้เธอ ถ้าจะเป็นของมาจากพ่อก็ไม่น่าใช่เพราะอาทิตย์หน้าถึงจะเป็นวันเกิดเธอและแน่นอนพ่อของเธอจะกลับมาฉลองกับเธอทุกปี และถ้าจะเป็นของมาจากพิศาลน้องชายต่างแม่เธอ พิศาลก็ต้องแจ้งให้เธอรู้โดยตรงไม่มีการฝากไว้กับเจ้าหน้าที่ด้านล่าง และท้ายสุดถ้ามาจากยายก๊ก ายนั่นคงขึ้นมาหาเธอแล้ว...

“เป็นช่อดอกไม้ค่ะ...เจ้าหน้าที่ ที่ นำมาส่งบอกเพียงว่าส่งให้คุณกอหญ้านี่สิลิบห่า...”

“ดอกไม้!....เอ่อ! จ้ะ นรบกวนให้ใครนำขึ้นมาให้หน่อยแล้วกัน...ขอบคุณนะค่ะ...” กอหญ้าตอบกลับอย่าง งงๆ

Rrrrr Rrrrr กอหญาถูจากโซฟาและเดินไปยังประตู เธอมองที่ช่องตาแมว เห็นแต่ดอกกลีบลี้อใหญ่ไม่เห็นคนที่ถือขึ้นมา กอหญ้าปลดล็อกและเปิดประตู...

“คุณ!!!! ” กอหญ้าร้องออกมาอย่างตกใจเมื่อประตูเปิดกว้างขึ้นและเธอเห็นคนส่งดอกไม้ มือใหญ่ของคริสต์ดันประตูที่กำลังจะปิดอย่างรวดเร็ว กอหญ้าถอยหลังและวิ่งไปกลางห้องของตัวเอง และเธอไม่หยุดวิ่งเพราะเธอกำลังวิ่งเข้าห้องนอนของตน คริสต์ที่ผลักประตูห้องของกอหญ้าให้ปิดอย่างรวดเร็ววิ่งตามหญิงสาวทันอย่างเฉียดฉิว โดยที่เขาปล่อยช่อดอกไม้ร่วงลงพื้นไปอย่างไม่สนใจ

“ว้ายยย!!!!...ปล่อยฉันนะ...” กอหญ้าที่ถูกคว่ำร่างไว้ก่อนที่จะถึงห้องนอน

“กอหญ้าจะร้องทำไม?...ผมไม่ได้จะมาฆ่าคุณสักหน่อย!...หยุดดิ้นเดี๋ยวนี้ละ!!!!...” คริสต์พูดเสียงเข้มพร้อมกับรัดร่างบางยกลอยขึ้นจนเท้าเล็กลอยจากพื้น

“แล้วคุณเข้ามาทำไมเล่า?...ปล่อยฉันนะ...ไ้อ้บ้า!...ฉันไม่รู้จักคุณ...”

“จูบออกสื่อกันขนาดนั้น...ถ้ายังเรียกว่าไม่รู้จักกัน...ต้องทำมากกว่าจูบนั้นสิ...ถึงจะเรียกว่ารู้จักกันยังงั้นเหอ” คริสต์พูดพร้อมกับโน้มใบหน้าเข้าไปใกล้กับแก้มจากทางด้านหลัง

“ฮ่า...ฮ่าฮ่า...” กอหญ้าร้องออกมาพร้อมกับหยุดดิ้น “...ฉันไม่คืนไม่ร้องแล้ว...ปล่อยฉันได้แล้ว”

“สัญญามาก่อนว่าถ้าปล่อยแล้วจะคุยกันดีๆ...”

“อืม!...สัญญา” สิ้นเสียงกอลูญา คริสต์ค่อยๆปล่อยร่างบางให้ทำเล็ก สัมผัสกับพื้น แต่ก็ยังไม่ยอมเอามือออกจากเอวคอดภายใต้เสื้อยืดสีขาวกางเกง ขาสั้นที่สั้นจนโชว์ริ้วขาขาวเล็กนั้นอย่างสวยงาม

“มีอะไรก็พูดๆมาและรีบๆกลับไปเลย...” กอลูญาที่นั่งอยู่บนโซฟาตัว เดี่ยว โดยมีคริสตน์นั่งอยู่บนโซฟาตัวยาวและทำท่าทางอย่างกับอยู่บ้านของตัวเอง

“หิวข้าว”

“ห่า!...หิวข้าว...นายคริสตน์...กรุณาช่วยมองไปรอบๆ และดูให้ชัดๆ ว่าที่ฉันบอกตรงไหนว่าเป็นร้านอาหารหรือโรงงานไม่ทราบ...” คริสต์ยิ้มกับ คำพูดของ กอลูญาไม่เคียดร้อนกับคำประชดประชันนั้นแม้แต่น้อย

“ทำอะไรให้กินหน่อย!...ตั้งแต่เช้ายังไม่ได้กินอะไรเลย”

“แล้วมันปัญหาของฉันมั๊ย?...”

“ก็เลือกเอาว่าจะหาข้าวให้กินหรือจะถวายเป็นตัวมาให้...กินแทนข้าว”

“ไอ้บ้า!!!!...” กอลูญาตะโกนใส่คริสตน์เสียงดังพร้อมลุกขึ้นยืนอย่าง อารมณ์ที่เกินจุดที่เรียกว่าโมโหและโกรธ คริสต์ยิ้มพร้อมกับแกล้งเอามือขึ้นมา ปิดหู และขยับมือมาปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีเข้ม กอลูญาเม้มปากแน่นและรีบ เดินไปที่ครัวทันที เปิดตู้เย็น “...มีแต่ อีซี่โก (EAZYGO) กินได้มั๊ย?...”

“อีซี่โก!...นี่อย่าบอกนะกอลูญา...ว่า...เธอฝากชีวิตไว้กับอาหารพวก นี้”

“อ้อร่อยดี!...”

“เป็นอะไรเช่หรือไง?...” กอลูญามองหน้าคริสตน์อย่างไม่พอใจ

“แล้วจะกินมัย?”

“ไม่กิน!!”

“ดี!!!...จันก็เชิญกลับ” คริสต์เดินเข้าไปยังโซนครัว และก้มมองตู้เย็นที่นอกจากอาหารสำเร็จรูปในช่องฟรีซ ก็มีพวกเครื่องดื่ม นม น้ำเปล่า และน้ำผลไม้

“ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า...” คริสต์หันมาพูดกับกอหญา กอหญ้ามองหน้า คริสต์อย่างไม่เข้าใจ

“เปลี่ยนทำไม?...”

“เราจะออกไปข้างนอก...ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าให้มันมิดชิดกว่านี้” กอหญ้ามองตามสายตาคริสต์ก้มมองตัวเอง

“ไม่ไป!...” กอหญ้ายุดพร้อมกับสายหน้าและกำลังจะเดินหนี แต่ถูกคริสต์คว้าแขนและลากไปในห้องนอน “โ้ย!...ปล่อยนะ...นายคริสต์ฉันทบอให้ปล่อย...” คริสต์ที่ลากกอหญ้ามเข้ามาในห้องนอน สายตากวาดมองหาไปทั่วห้อง เขาเดินไปผลักประตูก็เห็นเป็นวอคคิน โคเสด (Walk-inCloset) จึงลากกอหญ้ามเข้าไปด้วย

“จะเปลี่ยนมัย?...”

“เปลี่ยน...ออกไปสิ” กอหญ้ายอมอย่างจำยอมที่ต้องยอม

‘ซูปเปอร์มาร์เกต...ในห้างสรรพสินค้า’

คริสต์ยิ้มเมื่อหันไปมองกอหญ้ายที่เข็นรถเดินตามเขา ถึงตอนนี้เขายังไม่ได้ยินเสียงเธอเลยตั้งแต่ประโยคสุดท้ายในวอคคิน โคเสด หลังจากทีคริสต์

พาเธอไปกินข้าวเป็นเพื่อนและจนกระทั่งมาเดินซื้อของสดในซูเปอร์มาร์เกต แต่กอหญา ก็ยอมทำตามที่เขาบอก

“รับน้ำมะพร้าวทานมั๊ยคะ?” กอหญาหันไปตามเสียงของพนักงานขาย

“แล้วสีค่านั้น...น้ำมะพร้าวเหมือนกันหรอคะ” คริสต์หยุดรอและมอง กอหญาที่สนใจกับน้ำมะพร้าว

“ใช่ค่ะ! ลองชิมดูมั๊ยคะเป็นน้ำมะพร้าวปั่นผสมผงถ่านช่วยดีท็อกร่างกาย” กอหญาพยักหน้า และรับแก้วขนาดเล็กที่มีน้ำมะพร้าวปั่นอยู่ด้านในมาชิม

“รสชาติดีจริงๆด้วย...”

“ไหนขอลองชิมหน่อย...” คริสต์เอ่ยพร้อมกับยื่นมือไปดึงแก้วในมือ กอหญาที่ยังชิมน้ำมะพร้าวในแก้วไม่หมด มากินต่อจนหมด กอหญ้ามองตามอย่างเหวอๆ และเมื่อเห็นสายตาของพนักงานขาย แก้มใสแดงจึ้นมาทันที

คริสตียิ้มเมื่อมองกอหญาที่ในมือถือแก้วน้ำมะพร้าวปั่น และคอยหลบตาเขาตลอด ‘น่ารัก’

“เสร็จธุระของคุณแล้ว....เราแยกกันตรงนี้เลยละกัน” กอหญาพูดจบ และกำลังจะเดินแยกไป เมื่อลงมาจากรถและกำลังจะเดินไปกดลิฟท์

“...หยุดเลย!!!...มาช่วยกันขึ้นของขึ้นไปที่บนห้อง...คริสตฺเดินมาดักหน้า กอหญา...”

“ห้อง!...ห้องใคร?”

“ก็ห้องชั้นที่ยี่สิบห้าไง?”

“แล้วมันระบุการอะไรของคุณที่ต้องมาซื้อของเข้าห้องฉัน...”

“ก็จะมาอยู่ด้วย!...และไม่อยากอดตาย...”

“อยู่ด้วย!!!...บ้า!!!หรือเปล่าคุณนะ!!!!...ใครเชิญไม่ทราบ”

“...เป็นสามีภรรยากัน...จะแยกกันอยู่ได้ไง?”

“ห่า!!!!...ใครเป็นสามีภรรยากัน...คุณพูดเรื่องบ้าอะไร?...”

“กอลหู่เป็นภรรยา...ส่วนพี่เป็นสามี” คริสต์พูดพร้อมกับชี้นิ้วตามคำ

พูด

“โอ้ย!!!!...นี่ฉันกำลังฝันร้ายอยู่หรือไง...ตื่นๆกอลหู่ตื่นได้แล้ว” กอลหู่ยกฝ่ามือมาตบหน้าตัวเองเพื่อเรียกสติของตัวเอง

“มา!!!!...พี่ช่วย...” คริสต์พูดพร้อมกับดึงกอลหู่เข้าสู่อ้อมแขน และโน้มใบหน้าเข้าไปหอมแก้มนั้นทันที

“บ้า!...ถอยออกไปนะ!...เป็นสัมผัสอะไรหรือใจถึงเที่ยวมาขอส่วนบุญอยู่ได้” กอลหู่พูดพร้อมพยายามหลบหน้าใบหน้าคริสต์ที่พยายามจะหอมแก้มอีกข้าง

“ปาก!เนี่ยะ นอกจากจะหวานแล้ว ยังจัดพอๆกันเลยนะ...” กอลหู่ถลึงตาใส่คริสต์ ภาพต่อลือต่อเถียงของคริสต์และกอลหู่อยู่ในสายตาของริต้าที่นั่งอยู่ในรถ ซึ่งวันนี้เธอตั้งใจจะกลับมาอ้อคริสต์อีกครั้ง แต่เธอก็ต้องมาพบกับภาพเสียดแทงหัวใจ และภาพผู้หญิงคนนั้นก็เป็นคนเดียวกันกับในภาพข่าว

“กอลหู่ กอลหู่...” คริสต์เรียกกอลหู่ที่หลับไปแล้ว หลังจากที่เขามัดมือชกไม่ให้ยอมออกจากห้องเธอ และยังบังคับให้เธอมานั่งดูหนังเป็นเพื่อนที่

เขาเข้ามาด้วยในห้องนั่งเล่นของเธอ คริสต์จำเลื่องเห็นหนังสือพิมพ์ที่ยับยู่ใต้โต๊ะ และไม่เกินกับที่เขาคาดไว้ เธอเห็นข่าวระหว่างเขากับเธอ

คริสต์หันไปมองใบหน้าที่หลับสนิท และนี่เป็นอีกครั้งที่เขาเห็นใบหน้าแบบนี้ในเวลาเพียงแค่วันเดียว แต่ครั้งนี้ความรู้สึกของเขาเปลี่ยนไป แตกต่างกับครั้งก่อน

คริสต์ซ่อนร่างบางขึ้น กอหญาขยับตัวเล็กน้อยและค่อยๆ ลืมตาขึ้น ใบหน้าของคริสต์อยู่ใกล้ใบหน้าที่เธอมาก และเธอก็อยู่ในอ้อมแขนเขา

“จะ...จะทำอะไร?...” กอหญาเอ่ยถามด้วยเสียงที่เบาหวิว

“จะพาเข้านอน...หลับเหมือนเด็กๆ เลยนะ” คริสต์เอ่ยตอบด้วยเสียงที่เบาเช่นกัน กอหญาหลบสายตาขึ้น เพราะหัวใจดวงน้อยของเธอกำลังเต้นแรงขึ้น คริสต์ขยับก้นขาพาร่างในอ้อมแขนเข้าห้องนอนของเธอ

“กลับไปได้แล้ว...” กอหญาเอ่ยออกมาหลังจากที่คริสต์บรรจรวงเธอบนเตียงนอนของเธอแล้ว

“อยู่คนเดียว นอนคนเดียว ไม่เหงาเหรอ?”

“ไม่เหงา...ดึกแล้วกลับไปได้แล้ว”

“นอนคนเดียวคนไม่ได้เหรอ เดี๋ยวก็ออกจะกว้าง”

“ไม่ได้!...”

“โอเค!...กลับก็กลับ...แต่ขอกุญแจสำรอง” คริสต์เลิกแหย่ เมื่อเห็นใบหน้าที่กอหญาที่เหมือนจะขงขึ้น

“กุญแจสำรองอะไร?” กอหญาเอ่ยถามโดยที่ยังนอนอยู่บนเตียง และคริสต์ก็ยังนั่งข้างกายเธอบนเตียง

“ห้องนี้ไง!”

“ไม่ให้...”

“งั้นไม่กลับ...” กอหญาคว้าขววดเข้าหากันโดยทันที

“โอ๊ย!!!...” กอหญาต้องร้องออกมา เมื่อคริสต์เอานิ้วมาจิ้มที่หน้าผาก เธอใกล้บริเวณคิว

“ทำไมถึงชอบทำหน้ายักษ์ใส่พี่ตลอดเลย...”

“กลับไปได้แล้ว!...” กอหญาที่เริ่มรู้สึกงาตัวเองกำลังจะเปลี่ยนไป กับผู้ชายตรงหน้าที่ยังจกกันเพียงแค่วัน ถ้านับอย่างเป็นทางการ เธอพลิกตัวหันหลังให้กับคริสต์ทันทีพร้อมกับหลบตาด้วยใบหน้าที่แดงและร้อนวูบวาบ

“บอกมาก่อนว่ากุญแจอยู่ไหน....เดียวไปหยิบเอง”

“ก็เอออันที่แขวนอยู่ใกล้ประตูไปก็ได้...” คริสตั้มและซบดิงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างบาง และกลั่นใจก้มลงมาหอมแก้มกอหญาที่ตกใจลืมหื้มตาขึ้นมา เมื่อเธอโดนขโมยหอมแก้มอีกครั้งในวันนี้ และสายตาก็เห็นเพียงแผ่นหลังของคริสต์ที่เดินออกจากห้องนอนไป

คริสต์ถือคปประตูห้องกอหญาเรียบร้อยและเดินไปที่ลิฟท์กดเรียกลิฟท์ ขึ้นไปยังห้องของตัวเองชั้นบนสุด

‘เขารุ่งขึ้น...’

กอหญาค่อยๆ ลืมตาขึ้น เมื่อเธอได้ยินเสียงด้านนอก ดวงตามเบิกกว้างพร้อมรับลูกจากเตียง มือเล็กคว้าแจกันดอกไม้ที่วางอยู่ริมหน้าต่างติดมือไปด้วย เพราะตอนนี้ในหัวเธอคิดเพียงแต่ว่า ‘ขโมย’ ซึ่งเธอลืมหื้มคิดไปว่านั่นเป็นห้องชุด คอนโดที่มีระบบความปลอดภัยอย่างดี...

กอลู๋ค่อยๆ แล่เปิดประตูห้องนอนที่ละน้อยและลอบมองด้านนอกที่จู่ๆ เสียงก็เงียบลง... คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน เมื่อสายตาที่ลอบมองจากช่องประตูที่แง้มเปิดไว้เพียงนิดเดียวไม่เห็นอะไร

“เฮ้ย!!!!...” กอลู๋ร้องออกมาอย่างตกใจและไม่ตั้งตัว เมื่อเธอเปิดประตูกว้างขึ้น และเดินออกมาก็เห็นคริสต์ที่สวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มโดยที่ชายเสื้ออยู่ในกางเกงสีเดียวกันอย่างเรียบร้อย ยืนกอดคอกมองเธออยู่

“เสียงดังอะไรตั้งแต่เช้า” กอลู๋อ้าปากหวอ มองคริสต์ที่พูดกับเธอดังกับว่าเธอ ‘ผิด’

“คุณบ้าหรือเปล่า?... มาทำอะไรเสียงดังตั้งแต่เช้าในห้องคนอื่น... คนบ้า!... ฉันก็นึกว่าขโมย...” คริสต์ยิ้มให้กับกอลู๋ที่วางแขนที่ถือติดมาตรงหน้าห้อง และเดินผ่านหน้าเขาไปยังที่โซฟาตัวยาวและล้มตัวลงนอน ดังกับว่าเธอจะหลับอีกครั้งตรงโซฟาตัวยาวนั้น

“จะนอนอีกหรือ?... ”

“อืม!... เมื่อคืนฝันร้าย!... นอนไม่พอ” คริสต์ยิ้มกับคำประชดประชันนั้น เดินเข้าไปนั่งที่โซฟาตัวเดียวและมองหญิงสาวที่นอนตะแคงและหลับตาไปแล้ว ดวงตาคมเข้มมองร่างหญิงสาวและมาหยุดที่ใบหน้าที่ดวงตาคิดลงด้วยดวงตาที่อ่อนโยน เพราะนี่เป็นครั้งแรกของเขาที่เห็นหญิงสาวที่ไม่ห้วนสวยและทำตามสบายในแบบเธอต่อหน้าเขา และที่แปลกคือเธอดูไม่อึดอัดและเขาก็ดูเหมือนจะชอบให้เธอเป็นแบบนี้

“แล้ววันนี้จะไปไหน?... ”

“ยังไม่ได้คิด”

“แล้วตอนนี้ทำอะไรอยู่?”

“เรียนจบแล้ว...ยังไม่คิดว่าจะทำอะไรต่อ”

“จบอะไรมา...”

“มัณฑนากร...” คริสต์ยิ้ม และเอื้อมมือหยิบสมุดวาดภาพที่เขาดูแล้ว
เมื่อเช้านี้

“ตอนแรกคิดว่าจบ ศิลปะ เสียอีก!...ภาพดอกไม้พวกนี้ หล่่ววาดเอง
สิ!!”

“อืม!...ก็เรียนด้วย เป็นวิชาเสริม แต่เน้นเรียนวาดภาพลายเส้นด้วย
ดินสอเสียมากกว่า”

“เล่มนี้พี่ขอนะ!...สวยดี”

“อืม!...ตามใจ...”

“วันนี้พี่ต้องไปทำงาน...ไปด้วยกันนะ” กอหญาล้มดาจิ้น จ้องมอง
คริสต์ทันทีที่ได้ยินเสียงคำถามนั้น

“ที่ไหน?”

“สถานี”

“ไม่ไป!”

“ไปเถอะ!...ไปเปิดหูเปิดตา” คริสต์เอ่ยชวนอย่างใจดี เพราะสำหรับ
คริสต์แล้วสามสี่วันที่ได้รู้จักกอหญ้านั้น ทำให้เขาเรียนรู้ว่าหญิงสาวตรงหน้าถ้า
เขาพูดและทำดีกับเธอ เธอก็จะไม่พยศ ออกฤทธิ์ออกเดช

“ไม่อยากเป็นข้าปากชาวบ้าน...” กอหญ้าวุดพร้อมกับพลิกตัวหันหลัง
ให้กับคริสต์ เพราะการที่เธอไม่พูดถึงข่าวระหว่างเขากับเธอนั้นไม่ได้
หมายความว่าเธอจะไม่คิดและเป็นกังวลกับเรื่องนี้

“ภาพไม่ค่อยชัด...และวันสองวันคนก็ลืมไปแล้ว...เดี๋ยวนี้ชาวบ้านทิ้งอย่างอื่นน่าสนใจกว่าเราสองคนตั้งเยอะ...ไปเถอะ!...อยากให้ไปด้วย” กอหญาพลิกตัวกลับหันมามองหน้าคริสต์ที่ยืนรอเธออยู่แล้ว กอหญาพยักหน้ารับคำชวนนั้นและลุกจากโซฟาเดินกลับเข้าห้องไป คริสต์ทำเพียงมองตามและฆ่าเวลารอกอหญาโดยการหยิบสมุดวาดภาพปกคำที่วางซ้อนกันหลายเล่มมาเปิดดูภาพที่หญิงสาววาดไว้ แต่ละเล่มก็แตกต่างกัน มีทั้งภาพดอกไม้ บ้าน สัตว์ และห้องต่างๆ และอย่างอื่นมากมาย เพราะนี่คงเป็นผลงานที่กอหญญาวาดมาตลอดหลายปี เพราะวางเรียงกันกว่าเกือบยี่สิบเล่มและแต่ละเล่มก็ปรากฏผลงานของเธอเต็มเกือบทุกเล่ม...

ภาพชายหญิงที่เดินเคียงคู่กันเข้าสถานี เป็นที่สนใจของเหล่าเจ้าหน้าที่มากมายโดยเฉพาะหญิงสาวที่สง่างามมากในชุดเดรสเกาะอกกางเกงขายาวสีขาวที่สวมเสื้อยีนส์คลุม ผมดำยาวตรงถูกรวบติ่งปล่อยเป็นหางม้ายาวอยู่ด้านหลัง เผยใบหน้าที่ถูกแต่งแต้มอย่างสวยงาม

คริสต์หันไปมองกอหญาเมื่อเข้ามาในลิฟท์ที่มีเพียงเขาและเธอ

“มองอะไร?” กอหญญาดหันไปถามไม่ได้ เมื่อคริสต์มองเธอดังแต่เธอออกมาจากห้องนอนตั้งแต่เมื่อเช้านี้แล้ว

“สวยดี!...” กอหญญายิ้มกับคำชมของคริสต์ ที่ดูธรรมดา แต่บางอย่างในน้ำเสียงนั้นบอกให้เธอรู้ลึกว่า คำแบบนี้ ไม่ได้ออกมาจากปากชายคนนี้ง่ายๆ

“ก็พอรู้ตัวอยู่บ้าง...” กอหญญาตอบกลับอย่างไม่ขี้อหระ คริสต์เลิกคิ้วมองพร้อมรอยยิ้ม และเมื่อลิฟท์เปิดชั้นของประธานบริหาร คริสต์ก็ถึงมือกอหญญาให้เดินตามที่เขาพาไป

‘ณ ห้องประธานบริหารของสถานี’

“คุณแม่กับพี่เขมไม่อยู่...หุ้ย! ค่ะอะไรดี?” คริสต์หันไปถามเมื่อพากอหุ้ยมานั่งที่โซฟารับแขก

“อะไรก็ได้...” กอหุ้ยนั่งลงบนโซฟาตัวใหญ่และมองไปรอบๆห้องทำงานที่กว้างมากและในห้องนี้ก็มีโต๊ะทำงานอยู่สามโต๊ะ แต่ตรงกลางห้องเป็นโต๊ะที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งคริสต์เดินไปที่โต๊ะนั้นและยกโทรศัพท์ส่งเครื่องดืมให้เธอและเขาก็นั่งลงที่เก้าอี้หลังโต๊ะนั้น และหยิบกระดาษโน้ต

“คุณคริสต์ พี่ดาวโหลดไฟล์งานที่ต่างประเทศส่งมาให้แล้ว...เขมิกา”

คริสต์เปิด MacBook นั้นทันทีหลังจากที่อ่านโน้ต กอหุ้ยที่ทำเพียงมองคริสต์ที่นั่งบนเก้าอี้ตัวใหญ่หลังโต๊ะนั้น และสายตาเขาก็อยู่ที่หน้าจอ MacBook จนกระทั่งเสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น กอหุ้ยหันไปตามเสียงนั้นก็เป็นพนักงานที่ในถาดมีน้ำส้มคั้นที่ถูกนำมาวางตรงหน้าเธอ และพนักงานคนนั้นก็เดินไปที่โต๊ะที่คริสต์นั่งทำงานวางแก้วกาแฟดำที่มีควันลอยพร้อมกับแก้วน้ำเปล่าใกล้ๆกัน และเธอก็เดินออกจากห้องไป

“หุ้ย!...” กอหุ้ยเงยหน้าจากหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าเธอเมื่อเสียงเรียกชื่อเธอดังขึ้น หลังจากเวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง

“ค่ะ”

“มานี่สิ!...” กอหุ้ยลุกจากที่นั่งเดินตรงไปที่คริสต์ “เดินมาด้านนี้...” คริสต์ยิ้มเมื่อกอหุ้ยเดินมายืนตรงหน้าโต๊ะทำงานเขา

“โอ้ย!...จะทำอะไร!” กอหุ้ยร้องออกมา เมื่อเธอเดินอ้อมโต๊ะมาด้านที่คริสต์ต้องการ และเธอก็ถูกดึงให้นั่งบนตักเขา

“ไม่ได้จะทำอะไร...จะให้ดูอะไร...อย่าคินักสิ...มันหนักนะ!”

“หายากาย!...หญ้าไม่ได้หนักรอะไรแบบนั้นสักหน่อย”

“ก็นั่งนิ่งๆ...และตาก็หันไปดูทางโน้น...หญ้าไม่หายไปที่ไหนหรอก...จะอยู่ตรงนี้ให้หญ้าได้เห็นไปตลอดแน่นอน...” กอหญ้าหน้าแดงกำกับคำพูดของคริสต์ ที่สื่อความหมายอย่างโจ่งแจ้ง...

กอหญ้าหันไปดูจอ MacBook และฟังรายละเอียดที่คริสต์เอ่ยบอกเธอว่านี่เป็นรายการใหม่ที่จะมีในช่องของเขา กอหญ้าฟังอย่างตั้งใจเพราะเป็นรายการที่น่าสนใจมากที่เป็นโปรเจกต์ที่จะนำเสนอผลงานของนักศึกษาและแน่นอนไม่ใช่แค่เพียงในประเทศไทยแต่คริสต์จะนำเสนอผลงานของนักศึกษาทั่วโลก ซึ่งคริสต์ได้คอนแทกติดต่อมหาวิทยาลัยชั้นนำทั่วโลก และเสนอโปรเจกต์รูปแบบรายการและได้รับการตอบรับจากมหาวิทยาลัยมากมายรวมถึงของประเทศไทยด้วย

“น่าสนใจจริงๆด้วย...”

“รายการนี้คนทั่วโลกสามารถติดตามและรับชมได้ ได้หลายช่องทางรวมถึงรูปแบบแอปพลิเคชันที่สามารถโหลดได้ทั่วประเทศ...โดยเราจะส่งสัญญาณให้เลือกรับชมสองภาษา ภาษาหลักคือภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาสากล ส่วนอีกภาษาจะเป็นภาษาพื้นเมืองของประเทศนั้นๆ และจะมีซับไตเติ้ลเป็นภาษาอังกฤษและภาษาไทย...”

“ดีจังเลยล่ะ...พี่คริสต์คิดเองหรือคะ?”

“ก็ไม่เชิงซะทีเดียว...พี่อยากให้อาจารย์ลองออกแบบสตูดิโอของรายการนี้ดู”

“हां!...หญ้าเนี่ยนะคะ...”

“ก็ลองทำมาดูก่อน...หญ้าก็เข้าใจคอนเซ็ปของรายการแล้ว...ลองทำดูหน่อยนะ” กอหญ้าพยักหน้าเป็นการรับปาก และหันกลับไปดูรายละเอียดของรายการ คริสต์ยืมพร้อมวงแขนยังคงโอบกอดร่างบางที่ยังนั่งอยู่บนตักเขา

ภาพของคริสต์และกอหญ้าที่พูดคุยกัน ทำให้คุณหญิงศศิธรกับเขมิกาที่เพิ่งกลับเข้าห้านายัมและค่อยๆ คืบประตู่ห้องทำงานปิดลง

“ไม่อยากจะเชื่อว่า!...คุณคริสต์จะมีวันนี้” เขมิกาเอ่ยกับคุณหญิงศศิธร

“...น้ำมีความสุขจังเลยเชม...” ทั้งสองหันมายิ้มให้กันและชวนกันเดินออกมาจากประตูห้องนั้นอย่างเงิบๆ ส่วนเขมิกาก่อนออกไปกำขั้วพนักงานหน้าห้องว่าถ้ามีอะไรให้ติดต่อไปที่เธออย่าเข้าไปรบกวนคุณคริสต์โดยเด็ดขาด

Grrr Grrr กอหญ้าแงงหน้าออกจากหน้าจอ MacBook และขอตัวไปหยิบโทรศัพท์ที่ตักขึ้นในกระเป๋าสะพายที่เธอวางไว้ที่โต๊ะที่เธอนั่งก่อนหน้านี้

“กิ๊ก!...”

“หญ้า...สะดวกมั๊ย”

“มีไรหรือ?”

“กิ๊กจะโทรมาถามเรื่องละคร...หญ้าเอาไป” กอหญ้าหันไปมองคริสต์ที่ยังจ่ออยู่กับงานตรงหน้า ใบหน้าหวานครุ่นคิดสักครู่

“หญ้าตกลง...ตามเงื่อนไของช่องไปเลย”

“หญ้า!...เอาแบบนั้นนะ...ถ้ากิ๊กแจ้งไป...เปลี่ยนไม่ได้แล้วนะ...นักแสดงนำชายคือคุณคริสต์นะ...เพราะทางช่องเขาไม่เปลี่ยนหัวข้อนี้แน่นอน”

“อืม!...ก็ตามนั้น”

“เอ่อ!...แล้วเกอยู่ไหน?”

“เอ่อ!...ก็มาเดินดูของนะ...ก็คงไม่ลืมว่าอาทิตย์หน้า ‘อันโต’ กำลังจะ
มาหาแล้วนะ...ว่าจะไปรับของขวัญที่สั่งทำไว้ละ”

“ก็[๊]ไม่ลืมแน่นอน...เชิญ[๊]เข้าตามสบาย...เพราะก็[๊]เตรียมในส่วน[๊]ของ
ก็[๊]ให้[๊]แล้ว...และมีของ[๊]หิ้ว[๊]ด้วย” กอหญาี่ยมและวางสายเพื่อนสาว

“คุณกลับไปก่อนก็ได้...เดี๋ยวหิ้ว[๊]ากลับเอง” กอหญาี่ยมหันไปพูดกับ
คริสตที่เดินตามเธอและทำตัวติดเธอมากเกินไปด้วย

“...นัดกับใคร ถึงมาไล่กันแบบนี้” คริสตพูดเป็นเชิงน้อยใจ ที่กอหญา
เอาแต่ไล่ให้เขากลับ ตั้งแต่หลังมือเที่ยง

“อะไรกันเล่า...อายุตั้งเท่าไรแล้ว...ดู[๊]ทำ[๊]ทำ[๊]ทาง[๊]เข้า...เยอะนะเรา
อะ” กอหญาี่ยมก่อนขอคริสตไม่ได้ ที่ทำตัวยังกับเด็กเล็กร้องตามแม่

“ไม่รู้ละ...มาด้วยกัน ถ้าจะกลับก็ต้องกลับด้วยกัน...” คริสตตอบเไม่
เลิก และเขาก็ไม่รู้ลึกถึงคำก่อนขอของกอหญาี่ยม

“ไม่อยากจะคำเป็นครั้งที่ร้อยเลย...บ้าเปล่า?...เป็นไรกันก็ไม่ใช้...แล้ว
ตอนนี้ฉันเริ่มจะคำตัวเองเหมือนกันว่า...ฉันต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ...ที่ปล่อยให้
คุณมาวางอำนาจกับฉันทุกฝั้ววานาคนี้”

“งั้นเรามาเป็นไรกันมัย?...จะได้ไม่ต้องบ้ากันทั้งคู่” คริสตตอบากต่อคำ
อย่างสนุกและสุขใจอย่างที่เขาเองก็ไม่เคยคิดว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวเอง

“พี่หญา!...” เสียงเรียกเข้ามาข้างจังหะณะที่กอหญาี่ยมกำลังจะสวน
กลับคำพูดของคริสต ทำให้คนที่ถูกเรียกหันไปตามเสียงเรียก ‘ควบ’ คริสตคว่า
แขน กอหญาี่ยมไว้ทันทีเมื่อเธอกำลังจะเดินไปหาเจ้าของเสียงนั้น

“พิศาล!...คุณปล่อยฉันได้แล้ว” ประโยคหลังกอดหุ้กันไปพูดกับ คริสต์ที่เริ่มทำมากกว่าจับแขนเธอ เพราะคริสต์โอบเอวเธอต่อหน้าพิศาลและ สถานที่แห่งนี้ กลางห้างสรรพสินค้า

“มันไปใคร?” คริสต์หันไปตามกอดหุ้ด้วยน้ำเสียงที่ดุและที่มาพร้อมกับ แวตที่มองเข้าไปในดวงตาของกอดหุ้

พิศาลเดินเข้ามาใกล้สองคนที่ ที่หนึ่งในนั้นคือคนที่เขาเอ่ยเรียกและ อีกคนเขารู้จักดีในหน้าหนังสือพิมพ์ คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์

“คุณควรจะปล่อยพี่หุ้จะดีกว่า...” พิศาลเอ่ยออกมา และสายตาเริ่ม มองไปรอบๆ ที่ผู้คนเริ่มที่จะหันมามองพวกเขากันมากขึ้น

“แล้วนายเป็นใคร?...” คริสต์หันกลับมาถามด้วยใบหน้าที่และน้ำเสียง ห้างไกลคำว่า ญาติดี.... โดยทันที

ยี่สิบนาทีต่อมา...กอดหุ้ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ร้านทองในห้างสรรพสินค้า นั้นโดยที่มีพิศาลนั่งอยู่ข้างๆ และเอียงไปด้านหลัง คริสต์ที่ยืนอยู่ห่างๆ

“ผมว่าเขาชอบพี่หุ้แหละ”

“พี่หุ้?...” กอดหุ้ดีแขนพิศาลที่พูดจาไม่เข้าหูเธอ

“พี่หุ้!...ตีผมทำไม? คนเค้าพูดความจริง”

“...ชื่อคริสต์เหรอ?...ถึงไปรู้ว่าเขาคิดยังไง?” คริสต์ที่ยืนมองห่างๆ สายตาคอยแอบชำเลืองมองสองพี่น้องที่ซบซิบอะไรกันที่เขาไม่ได้ยิน ในขณะที่ รือเจ้าหน้าที่นำ ‘ของ’ ที่กอดหุ้สั่งทำเอาออกมา

“ผมเป็นผู้ขายนะครับ!...เขาดูกันออก...ก่อนที่เขาจะรู้ว่าผมเป็นน้อง ชายที่...สายตาเขามองผมอย่างกับจะเตะโด่งผมออกนอกโลกยังงี้ยังงั้น...แต่จะ

ว่าไปตัวจริงเขาดูดีกว่าในภาพว่ะครับ...เข้าใจเลยล่ะว่าทำไมสาวๆถึงอยากจะเป็นมากกว่าคู่ควงของเขา...รูปหล่อ รวย การศึกษาดี้อีกต่างหาก...”

“รู้ดีจริงนะ!...” กอหญาหยุดคำพูดของตัวเอง เมื่อเจ้าหน้าที่นำของที่เธอสั่งทำออกมา ล็อคเก็ต สองชิ้นที่ต่างขนาดกัน กอหญาหยิบอันที่ใหญ่กว่าขึ้นมาและกดเปิดดูด้านในที่เป็นภาพวาดชายหนุ่มที่สวมชุดเซฟและอุ้มเด็กผู้หญิงตัวเล็กที่หันมองหน้าชายหนุ่มกับแขนเล็กที่พาดคล้องคอไว้ พิษาลเห็นภาพวาดนั้นแล้วต้องเงยหน้ามองกอหญาที่ยิ้มตอบเขา เพราะเป็นภาพกอหญา กับพ่อของเธอที่มาจากฝีมือวาดของกอหญาเอง กอหญาตรวจสอบความเรียบร้อยและอีกอันที่เล็กกว่าข้างในเป็นภาพเหมือนกันชิ้นนั้นสำหรับตัวเธอเอง

คริสต์ขมวดคิ้วอย่างสนใจ ถึงจะพยายามที่มองว่ามันคืออะไร แต่เขาก็ไม่เห็นอยู่ดี แต่ต้องเป็นล็อคเก็ตที่สำคัญมาก เขาเห็นเพียงแค่นั้น ทั้งสามเดินออกจากร้านเมื่อกอหญาชำระเงินส่วนที่เหลือ ของสองชิ้นนี้ กอหญาสั่งทำโดยเงินนั้นได้มาจากงานออกแบบภายในของเธอที่มีผู้ที่ชอบการออกแบบนั้นและซื้อแบบไปตอนที่เธอฝึกงานอยู่ และเขาก็ให้คำตอบแทนถึงหลักเพียงแค่ว่าคนนั้นรู้ว่าเป็นการออกแบบโดยนักศึกษา เขาจึงให้ราคาที่สูงกว่างานออกแบบทั่วไป จึงทำให้กอหญ्यानำเงินจำนวนนั้นมาทำของขวัญวันเกิดครบรอบอายุยี่สิบเอ็ดปีของเธอกับพ่อที่อายุครบสี่สิบเอ็ดปี ใครจะเชื่อ!ก็ต้องเชื่อว่ากอหญาพระเจ้าส่งมาให้เกิดเป็นลูกพ่อ เพราะเธอเกิดวันเดียวกับพ่อของเธอแต่คนละปีเท่านั้น แน่ละต้องคนละปี จนถึงตอนนี้กอหญญาก็ยังไม่รู้ว่าใครเป็นผู้ซื้องานออกแบบภายในชิ้นนั้นของเธอไป...

“จะไปที่ไหนกัน?” คริสต์เอ่ยถาม เมื่อเขากลายเป็นคนไร้ตัวตนของกอล
หลุยส์ไปซะแล้ว!

“...ปิดเทอม...” กอลหลุยส์นี้ไปที่พิศาล และหันหน้ามาชี้ตัวเอง “เรียน
จบแล้ว...เราสองคนจะไปดูหนังกันตามประสาพี่น้อง” กอลหลุยส์หันหน้าไปชี้ที่
คริสต์ “...มีงานต้องทำอะไรซะหรือ?...ควรกลับไปทำงานได้แล้ว”

“ใช่!งานมีให้ทำ...แต่เพิ่ญไม่ใช่ลูกจ้างใคร...จะกลับตอนไหน
ก็ได้...จะ...ไป...ดู...หนัง...ด้วย...มีอะไรมัย?” พิศาลแอบยิ้ม ยามที่มองและฟังพี่
สาวกับว่าที่พี่เขย ที่ดูแล้วฟ้าคงส่งมาปราบพยศพี่สาวคนนี้เป็นแน่

คริสต์นั่งยิ้มยามดูสองพี่น้องที่นั่งกินพิซซาลงจากที่ออกมาจากโรง
ภาพยนตร์ แน่นอนเขามีคำถามมากมายที่อยากจะถามกอลหลุยส์ เพราะถ้าสองคน
นี้ไม่ยืนยันว่าเป็นพี่น้องต่างแม่กัน ใครมาบอกเขา เขาไม่มีทางเชื่อเป็นแน่
เพราะสองคนนี้ไม่มีอะไรเหมือนกันเลยสักนิด แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขารู้มากขึ้นเกี่ยว
กับกอลหลุยส์คือ เธอมีแม่ที่มีครอบครัวใหม่แล้วนั่นเอง

กอลหลุยส์ก็ดูเหมือนเด็กสาวๆทั่วไป ในยามนี้ ยามที่เธอมีน้องชายข้าง
กาย ซึ่งแตกต่างมากยามอยู่กับเขา เพราะเธอจะดูเก่งกล้าสามารถ อวดดีตลอด
เวลา...

ริต้าที่เดินผ่านมาหยุดมองคริสต์ที่นั่งอยู่ในร้านพิซซ่า ซึ่งริต้าเองก็ไม่
คิดว่าจะได้เห็นคริสต์ในสถานที่แบบนี้ และที่ร่วมโต๊ะด้วยอีกสองคนนั้นเธอ
ไม่รู้จัก แต่หนึ่งในนั้นเป็นหญิงสาวที่มองจากตรงนี้เธอสวยสง่าดูสดใสและ
คูลๆ และที่ทำให้ ริต้าดวงดาร์ธร้อนผ่าว สายตาของคริสต์ที่มองหญิงสาวคน
นั้น มันมีอะไรมากกว่าที่ใครเห็นก็รู้โดยทันที มือเรียวยาวของริต้าขมวดกำแน่น
มากขึ้นเมื่อคริสต์ดึงทิชชูเช็ดแก้มของหญิงสาวคนนั้นเมื่อมีใครบอชอติคอยู่

“ริต้า!...ไม่ยอมปล่อยคุณไปง่ายๆ...คริสต์คุณจะต้องเสียใจที่ทำกับริต้าแบบนี้” ริต้าเดินจากไปเมื่อพ้นคำเคียดแค้นออกมาเบาๆ ได้ยืนเพียงตัวเธอเอง และทำให้ริต้าย้อนคิดถึงเมื่อตอนกลางวัน而她เผชิญได้ยืนคุณหญิงศศิธรคุยกับเขมิกาในร้านอาหารญี่ปุ่นที่เธอนั่งอยู่ด้านหลังโต๊ะของทั้งสองคน

“คุณนำคู่มือความสุขจังนะคะวันนี้” เขมิกาเอ่ยแซวคุณหญิงศศิธรที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ตลอดตั้งแต่ที่เห็นภาพคริสต์กับกอหญาในห้องทำงาน

“แล้วเขมละ...ก็ดูเบิกบานเป็นพิเศษ” คุณหญิงศศิธรแซวกลับ ทำให้ทั้งสองคนหัวเราะออกมา และพูดคุยเรื่องของคริสต์กับกอหญา โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่า มีผู้ไม่ประสงค์ดีนั่งฟังเก็บข้อมูลอย่างตั้งใจ...

“แล้วเจอกัน...เดี๋ยวพี่ไลน์ไปบอกร้านนะ” กอหญาเอ่ยลาพิศาล เมื่อคริสต์ยืนยันว่าเขาจะต้องได้กอหญากลับไปพร้อมกับเขา

พิศาลยื่นมองพี่สาวที่เดินเคียงคู่ไปยังลานจอดรถกับคริสต์ เพราะตั้งแต่ที่เขารู้ว่า มีพี่สาว และรู้จักพี่สาวคนนี้ของเขา คริสต์เป็นชายคนแรกและดูท่าจะเป็นคนเดียวที่ไม่ใช่พ่อของพี่สาว ที่พี่สาวของเขาจะเชื่อฟังอย่างไม่รู้ตัวเลย แต่พิศาลก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นกังวลแทน เพราะว่าพี่สาวของเขาจะต้องเจอเรื่องวุ่นวายต่อจากนี้เป็นแน่ เพราะนายคริสต์คนนี้ เพราะ คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์ ธรรมดาไม่น้อยเสียเมื่อไหร่...

“เล่ามาหน่อยสิ!...” กอหญาหันไปมองคริสต์ที่จู่ๆเขาก็พูดขึ้นมา โดยที่เธอไม่เข้าใจประโยคนั้นของเขาสักนิด ขณะที่นั่งเคียงข้างเขาในรถ Land Rover Discovery Sport สีดำ

“เล่า?...เล่าอะไร”

“เรื่องแม่ของหนู”

“นั่นมันเรื่องส่วนตัวของฉันมั๊ย?”

“อย่ารู้!...เล่ามา” กอหญาได้แต่ถอนใจกับผู้ชายที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยข้างๆเธอที่ดูจะไม่เคียดรื้อนกับคำประชดประชันเลยสักนิด

“แม่เลิกกับพ่อ...แต่งงานมีครอบครัวใหม่...พ่อเลี้ยงฉันมา”

“พ่ออยู่ไหน?...เห็นอยู่คนเดียว”

“มิลาน...”

“ทำอะไรอยู่ที่นี่”

“พ่อเป็นเซฟ...เปิดร้านอาหาร...ทำสวนผัก”

“หนูอยู่เมืองไทยคนเดียวเหรอ”

“แล้วเห็นใครอีกมั๊ยล่ะ”

“ตอบมาดีๆ!!!” คริสต์เอ่ยปรามเสียงดูๆ

“ฟังมาอยู่...ตอนมัธยมปลาย” กอหญาตอบใหม่อย่างเสียไม่ได้

“คนเดียว!!!”

“ก็พ่อต้องทำงาน...พ่อจะไปๆมาๆ ปีหนึ่งก็จะมาหาหนูสามสี่ครั้ง...ตามแต่โอกาส...แต่ทุกครั้งก็จะอยู่ด้วยนานสุดก็สิบวัน...”

“แล้วพ่อจะมาอีกเมื่อไหร่?”

“อาทิตย์หน้า...”

“ฉันขอนัดเจอพ่อด้วยได้มั๊ย?”

“เจอทำไม?”

“จะพาแม่ไปขอลูกสาวพ่อหญา...” กอหญาเบิกตากว้างหันไปมอง คริสต์อย่างตกตะลึง และต่อมาเป็นคริสต์ที่มองกอหญาอย่างไม่เข้าใจ ที่เธอ ยกมือตัวเองขึ้นมาทั้งสองมือและทำท่ายับยั้ง

“ยิ่งกว่าหนึ่งสองชั่วโมงครึ่งจบอีก...” คริสต์ขมวดคิ้วกับคำพูดของ กอหญาที่ดังออกมาเบาๆ และเขาต้องกลับมามองถนนต่อเมื่อสัญญาณไฟเป็น เขียว

“พูดอะไร... ฟังไม่เข้าใจ... และต่อไปพูดกับพี่ให้มันดีๆ เพราะๆ หน่อย... ให้รู้จักเด็กจักผู้ใหญ่บ้าง”

“ฉันต้องกำลังจะบ้าแน่ๆ...” คริสต์ยิ้มกับคำพิมพ์พาสของกอหญา ซึ่งเขา เข้าใจดีกับทุกประโยคของกอหญา เพราะมันเร็วอย่างที่กอหญาเปรียบเปรย จริงๆ อย่างว่าแต่กอหญาเลย ตัวเขาเองยังไม่อยากเชื่อตัวเองที่มาหลงเด็กสอง บุคลิกนี้ และอีกอย่างที่ทำให้เข้าใจได้ ที่กอหญาดูจะห้าวๆ นั่นคงเพราะโตมา แบบคุณพ่อเลี้ยงเดี่ยวที่เธอต้องอยู่ด้วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ใช่แปลก นักสำหรับเขาที่เด็กในต่างประเทศที่ต้องอยู่ด้วยตัวเองเมื่อพ่อหรือแม่ต้องออกไปทำงาน ถ้าฐานะไม่ดีพอ คงไม่สามารถจ้างพี่เลี้ยงได้ตลอดเวลา และอีกอย่างที่เขา มั่นใจคือกอหญาไม่สนิทกับแม่แท้ๆ เพราะเขายังจำแหวดตาที่เขาพาเธอไป บ้าน(ในลู้คของนักเขียน) เมื่อวานนี้และเขาเห็นสายตาที่ดูเศร้าอย่างชัดเจน แต่ ยายเด็กนี้จะรู้ตัวหรือยังว่าเขารู้แล้วว่าเธอคือคนเดียวที่เหมือนกันกับนักเขียนที่ใช้ นามปากกาว่า ‘กอหญา’

“จะเข้ามาทำไม?...มันค่าแล้ว...กลับไปได้แล้ว” กอหญาจำต้องเอ่ยกับ คริสต์ที่เขาเดินตามเข้ามาในห้องของเธอ

“นอนด้วยนะ!” กอหญาอ้าปากค้างกับคำพูดที่ดูสบายๆของคริสต์ จน คริสต์หันมามือพร้อมกับยกมือขึ้นมาดันคางของกอหญาให้เธอปิดปากของตัวเองซะ! “...จะตกใจอะไรขนาดนั้น...เรื่องนอนด้วยพูดจริง...”

“โอ้ย!...นี่คุณคริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์...ฟังให้ดีเลยนะ!...ว่าคุณกำลัง ทำให้ฉันกำลังบ้า!!!!...ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น...เคยรู้จักผู้ชายแบบคุณมาก่อน...ฉันไม่อนุญาต!...ฉันไม่เหมือนผู้หญิงคนก่อนๆของคุณหรอกนะ!...อย่าเอาความเคยชินมาใช้กับฉัน...ออกไป!!!” กอหญาพูดด้วยน้ำเสียงที่แฝงความโกรธและไม่พอใจจนตรงหน้าอย่างชัดเจน

“ขอโทษ!...ใจเย็นๆก่อน” คริสต์รีบคว้าแขนของกอหญาไว้ เพราะสิ่งที่เธอคิดไม่ใช่สิ่งที่เขาเจตนาให้เธอคิดแบบนั้น “...ที่ไม่ได้หมายความว่าตามที่ หลญาเข้าใจเลย...โง่! หลญาพูดถูกว่า...หลญาไม่เหมือนและไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่ที่เคยเจมา...หลญาแตกต่างและเป็นมากกว่านั้น...”

“เราเจอและรู้จักกันแค่วันเดียว...คุณจะมารู้สึกกับฉันมากอะไรได้นักหนา...”

“ทำไมระยะเวลามันถึงสำคัญนัก...หืม?” คริสต์ยัยอีกครั้งเมื่อกอหญาไม่ตอบคำถามเขา ซึ่งมีมือใหญ่เกาะกุมไหล่บางให้หันมาเผชิญหน้ากับเขา

“สำคัญลิ!...เพราะเวลามันก็เหมือนระยะทาง ที่ถ้าคนสองคนยอมที่จะเดินร่วมทางเดียวกัน ช่วงเวลาและระยะทางเหล่านั้นจะทำให้ต่างฝ่ายเห็นอีกฝ่ายมากขึ้นว่าเป็นอย่างไร”

“แต่สำหรับพี่แล้ว เราจะมองเห็นตัวจริงของคนคนนั้นชัดเจนมาก ที่สุด ตอนที่เรายังไม่มีความรู้สึกที่พิเศษให้ไป เพราะสายตาเรามันจะไม่ลำเอียง เจ้าของมันแน่นอน”

“ช่วงเวลานั้นของคุณมันมาถึงสุดทางแล้วหรือยัง?”

“ถึงเส้นชัยตอนที่หนูช็อคแน่นิ่งไปตอนที่พี่แกลั่นอ้าวเราสองคนมีอะไรกัน” กอหญา มองหน้าคริสต์ด้วยสายตาที่ค้างตะลึง เพราะเธอไม่ใช่เด็ก และโง่เกินจะไม่เข้าใจว่า ผู้ชายตรงหน้ากำลังบอก ‘ชอบ’ เธอในแบบฉบับของเขา

“.....”

“คราวนี้ถึงตาหนูแล้ว...ว่าถึงเวลาหรือระยะทางที่หนูพร้อมและต้องการพี่เดินไปบนเส้นทางเดียวกับหนูหรือยัง...”

“เออ!....หนูฟังจะยี่สิบเอ็ดเอง...รู้สึกว่ามันเร็วไปที่หนูจะคิดเรื่องนี้...”

“ก็จริงอยู่...แต่หนูเรียนจบแล้ว...ถ้าหนูอยากเรียนต่อพี่ก็ไม่ขัดข้อง แต่พี่ไม่รอนะ...พี่จะให้แม่มาขอหนูกับพ่อหนู...เพราะหลังจากนี้ไปพี่จะดูแล หนูเองเมื่อพ่อหนูต้องกลับมิลาน...และที่พี่ต้องให้แม่มาขอ เพราะพี่จะให้ หนูย้ายไปอยู่ที่บ้านพี่ เพราะที่นั่นยังมีคุณแม่พี่ หนูจะได้ไม่ต้องอยู่คนเดียว แบบนี้...ตกลงมั๊ย?” กอหญ้านิ่ง งง ตกใจ อะไร กอหญ่าไม่สามารถหาคำตอบให้กับตัวเองได้ ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ

“หนูฯขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะคะ” คริสต์ปล่อยร่างกอหญ่าที่เธอพูด และเดินอย่างกับคนละเมอ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของคริสต์ เพราะกอหญ่าไม่ได้ ปฏิเสธเขาเลยแม้แต่หน่อย แต่เธอคงแค้นตัวเองไม่ทันกับการจู่โจมของเขา

กอหล้านอนพลิกกายตะแคงมองคริสต์ที่นอนพิงหัวเตียงอยู่ข้างๆ บนเตียงนอนของเธอ สายตาเขามองไปที่ทีวีปลายเตียง กอหล้าขมวดคิ้วมอง และเหมือนเพิ่งคิดได้ว่า...

“...ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า มาจากไหน?”

“คิดว่าจะไม่ถามซะแล้ว...ห้องที่อยู่ชั้นบน”

“อะไรนะ!...คนบ้า!...เคยคิดจะบอกอะไรบ้างมั๊ยเนี่ยะ...”

“คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์ อายุสามสิบแล้ว...เป็นลูกชายคนเดียวของแม่ พ่อเสียไปเมื่อสี่สิบปีก่อน จบมาจากอเมริกา ปัจจุบันทำงานกิจการของครอบครัว...เกิดและเติบโตที่โรม อิตาลีเหมือนกัน...และมีคนรักแล้วชื่อ กอหล้า คาร์เมียน...เอ่อจริงสิ!...ทำไมพ่อถึงตั้งชื่อกอหล้าว่ากอหล้า...”

กอหล้าทำหน้าเอ๋ๆ ใส่คริสต์ ที่พูดยืดยาวและทำเหมือนเป็นเรื่องถาม ตอบ คุณ เรื่องคืนฟ้าอากาศทั่วไป....เฮ้ย!!! กอหล้าถอนหายใจก่อนตอบ...

“กอหล้า...พ่ออยากให้หล้าเข้มแข็งโดยที่มีความอ่อนโยนในตัวเหมือนกอหล้าไม่ว่าจะต้องเจอสมุขนาคไหน...ท้ายที่สุดแล้วกอหล้าก็ยังอยู่ได้ไม่ว่าจะอยู่ที่สูงสุดและที่ต่ำสุด...กอหล้าก็สามารถอยู่รอดได้ทุกที่”

“เหมาะสม!...” คริสต์พูดสั้นๆ เมื่อฟังกอหล้าพูดจนจบ และขยับตัวเตรียมนอน....

“ไหนบอกว่านอนเฉยๆไป...”

“แค่กอดเอง นอนกอดกันอบอุ่นจะตาย...ทั้งๆที่ไม่อยากทำแค่กอดหรือกะนะ!...แต่รอได้!...ให้แม่มาขอก่อน”

“แล้วคิดหรือว่าพ่อจะยกหล้าให้ง่ายๆ...พ่อเขารักหล้ามากเลยมั๊ย”

“รู้!...และหนูก็รักพ่อคนนี่ของหนูมากด้วยไหม?”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรด้วย?”

“ถ้าหนูต้องการให้พ่อคลายกังวลเกี่ยวกับหนู...หนูก็ต้องมาเป็นของพี่ เพราะพี่จะดูแลและรักหนูคนนี้นคนเดียวตลอดไป แค่นี้พ่อของหนูก็จะมีความสุขเมื่อเขาได้ให้สิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิต ผ่าไว้ในมือของคนที่จะไม่มีวันทำให้หนูต้องเสียใจ...พี่รักหนูนะ!...รักในระยะเวลาที่สั้นกว่าหนึ่งสองชั่วโมงครึ่งจบเสียอีก”

“...รัก...พุดออกมาง่ายจริง!...ผู้ชายสมัยนี้”

“...ไหนบอกว่าแค่นี้สิบเอ็ด...แต่คำพุดคำจา...คร่ำครึมาก...” คริสต์พุดตอบกลับด้วยเสียงที่แผ่วเบา โดยที่สายตาจับจ้องมองเข้าไปในดวงตาคนหวาน

“ถ้าหนูคร่ำครึจริงก็ดี!...พี่คริสต์ก็ต้องกลับออกไปนอนที่ห้องของตัวเอง...มัยก็ข้างล่างบนพื้น...หรือนอกห้อง...ไม่ใช่มานอนกอดหนูบนเตียงเดียวกันแบบนี้...”

“เฮ้ย!...เถียงกันจนเช้าก็คงไม่จบ...เดี๋ยอะไร...ปากคอไม่รู้จักเด็กจักผู้ใหญ่...เลิกเถียงกันมาทำอย่างอื่นกันมัย?”

“ทำ!!!...ทำอะไร?”

“ก็มาทำอะไรกัน!...แบบที่หนูจะได้เลิกพุดเลิกลามสักที...ว่า...ไม่ได้เป็นไรกัน...”

“หนูไม่ได้โง่งนะ!...ที่พุดออกมานะ!...เค้ารู้แหละว่าหมายถึงอะไร?”

“แล้วได้มัย?” คริสต์เอ่ยถามอย่างมีความหวัง

“แล้วเมื่อไหร่ที่พุดว่าจะ ‘รอ’...”

“รักพี่มั๊ย?” กอหญาเบิกตากว้าง ที่จู่ๆคริสตก็เปลี่ยนคำถาม และรุกเธอ...

“ไม่รัก!...” กอหญาตอบออกไปแบบไม่เต็มเสียง และหลบสายตาเข้มนอนจ้องเธอ แต่คำตอบของเธอกลับเผยรอยยิ้มของคริสตออกมา

“งั้นขอพิสูจน์ได้มั๊ย?... ”

“พิสูจน์?...ยังไง?...ว้ายยย!!!!” กอหญาร้องออกมา เมื่อสิ้นเสียงคำถาม เธอ คริสตขยับขึ้นมาทาบทับร่างเธออย่างรวดเร็ว

“...เป็นอะไรกันนะ!...ที่เอ่ยขอตรงๆ เพราะไม่อยากต้องบังคับ!...แคว่ความรู้สึกของหญ้านะ!...ที่คิดเองที่คิดว่าจะสามารถนอนกอดหญ้าย่อยๆได้...แต่ตอนนี้ที่ต้องการหญ้างจริงๆ...ถึงเราจะอยู่เมืองไทย...แต่อยากจะชวนหญ้ามารองใช้ชีวิตแบบสามีภรรยา...เมื่อหญ้าร้อมเราจะแต่งงานกัน...ได้มั๊ย?” คริสตเข้าใจดีว่ากอหญ้างคงไม่รู้ว่า กอหญ้างเป็นผู้หญิงคนแรกที่เขาพูดคุยอย่างเปิดเผยในเรื่องนี้ อาจจะดูแปลกกับสังคมไทยที่เธอกับเขาใช้ชีวิตอยู่ในปัจจุบัน แต่เขาคิดว่ากอหญ้างคงไม่แปลกใจนัก เพราะเธอเองก็เติบโตและใช้ชีวิตแบบวัฒนธรรมตะวันตกมาก่อน...

กอหญ้างมองคริสตอย่างไม่อยากที่จะเชื่อว่าเธอจะได้ยินประโยคและคำพูดแบบนี้ อย่างว่าแต่จากคริสตเลยไม่ว่าจะผู้ชายคนไหนก็ตามเถอะ แต่ที่น่าเหลือเชื่อมากกว่าคือเธอกลับเอาประโยคเหล่านั้นของผู้ชายเหนือร่างเธอมาคิด เธอต้อง ปฏิเสธและร้องแหกปากโววายสิ! ถึงจะฉุก! แต่ความตรงไปตรงมาของคริสตทำให้เธอต้องคิด

คริสตรออย่างใจเย็น เพราะสายตาเขาที่มองกอหญ้างที่หลบสายตาเขา ไข่!เธอหลบเพียงสายตา เขาก็ต้องอดทนรอ ให้ความเธอได้คิด เพราะหญ้างสาว

ตรงหน้าเขาคอนี้ เธอพิเศษกว่าใครทุกคนสำหรับเขา อนาคตเป็นอย่างไรเขาเองก็ตอบไม่ได้ แต่ตอนนี้ วันนี้ คืนนี้ และพรุ่งนี้ เขาต้องการเธอคนนี้

“เออ!...หุ้ย!...ไม่...ไม่...ไม่เคยมาก่อน” คริสต์ยิ้มกว้างออกมาทันที

“...เป็นคำตอบที่ดีใจมาก...” คริสต์รู้อยู่แล้วว่ากอลหุ้ย!ไม่ประสีประสาเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าไม่รู้! ก็อย่ามาเรียกเขาว่า ‘ผู้ชาย’ ที่ผ่านผู้หญิงมาแบบไม่เคยต้องอดอยากปากแห้ง แต่...ตั้งแต่คืนนั้นที่เขาอุ้มเธอคนนี้ติดมือกลับไปด้วยในคืนที่เกิดเรื่องที่พิบ เขาก็ไม่ต้องการความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนไหนอีกเลย เขาจึงต้องไล่ต้อนเธอ กอลหุ้ย! ดาร์เมียน...และคืนนี้เขาจะได้ครอบครองเธอ

คริสต์โน้มบหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าคมหวานในฉบับสาวลูกเสี้ยว ปากหยักที่ร้อนผ่าในความรู้สึกของกอลหุ้ย!ยามที่สัมผัสริมฝีปากเธอ คริสต์ค่อยๆ สัมผัสเริ่มที่ริมฝีปากกลางที่รอคอยเขาอย่างอ่อนโยน มือใหญ่ขยับเข้ามาเกลี่ยเส้นผมดำยาวที่สยายเต็มหมอนที่เธอหนุนนอน

กอลหุ้ย!กระพริบตามองตามสายตาของคริสต์ที่สลับมองดวงตาเธอกับริมฝีปากเธอ ยามที่เขาถอนริมฝีปากตัวเองออกมา เพราะคริสต์ต้องการไปอย่างช้าๆ ไม่อยากให้อกอลหุ้ย!รู้สึกตื่นกลัว เมื่อเขารับรู้ถึงเสียงการเต้นของหัวใจดวงน้อยได้ร่างเขา คริสต์เลื่อนใบหน้าไปด้านบนจูมพิตอย่างอ่อนโยนที่หน้าผากมนนั้น และค่อยๆ ไล่ต่ำลงมาที่ริมฝีปากอีกครั้ง

กอลหุ้ย!เปิดรับความรู้สึกที่เกิดขึ้นมากมาย ที่เธอทั้ง กลัว ตื่นเต้น สับสน สงสัย อยากรู้ และอีกมากมายที่เรียกว่าความรู้สึกวิ่งเข้าไปใส่เธอ กอลหุ้ย!เปิดปากกว้างขึ้นเมื่อเธอรับรู้ถึงความชื้นของลิ้นที่ร้อนผ่าวของคริสต์โถมเลียที่ริมฝีปากทั้งบนและล่างของเธอย่างช้าๆ และรอคอย

การตอบสนองตอบกลับของกอลูญาสร้างความพึงพอใจให้กับคริสต์อย่างที่เขาเองก็ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ลื่นร้อนในโพรงปากของกอลูญาเลื้อยหยอกล่อคลุกคลื่นความหวานนั้น ‘ใจเย็น’ คริสต์ต้องคอยร้องเตือนตัวเอง

สองมือแข็งแรงของคริสต์เลื่อนไปกอบกุ่มมือเล็กที่วางนิ่งอยู่ข้างตัว ยกขึ้นมาให้เธอโอบกอดคล้อยคอเขาไว้ กอลูญาโอนอ่อนผ่อนตามอย่างທີ່คริสต์ต้องการ ในขณะที่ลื่นร้อนยังคงรุกต่อไปเรื่อยๆ สองมือของคริสต์เริ่มทำหน้าที่ของมันต่อไป เมื่อเขาเลื่อนต่ำลงมาจนมาถึงชายเสีนอนของกอลูญา...

“ฮู้วววว...” คริสต์ปลอบประโลม เมื่อกอลูญาเกิดอาการคันกลัวสะดุ้ง เมื่อเขาเลื่อนชายเสื้อเธอขึ้น กอลูญาหายใจถี่ร่วทั้งทางจมูกและปากที่ได้รับอิสระ

“ไวใจพินะ!...” คริสต์กระซิบแผ่วเบาด้วยเสียงที่แหบพร่า หน้าผากแทบสัมผัสกัน ลมหายใจเป่ารดกัน...

กอลูญาประสานสายตากับคริสต์ที่เธอคิดว่ามันเปลี่ยนไป เพราะตอนนี้แววตาของคริสต์หยาดเข้มเต็มเปี่ยมไปด้วยความต้องการที่เธอรู้ว่ามันคืออะไร แต่เธอไม่คิดว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับเธอตอนนี้มันเกินบรรยาย มันจะมีภาษาเขียนแบบไหนมาอธิบายความรู้สึกตอนนี้ของเธอได้ แต่...เธอยอมรับกับตัวเองได้อย่างไม่อายว่า... ‘ต้องการ’ เธอต้องการผู้ชายคนนี้เช่นกัน เพราะเธอรู้สึกถึงความชุ่มชื้นบริเวณโพรงสาวของเธอเอง....

‘ต้องการ’ เธอต้องรู้อยู่แล้วว่ามันคืออะไร ก็เธอเป็นนักเขียนที่ ‘พ่ายกลชาตาน’ ก็มีบทเลิฟซีนระหว่างตัวเอกของเรื่องเช่นกัน แต่ความรู้สึกจริงที่เกิดขึ้นกับเธอตอนนี้ ทำให้เธอคิดว่าบทบรรยายของเรื่อง ‘พ่ายกลชาตาน’ มันอ่อนหัดไปเลย

คริสต์ยิ้มให้กับแววตาของกอหญ้า เพราะเธอแสดงออกมาชัดเจน เหลือเกินในตอนนี้นี้ว่าเธอต้องการเขา คงเป็นความแตกต่างจากการเลี้ยงดูและ วัฒนธรรมของกอหญ้าที่เธอเป็นเด็กสาวรุ่นใหม่ที่ถูกเลี้ยงดูมาให้มีความคิด ของตัวเอง...

“สาธุตา!...ของหญ้า...ต้องการพี่อย่างชัดเจน...พี่ชอบนะ!” คริสต์พูด อย่างตรงไปตรงมา ทำให้กอหญ้าหน้าแดงอย่างชัดเจน แต่เธอก็ไม่ปฏิเสธในสิ่ง ที่คริสต์พูดเลยสักนิด

คริสต์ขยับมือคิงชายเสื้อของกอหญ้าขึ้นอย่างช้าๆ จนพ้นศีรษะเธอไป เผยความเต่งตึงภายใต้บรา กอหญ้าเป็นหญิงสาวที่มีผิวที่ไม่จัดว่าขาวและไม่เชิง เป็นสีน้ำผึ้ง แต่เธอกลับมีผิวที่เนียนละเอียดและเกลี้ยงเกลาจนเธออยากจะ ฝากฝังหลักฐานจากฝีปากเขามาบนเนินเนื้อนั้น คริสต์ขยับมือเข้าไปใกล้ตะขอบรา ด้านหน้า

‘ควับ’ กอหญ้าเลื่อนมือเล็กของตัวเองเข้ามาจับมือคริสต์ตรงบริเวณ ตะขอนั้นก่อนที่จะกำจัดมันออกไปจากตัวเธอ

คริสต์เลื่อนสายตาประสานสายตากับดวงตาคมที่กำลังตื่นเต้นและ ระบบการหายใจที่เริ่มเข้าวนกระตุ้นความต้องการของเขอย่างถึงขีดสุด เมื่อ ความเต่งตึงนั้นขยับเคลื่อนขึ้นลงตามระบบการหายใจที่แรงขึ้นของเจ้าของ

คริสต์ไร้ซึ่งเสียงใดๆ เขาทำเพียงส่ายหน้าไปมาเป็นเชิงปราชัยน้อย ทรายๆ เพราะเธอไม่มีสิทธิเปลี่ยนใจแล้วนั่นเอง เพราะตอนนี้ความแข็งแกร่งภายใต้กางเกงนอนของเขากำลังต้องการและเรียกร้องออกสู่ภายนอกเจียนตาย อยู่ รอมมะล่อ...

คริสต์ขยับนิ้วปลดตะขอบราเมื่อมือเล็กเริ่มผ่อนแรงลง คริสต์หายใจแรงขึ้นเมื่อความสวยงามปรากฏตรงหน้าเขา กอหญาหันหน้าหนีด้วยความอาย คริสต์เลื่อนมือไปเชยคางเล็กให้หันหน้ามามองเขาเมื่อเขากำจัดอาการที่ปกปิดความสวยงามนั้น ใบหน้าคมเข้มขยับเข้าไปใกล้เข้าดูความหวานโพรงปากนั้นอีกครั้ง ความอ่อนโยนเริ่มทวีความเร้าร้อนมากขึ้นเรื่อยๆ ร่างเล็กสันสะท้อนเมื่อมือใหญ่เข้ากอบกุ่มความอวบอุ่มเต่งตึงนั้น และเริ่มบีบคลิ้นพร้อมกับลิ้นร้อนที่ดูดดื่ม เรียกร้องเพื่อต้องการ ทุกอย่างจากเธอมากขึ้นเรื่อยๆ

มือเล็กจับยึดที่กลุ่มเส้นผมของคริสต์เมื่อเขาค่อยๆ ผละออกจากโพรงปากหวาน ไล่ต่ำลงมาถึงคอเล็ก ทั้งดอมดม ดูด เหม้ จนขนอ่อนลุกชันไปทั่วร่างเล็ก

“อืมมมม....” กอหญาครางออกมาเป็นครั้งแรก เมื่อคริสต์ไล่เลื่อนปากเข้าครอบครองยอดเกสรความเต่งตึงที่ชูชันแข่งชันกันภายใต้การครอบครองด้วยปากและฝ่ามือของเขาสลับกันอย่างต่อเนื่อง

คริสต์ไล่ต่ำลงมาเรื่อยๆ อย่างเชื่องช้าที่เขาต้องการให้กอหญารับรู้และรู้จักความรู้สึกที่เรียกว่าความสุขอย่างถึงที่สุด ถึงแม้ตอนนี้ตัวเองต้องการที่จะขำขันตอนเข้าสู่โพรงสาวและกระแทกในกายสาวอย่างตามต้องการมากเพียงใดก็ตาม แต่เขาก็ต้องอดทนไว้ ‘ใจเย็น’

กอหญาแหม่นหน้าท้องแบนราบเมื่อความเสียวชานก่อตัวมากขึ้น และยังริมฝีปากของคริสต์ไล่จุมพิตสลับดูดรั้งผิวเนื้อบริเวณนั้น คริสต์เลื่อนสายตาเลื่อมมองใบหน้ากอหญาที่ตอนนี้เธอหลับตา หอบหายใจ เหงนหน้าให้อากาศเข้าปอดผ่านทางจมูกและปากแดงที่เผยขึ้นเล็กน้อย ‘เซ็กส์ซี่’ กอ

หญ้าคูเป็นแบบนั้นจริงๆในสายตาเขา หรือรวมถึงผู้ชายทุกคนที่เห็นเธอในยามนี้ แต่คงเป็นเขาเท่านั้นที่ได้เห็น...

คริสต์ไล่ใบหน้าลงต่ำมาเรื่อยๆ พร้อมกับสูดดมความหอมของกลิ่นกายสาวที่ชวนให้น่าหลงใหล พร้อมกับมือที่ค่อยๆดึงขอบเอวกางเกงนอนขาสั้นพร้อมกับบราตัวจิ๋วพร้อมกันอย่างช้าๆ ที่เลื่อนลงต่ำเรื่อยๆ ที่ใบหน้าและริมฝีปากของเขาก็ทำตามมาติดๆ

“อ๊ะ!...อ้อาา” กอหญ้าร้องตกใจและตามติดด้วยเสียงคราง เมื่อคริสต์จุมพิตแผ่วเบาบริเวณเนินเนื้อความสาวอย่างต่อเนื่อง เมื่อมือเขาเลื่อนกางเกงเธอออกจากสะโพกเผยความงามประจักษ์ต่อหน้าเขา

คริสต์จับริ้วขาของกอหญ้าไว้ เมื่อเธอเริ่มที่จะฝืนการสัมผัสเขา อีกครั้ง! เพราะตอนนี้เธอเปลือยเปล่าต่อหน้าเขา คริสต์ขยับริ้วขานั้นให้ขยับเปิดทางกว้างขึ้นเมื่อเขาเคลื่อนไหวร่างกายตัวเองที่ยังสวมอาภรณ์ครบทุกชิ้นมาอยู่ระหว่างขาเล็กที่พยายามจะกำจัดพื้นที่ให้เขาแคบลงเรื่อยๆ

“พี่คริสต์!...หญ้ากลัว!!!” กอหญ้าเอ่ยบอกความรู้สึกของตนออกไป คริสต์ยิ้มและขยับลงไปยืนปลายเตียงโดยที่สายตาจับจ้องมองใบหน้าประสานสายตาของกับเธอตลอดเวลา เพื่อเขาต้องการตรึงสายตาของเธอไว้ด้วยดวงตาเขา เพียงเสี้ยวนาที ที่กอหญ้าไม่แทบไม่รู้ตัวเมื่อร่างเปลือยเปล่าของคริสต์เลื่อนขึ้นมานาบแนบชิดร่างเปลือยเปล่าของเธอข้างๆกายเธอ

“ตอนนี้เราสองคนเท่าเทียมกันแล้ว...มีอะไรที่หญ้าต้องกลัวอีกหรือ” คริสต์พูดออกไปอย่างใจดี โดยที่มือเขาประคองใบหน้าให้หันมองแต่ใบหน้าเขา คริสต์รับรู้ถึงความสั่นเทาของกอหญ้า คริสต์เลื่อนมือออกจากใบหน้าคมหวานเมื่อเขาสามารถใช้สายตาเขาดึงสายตาเธอไว้ได้แล้ว มือแข็งแรงนั้นเลื่อน

เข้ากอบกวมมือเล็กให้มาวางและนาบบนแผ่นอกกว้างแข็งแรงของเขา “เป็นไงบ้าง?” คริสต์ถามกลับพร้อมรอยยิ้ม

“หัวใจที่คริสต์เต้นแรงจัง!!!” กอหญาเริ่มพูดพร้อมรอยยิ้ม ที่ดูคลายความกังวลและความกลัวลงได้มากขึ้น คริสต์ยิ้มออกมากับคำตอบนั้น

“เพราะพี่กำลังดีใจอย่างยิ่งที่สุด...ที่เราสองคนกำลังจะเป็นคนคนเดียวกัน...” กอหญายิ้มให้กับคริสต์มากขึ้น “...หญ่ากำลังรู้สึกแบบไหน ปลดปล่อยมันออกมา...เพราะทุกอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้นกับหญ่าต่อจากนี้ ที่หญ่าแสดงออกมามีความหมายกับพี่มาก...”

กอหญายิ้มออกไปพร้อมด้วยใบหน้าสีแดงกำ ‘ครั้งแรก’ ของเธอกับ คริสต์ มาร์ติน เซียร์เลอร์

คริสต์โน้มใบหน้าและร่างเปลือยเปล่าของตน ให้ริมฝีปากสัมผัสกันอีกครั้ง แขนเล็กขยับโอบรอบคอแข็งแรงนั้น พร้อมกับสนองตอบสัมผัสนั้น โดยการปล่อยลิ้นเล็กของตนเข้าดูดกลืนความหวานของคนเหนือร่าง สร้างเสียงครางในคอความพึงพอใจให้คริสต์อย่างมาก

ใบหน้าคมคร้ามเลื่อนออกมาอย่างแสนเสียดายเมื่อต้องปล่อยลิ้นเล็กคืนเจ้าของเมื่อเขาให้เธอเรียนรู้ดูดดื่มความหวานในโพรงปากเขานานพอ จมูกโค้งตามเชื้อชาติไล่ต่ำเข้าคอมดมที่ชอกคอเล็กที่แขนหน้าเปิดทางให้อย่างเต็มใจ ฝ่ามือร้อนฝ่าหวเคลื่อนไหวต่ำลงหน้าก่อนใบหน้าเข้ากอบกวมความเต่งตึงที่สร้างความพึงพอใจให้กับเจ้าของฝ่ามือร้อนนั้นมากมาย

ร่างเล็กแอ่นร่างรับสัมผัสนั้นพร้อมกับเสียงครางที่ดังออกมา เมื่อความช่านเสียวแผ่กระจายอย่างรวดเร็วไปทั่วเรือนร่างเปลือยเปล่า นั้น เมื่อริมฝีปากหยักเคลื่อนมาถึงความเต่งตึงร่างเล็กสั่นสะท้านอีกครั้ง เมื่อยอดเกสรที่ชู

ชั้นอยู่แล้วถูกรอบครองที่เพิ่มความเร้าร้อนให้กับร่างบางเมื่อลื่นร้ายทำหน้าที่อย่างช้าของเจนจัดในเรื่องเสพเช็กส์

“อ้าาา....” กอหญาร้องครางพร้อมกับร่างที่กระสับกระส่ายมากเป็นพิเศษ มือแกร่งเลื่อนลงต่ำลูปไล่ผิวเนียนนุ่มฝ่ามือเขาไปเรื่อยๆ เสียงครางของกอหญ้างัดออกมามากขึ้น เมื่อมือแกร่งต้องสัมผัสสังหวางแทนที่ไม่เคยต้องมือชายใดมาก่อน

มือแกร่งสอดแทรกเข้าระหว่างขาเล็กที่ค่อยๆเปิดทางให้กับมือนั้นอย่างจำยอมและอยากรู้

“พีคริสต์!....อ้าาา...” กอหญ้าร้องเรียกชื่อคริสต์ครั้งแรกแล้วครั้งเล่า เมื่อฝ่ามือนั้นกรีดทรายสอดนิ้วเข้าสู่โพรงสาวที่ชุ่มฉ่ำอย่างถูกใจและน่าพอใจเป็นอย่างมาก สองมือเล็กเกาะแน่นที่ไหล่แข็งแรงนั้น เมื่อใบหน้าของคริสต์เลื่อนลงต่ำตามทิศทางนิ้วที่หายเข้าสู่โพรงสาว

กอหญ่ก็คริมฝิปกลางของตัวเองไว้แน่น เมื่อนิ้วเดียวที่หายเข้าไปในกายสาวของเธอและเริ่มขยับเข้าขยับออกเสียดสีปากทางโพรงสาวเรียกความรู้สึกที่ทำให้ร่างกายเธอหลังอะครีนาเร็นออกมาสร้างความสุขให้กับเธออย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

คริสต์ที่ความต้องการเริ่มที่จะชนะความอดทนเข้าไปทุกที เลื่อนใบหน้าลงต่ำมาเรื่อยๆ ในขณะที่นิ้วทำงานเปิดทางให้กับของจริงที่ตอนนี้ขยายตัวต้องการลูกล้ำดินแดนที่นิ้วของเขาทำหน้าที่อยู่อย่างไม่ขาดคบกบพร่อง แต่เขาต้องถอยกลับเอาไว้ เพราะกอหญ่คับแคบเหลือเกิน แน่ละ! เธอยังบริสุทธิ์ไร้มลทิน และเธอช่างสวยงามน่ากินไปทั้งเนื้อทั้งตัว แต่คริสต์ต้องระงับความต้องการส่วนตัวไว้ เพราะเธอคือกอหญ่ ไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาเคยผ่านมา ถ้าเธอ

ไม่ใช่กอดหุ้ยแล้วละก็ ปานนี้เขาคงกระแทกตัวตนใส่ไม่ยังไรการทะนุถนอมตามอย่างที่เขปฏิบัติและต้องการเพียงแค่ปลดปล่อยอารมณ์ความต้องการของผู้ชายเท่านั้น

“อ้า!!!.....พีคริสต์!!!” กอดหุ้ยร้องเสียงดังกับประสบการณ์ตรงที่เธอได้รับอยู่เมื่อใบหน้าของคริสตซ์ขยับฝังใบหน้าให้ลึนร้ายทำหน้าที่แทนนิ้วอย่างไม่มีขาดช่วง เสียงริมฝีปาก ลื่น ดูด เลีย ความงามของกอดหุ้ยทำร่างบางเกร็งขนอ่อนลุกชันจนร่างเธอแทบจะระเบิดออกมา เมื่อความเป็นหญิงของเธอสัมผัสถึงความร้อนชื้นของลึนนั้นและยามที่มันเลื้อยหายเข้าไปในโพรงสาว กอดหุ้ยลึนลื่นทุกอย่างแม้แต่หายใจ เมื่อเธอต้องจมหายใจไม่ออกเพราะความเสียวซ่าที่เอ่อล้นออกมามากมาย....

เสียงกรี๊ดร้อง “ กรี๊ดดดดดด...” ของกอดหุ้ยดังออกมาอย่างที่เธอเองไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่ามันดังเพียงใด เมื่อคริสตซ์นำพาความสุขนั้นมาให้เธอจนไหลออกมาตอบแทนให้กับคริสตซ์ที่ดื่มกินความบริสุทธิ์อย่างหิวโหย

คริสตซ์ขยับใบหน้าออกมาจากความสวมนั้นและมือข้างหนึ่งเข้ากอบกุมความแข็งแรงของตัวเองไว้ โดยมีมืออีกข้างจับท่อนขาของกอดหุ้ยที่เหมือนเธอจะขัดขึ้นปิดทางไม่ให้เขากระทำการขั้นตอนต่อไปได้อย่างง่ายดาย

กอดหุ้ยที่หอบหายใจสะดุ้ง! เมื่อเธอรู้สึกบางอย่างสัมผัสความเป็นหญิงของเธอ คริสตซ์โน้มกายกดทับร่างกอดหุ้ยไว้เพราะเธอเริ่มจะขัดขึ้นเขาอย่างที่เขาเองไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำ

คริสตซ์กัดกรามแน่น เมื่อปากทางเข้าโพรงสาวที่เขาเคลื่อนเข้าไปได้เพียงนิมน์คืบแคบ บีบรัดเขา และในขณะที่เรียวขาเล็กก็เหมือนจะไม่ร่วมมือ

ด้วยอย่างตอนแรก...เพราะเธอเริ่มที่จะขยับหลบหลีกเขา เมื่อเธอเองก็เริ่มที่รู้สึกถึงความอึดอัดที่มาพร้อมกับความเจ็บปวด

“เจ็บๆ...พี่คริสต์หยุด...ได้โปรดหยุด...หยุดเจ็บ” คริสต์ที่ต้องกอดร่างเล็กที่เริ่มกระสับกระส่าย และร้องออกมาถึงความกลัว และเวลานี้คริสต์ไม่มีความอดทนเหลือมากพอที่จะปล่อยให้ไปลอบประโลมกอดหุ้มาต่อไปได้ เพราะเขาเองก็ต้องการเธอเหลือเกินอย่างมากมายจนเขาสามารถใช้กำลังที่เหนือกว่าเธอบังคับฝืนร่างเล็กไว้ไม่ให้ถอยหนีเขาได้ มือแกร่งปลดปล่อยออกจากตัวตนของตัวเองเข้าเกาะจับสะโพกกลมของกอดหุ้มาไว้แน่นขึ้น กับมืออีกข้างกดไหล่เบาไว้ และเริ่มขยับสะโพกของตนดันตัวตนที่หายเข้าไปในโพรงสาวได้อีกหน่อย เคลื่อนเข้าไปมากขึ้น

กอดหุ้มายกมือเล็กขึ้นมาเพื่อพยายามผลักร่างหนาที่อยู่เหนือร่างตนออกไปอย่างสุดกำลังแต่ก็เหมือนเอาไม้ซีกไปงัดไม้ซุง เพราะคริสต์ไม่สะทกสะท้านกับแรงผลักดันเลยสักนิด ตรงกันข้ามคริสต์กลับดันตัวตนหายเข้าไปมากขึ้น จนเขารู้สึกถึงเยื่อบางๆที่ขวางกั้นเขาไว้

“แคว่กกกก.....โอ้ย!!!!....” เสียงร้องของกอดหุ้มาดังออกมาพร้อมกับเล็บมือทั้งสิบที่ข่วนจนเป็นรอยแดงเลือดซึมบนแผงอกแกร่งของคริสต์ เมื่อคริสต์ขยับเคลื่อนทำลายเยื่อกำแพงนั้น ธารน้ำตาแห่งความเจ็บปวดของกอดหุ้มาไหลออกมา

“พี่คริสต์...ได้โปรดเถอะ...หยุดเจ็บ!...พี่คริสต์ปล่อยหยุดเถอะนะคะ....”

“ฮูวววว...” คริสต์ที่ดันตัวตนเข้าหายไปในกายสาวจนสุดทาง ปลอบประโลมกอดหุ้มาที่เอาแต่ร้องไห้ อ้อนวอนเขา ด้วยใบหน้าที่เขาต้องโน้มกาย

แนบชิด พร้อมมือที่เข้าลูบไล้ใบหน้าซบหน้าตาที่ไหลออกมา ทั้งๆที่ตัวเองก็ปวดร้าวจากการบีบรัดของช่องทางที่แสนจะคับแคบนั่น รวมถึงรอยข่วนบนแก้มอกแข็งแรงนั้น

“หญ้า...อย่าเกร็ง...ผ่อนคลายนะครับ!...เดี๋ยวก็หายแล้ว...ฮู้วววว”
กอหญ้าที่น้ำตายังคงไหล มองเข้าไปในดวงตาของคริสต์ที่มองเธอด้วยแววตาอ่อนโยน และพยักหน้าตอบรับคำปโลบประโลม และค่อยๆขยับขาเปิดทางให้คริสต์มากขึ้น โดยที่เธอไม่อาจรู้ได้เลยว่าคริสต์เองก็ไม่ต่างไปจากเธอ ที่ต้องอดทนต่อการตอครัดของโพรงสาว เพราะคริสต์ยังคงแสดงสีหน้าและแววตาที่อ่อนโยน และรอคอยเธออย่างใจเย็น ทั้งๆที่ภายในใจและกายเขาแทบจะปลดปล่อยสายธารแห่งชีวิตเข้าสู่กายสาวทุกๆวินาที ที่ผ่านไปอย่างเชื่องช้าและยาวนานเหลือเกิน

“ฮะ!....” กอหญ้าร้องออกมา เมื่อคริสต์เริ่มที่จะขยับสะโพก เมื่อกอหญ้าเริ่มผ่อนคลาย แต่ทันทีที่คริสต์เริ่มขยับกอหญ่ก็กลับมาปิดทางโดยการขยับขาบีบเข้าหากัน พร้อมกับมือเล็กจิกเล็บมือลงกลางหลังคริสต์

“เชื่อกันไหม?...” คริสต์ต้องหยุดทันที เมื่อเขาขยับได้เพียงนิด ลื่นเสียงคำปโลบโยนนั้น คริสต์โน้มใบหน้าลงต่ำเข้าจุมพิตหน้าผากมนและเลื่อนริมฝีปากเข้าครูดั้งความหวานโพรงปากสาวอีกครั้ง พร้อมกับมือแกร่งเข้ากอบกุมความอวบอูมหยอกล้อบีบคลึงยอดเกสรนั้น กอหญ้าที่ถูกดึงความสนใจจากการสร้างความช่านเสียวในรูปแบบอื่นของคริสต์ ทำให้เธอเปิดช่องทางจุดประสานนั้นอย่างไม่รู้ตัว คริสต์เริ่มขยับสะโพกเพื่อให้แก่นกายเริ่มทำหน้าที่ของมันเพื่อกอหญ้าและเพื่อตัวเขาเองที่ใกล้สิ้นหมดความอดทน

ลื่นร้ายของคริสต์เริ่มปลดปล่อยโพรงปากสาวอีกครั้ง เมื่อเริ่มรู้สึกได้ว่า กอหญาเปิดรับความรู้สึกใหม่ที่ตัวตนของเธอทำหน้าที่ของมันได้เป็นอย่างดี ลมหายใจของกอหญาเริ่มเปลี่ยนไป เธอหายใจแรงขึ้น พร้อมกับเสียงครางที่ดังออกมาประสานกับจังหวะความแข็งแรงที่เร่งจังหวะเร็วขึ้นเมื่อร่างบางเริ่มเรียนรู้เปิดทางตามธรรมชาติของร่างกาย เรียวขาเล็กขยับเปิดทางงอเข้าให้ จังหวะการขยับแก่นกายที่ขยายตัวอย่างเต็มที่ของคริสต์ทำผลงานเรียกเสียงครางของเธอและเธอดังออกมาอย่างไม่ขาดสาย เมื่อชานเสียวที่เรียกว่าความรู้สึกเข้าสู่ใจเธอและเธออย่างเต็มที่ทุกอณูร่างกายบนเตียงนอนขนาดใหญ่

คริสต์ยังคงขยับสะโพกกดดันต่อเวลาให้ความรู้สึกนี้อยู่กับเขาและเธอนานตราบเท่าที่ร่างกายเขาและเธอจะรับได้ มือเล็กถูบไล้พร้อมกับเล็บยาวของเธอสร้างรอยแดงบนแผ่นหลังนั้น แต่ไม่ทำให้เรียวแรงของคริสต์ลดน้อยถอยลง ยิ่งทวีความเร้าร้อนมอบให้กอหญาที่มอบสิ่งล้ำค่าให้กับเขา

สองร่างต่างตอบแทนสิ่งดีๆมอบให้แก่กันและกันอย่างต่อเนื่อง จนเวลาล่วงเลยมานานแสนนาน เสียงครางดังกึกก้องของกอหญาและคริสต์ดังออกมาพร้อมกันเมื่อคริสต์กระซอกสวรรค์ชั้นสูงสุดให้กับกอหญาที่ได้เกียรติเหยียบย่างเป็นครั้งแรกในชีวิต กอหญาเอนร่างกายเข้าแนบชิดร่างเปลือยเปล่าของคริสต์เมื่อเธอเองก็ปลดปล่อยความชุ่มฉ่ำโอบล้อมแก่นกายที่ค้ำแน่นในกายตน

“อีกมัย?...” คริสต์ถามอย่างใจดี เมื่อปล่อยเวลาสองสามนาทีให้กอหญาที่มีระบบหายใจที่เข้าใจลึกซึ้งความปกติ โดยที่ตัวเขายังคงฝักฝักความแข็งแรงในกายสาวอย่างสงบ

“คะ...” คริสต์ยิ้มกับคำตอบรับนั้น ‘ช่างไร้เดียงสา’ ที่แสนจะถูกใจเขา ยิ่งนัก...และตลอดทั้งคืนคริสต์จัดมอบกายถวายให้กับกอดหุ้ตาลอดทั้งคืน กว่ากอดหุ้ตาลจะได้สงบและพักผ่อนก็เช้ามีดของอีกวัน

คริสต์ยิ้มให้กับร่างบางที่หลับสนทอย่างไม่รู้สีกตัว มือเกร็งดึงผ้าห่มคลุมกายเปลือยเปล่าของเขาและเธอ ที่โอบกอดกันก่อนที่ตัวเองจะปิดเปลือกตาลง พักผ่อนจริงๆสักที

‘เวลาเที่ยง...ของวันเดียวกัน’

“ครืดดดด...ครืดดดด” คริสต์ที่ค่อยๆเปิดตาตัวเอง เมื่อเสียงสั้นของโทรศัพท์เขาที่วางไว้ที่โต๊ะหัวเตียงสั้นอย่างต่อเนื่อง คริสต์ผละออกจากร่างบางที่ไม่มีที่ท่าจะรู้สึกตัวเลย คริสต์ดูเวลาในโทรศัพท์ก่อนกดรับสาย ‘เที่ยง’

“ครับ!...” คริสต์เงยบต้อจากนั้น และฟังเสียงปลายสายที่กำลังแจ้งบอกกล่าวเขาถึงธุระที่โทรมา “...เดี๋ยวผมเข้าไป...พี่เขมแจ้งต่อคณะบริหารได้เลย...” คริสต์กดวางสายทันทีที่พูดจบ เขาต้องไปนำเสนอรายการใหม่ที่เขาทำรายงานส่งต่อคณะบริหารเมื่อวานนี้ และเมื่อเป็นที่สนใจและยอมรับแล้วระดับหนึ่ง ก็คงต้องไปตอบคำถามและให้รายละเอียดเพิ่มเติม เพราะครั้งนี้แม่เขาและเขมิกาลงในรายงานชัดเจนว่าเขาเป็นเจ้าของโปรเจกต์นี้ ไม่ได้ใช้ชื่อคุณหญิงศศิธรอย่างที่ผ่านมามากต่อไปแล้ว และแน่นอนแม่และเขมิกาคงทำรายงานที่เขาส่งให้ไปอย่างแบบ ‘ไม่’ ละเอียด เพราะไม่อย่างนั้น คณะที่บริหารต้องไม่เชื่อแน่ว่าเป็นโปรเจกต์ของเขา จึงอยากจะเปิดการประชุมและซักถามเขาโดยตรง

คริสต์นั้มกายลงนอนโอบกอดร่างบางและหอมแก้มใส่นั้ น เมื่อยังมีเวลาอีกหน่อย แต่เขากั้นอนกอดคอกอหญั้าต่อเพียงสิบห้านาที เพราะเขาต้องเตรียมตัวและเขาต้องกิน ก่อนที่จะเข้าประชุมบ่ายสอง

คริสต์ดั้ดสินใจลุกจากที่นอนและออกจากกายสาวที่ยั้งหลับสนิท ลงจากเตียงและเข้าห้องนั้าไป ยั้สิบนาที่ต่อมาคริสต์ออกจากห้องนั้าที่มีเพียงผ้าขนหนูพันรอบเอวอย่างหลวมๆ เขาหันไปยั้มกับร่างบางที่ยั้งคงหลับสนิทบนเตียง เขาสะท่อนตัวเขาดั้นหลังที่หน้ากระจกั้โต๊ะเครื่องแป้ง ทำให้คริสต์หิบบโหลั้ันที่สำหรั้Body ของกอหญั้าขึ้นมาทาผลงานของเธอทั้งดั้นหน้าและดั้นหลังที่มีรอยแดงหลายรอยบนร่างกายเขา

คริสต์ยั้มออกมา เมื่อในมือเขาคอนนี้้คืออาหาร อีซี่โก (EYZGO) ที่คริสต์เอาเข้าไมโครเวฟ เมื่อเขาไม่มีเวลาที่จะทำอย่างอื่น...

“หญั้า!...” คริสต์ที่กลับเข้าห้องนอนหลังจากที่จัดการอาหารมือแรกให้กับตัวเอง และสวมชุดนอนที่เขาสวมมาเมื่อคั้ นั้บนเตียงปลุกเรียกกอหญั้า

“เข้าแล้วเหอะคะ...” คริสต์ยั้มให้กับคำถามของกอหญั้า

“บ่าย...” กอหญั้าเบิกตากว้าง อย่างไม้อยากเชื่อ สายตามองไปที่นาฬิกาบอกเวลา ‘บ่ายโมง’ เวลาที่แสดงให้เธอเห็นตอนนี้้

“หญั้าไม่เคยตื่นสายขนาดนี้้...”

“ก็ไม่สายนะ...บ่ายต่างหาก” กอหญั้าที่ลุกมานั้งฟังหัวเตียง ถลึงตาใส่คริสต์อย่างหมั้นใส้!!!!

“เลิกยิ้มและมองหญาแบบนั้นได้แล้ว...” กอหญาพูดเสียงงอนๆ แบบที่หาสาเหตุได้ใส่คริสต์ เมื่อเธอต้องเจอกับสายตาที่ทำให้เธอเงินอย่างบอกไม่ถูก ในเรื่องที่ทั้งเขาและเธอต่างรู้ดีว่าคืออะไร

“โอเค!...หญา!...พีมีประชุมบ่ายสองที่สถานี่...เดี๋ยวเสร็จแล้วเย็นๆพีโทรหานะ!...อย่านอนต่อนะ! มาหาอะไรกินซะ...พีต้องไปก่อน!” คริสต์โน้มใบหน้าเข้าหอมแก้มกอหญาก่อนที่จะเดินออกจากห้องไป เมื่อกอหญาพยักหน้าเข้าใจ...

กอหญ้ามองตามแผ่นหลังของคริสต์ที่หายลับตาเธอเมื่อประตูห้องนอนปิดลง รอยยิ้มเกิดขึ้นบนใบหน้าคมหวานของเธอ เพราะเธอจดจำเหตุการณ์ที่พีผ่านมาระหว่างเขากับเธอได้เป็นอย่างดี

“พอคะ!...หญาโตขึ้นอีกแล้วนะคะ...หญ้างเลือกคนไม่ผิดนะคะพ่อ” กอหญ้ายิ้มกับตัวเองอย่างไม่มีน้ำใจเต็มร้อย เพราะอนาคตเป็นสิ่งที่ไม่มีใครรู้ได้ แต่ปัจจุบันเธอมีความสุขกับเขาคนนี้ อนาคตก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของอนาคต

“พีเชม...ช่วยจอร์นสำหรับดินเนอร์ให้ผมเย็นนี้ด้วยนะครับ” คริสต์เอ่ยกับเขมิกาก่อนเข้าห้องประชุมที่ทุกคนมาทันพร้อมกันแล้ว.... และการประชุมที่ยาวนานเหลือเกินสำหรับคริสต์ เมื่อผ่านมาสองชั่วโมง คริสต์ที่กลับมา นั่งบนเก้าอี้ของตัวเองหลังจากที่เขาให้รายละเอียดของรายการใหม่ต่อคณะบริหาร ที่บางคำถามเป็นการลองภูมิเขาเสียมากกว่า แต่คริสต์ก็ผ่านไปได้อย่างไร้ข้อกังขา

“และมีอีกเรื่องที่คุณต้องขอแจ้งให้ทุกท่านทราบ...คุณคริสต์จะเป็นนักแสดงนำชายของละครพ่ายกลชาตานที่ทางช่องของเราได้รับลิขสิทธิ์เรื่องนี้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว...” คริสต์และทุกคนหันไปมองเขมิกา กับคำประกาศของเธอ เพราะเรื่องนี้คริสต์ก็ทราบพร้อมๆกับทุกคนในที่ประชุม

คริสต์ครุ่นคิดเล็กน้อย เพราะเขาไม่รู้จริงๆว่ากอหญายินยอมตั้งแต่เมื่อไหร่? เพราะเมื่อวานเธอก็อยู่กับเขาตลอดทั้งวันทั้งคืน จะมีแค่ช่วงที่เขาทำงานในช่วงเช้าเมื่อวานที่เขาปล่อยให้เธอนั่งรอเขา เพราะเวลาทำงานคริสต์จะมีนิสัยลืมและปิดรับสิ่งรอบข้าง เพราะสมาธิของเขาจะอยู่ทำงานอย่างเต็มร้อย และเมื่อวานกอหญ้ายกนักรักมากที่เธอไม่สร้างปัญหาก่อวนในการทำงานของเขาเลย จนช่วงแรกๆทำให้เขาลืมสนิทว่าเขาพาเธอมาที่ทำงานด้วย...

‘...แตงตัวสวยๆนะ!!!!...หนึ่งทุ่มที่จะมารับไปดินเนอร์....’ กอหญ้ายิ้มเมื่อเธอได้รับข้อความจากคริสต์ในเวลานี้ที่เกือบห้าโมง แสดงว่าเขายังคงประชุมอยู่เพราะเขาเลือกที่จะส่งข้อความแทนการโทรมาหาอย่างที่เขาตั้งใจไว้ตอนแรก...

“คุณกอหญ้ายิ้มอะไรหะ...ในโทรศัพท์ต้องเป็นเรื่องดีแน่ๆเลย” แม่บ้านที่เข้ามาทำความสะอาด เอ่ยแซวกอหญ้ายาวที่วิ่งออกมาหิบบโทรศัพท์เมื่อได้รับเสียงเตือนข้อความเข้า

“ไม่บอก!...” กอหญ้ายิ้มตอบพร้อมรอยยิ้มให้กับแม่บ้านของคอนโด ที่เธอจ้างให้มาทำความสะอาดให้กับห้องของเธออย่างเป็นประจำ

‘แจ่ม’ ยิ้มให้กับกอหญ้ายาวที่เดินหายเข้าไปในห้องนอนก่อนที่จะเอาเสื้อผ้าและชุดผ้าปูที่นอนที่เพิ่งเปลี่ยนใหม่เดินออกจากห้องไป เมื่อเธอทำหน้าที่

ของตนเรียบร้อยแล้ว แจ่มเป็นแม่บ้านของคอนโดมาหลายปีและเธอก็รับพิเศษในการดูแลทำความสะอาดห้องและเสื้อผ้าให้กับกอหย้ามานานหลายปี กอหย้าเป็นหญิงสาวที่น่ารักเธอไม่ถือตัว ไม่ก้าวร้าว ถึงแม้แจ่มจะเป็นเพียงแม่บ้านแต่กอหย้าก็เคารพในฐานะที่แจ่มเป็นผู้ใหญ่กว่าเธอ แม่แต่พ่อของกอหย้าเองก็เป็นชายหนุ่มที่น่ารักเช่นกัน จึงทำให้แจ่มยินดีทำงานนี้และแน่นอนแจ่มรับทำเฉพาะห้องของ กอหย้าเท่านั้น เพราะเธอมีเวลาที่เหลือจากการดูแลพื้นที่ส่วนกลางของคอนโดไม่มากนัก มีหลายห้องที่ให้ค่าตอบแทนมากกว่ากอหย้า แต่แจ่มก็ปฏิเสธและแนะนำคนอื่นให้แทน เพราะเงินไม่ใช่ทั้งหมดของชีวิตนั่นเอง....

Grrr Grrr เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ ทำให้กอหย้ารีบลุกจากเก้าอี้ หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง สายตามองเวลาที่โชว์หน้าจอโทรศัพท์ ก่อนรับสาย ‘อีกสิบห้านาทีหนึ่งทุ่ม’

“หย้า...พี่รออยู่ที่ลานจอดรถ” เสียงปลายสายเอ่ยบอกเมื่อกอหย้ากดรับ

“คะ...เดี๋ยวหย้าลงไป” กอหย้าตอบรับคริสต์ เธอหมุนตัวสำรวจตัวเองอีกครั้งที่หน้ากระจกและหยิบกระเป๋าที่เข้ากับชุดเดรสคอเต่าสีชมพู กระโปรงฟูพองยาวเพียงถึงเข่าที่ทำให้เธอดูสมวัยกับการแต่งหน้าอ่อนๆเป็นสาวหวานน่ามองมากขึ้น

คริสต์ที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยในรถ ดวงตาที่มองหญิงสาวที่กำลังเดินมาทางรถเขายังค้างตะลึงในความน่ารัก ผมยาวดำสลวยที่จัดทรงโดยการมัดครึ่งมีปอยผมลงมาปะหน้าเล็กน้อย

“พี่คริสต์!...ไม่เคยเห็นของแปลกเหรอ?” กอหญาที่เข้ามานั่งในรถข้างคนขับ เอ่ยแซวคริสต์ที่เอาแต่จ้องข้างมองเธอ เธอรู้สึกเงิน จนน้องเอ๋ยเสียงออกไป

“ถ้าหญาเป็นของแปลก...พี่ก็ยอมเป็นคนประหลาด ถ้ามันจะทำให้พี่ได้เป็นเจ้าของ... ‘ของแปลก’...” กอหญ้ายิ้มพร้อมๆกับคริสต์ เพราะจะว่าไป ฝปากเธอกับคริสต์ เหมือนจะเป็นมวยถูกคู่ กันกันไม่ลง เพราะเธอคิดว่าถูกรับลูกส่งระหว่างเธอกับเขามันช่างลงตัวเหลือรับประทาน...

‘ฟอดดดด’ คริสต์ขยับใบหน้าเข้าหอมแก้มที่หอมชื่นใจเขา ก่อนที่จะเคลื่อนรถออกไป โดยที่ทั้งสองคนไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังถูกตามด้วยรถอีกคันที่มีหญิงสาวสองคนนั่งคู่ในรถคันนั้น

“สวัสดิ์ครับคุณคริสต์...เชิญทางนี้ครับ” พนักงานต้อนรับเอ่ยกับคริสต์ที่เดินโอบเอวกอหญ्याออกมาจากลิฟท์ของตึกสูงที่มีร้านอาหารอยู่ชั้นบน

“หญ्याคิมอะไรดี...แฮมเปญหรือไวน์”

“เอาเป็นไวน์ดีกว่าค่ะ..”

“...เป็นไวน์ อนาร์โด (ARNALDO CAPRAI)...” คริสต์สั่งไวน์ตามที่ กอหญ्याเลือกแต่เขาเป็นผู้เลือกชนิดของไวน์เอง “ชอบมั๊ย?” คริสต์หันกลับมาถามกอหญ्याที่หันหน้าไปมองวิวด้านข้างที่กรุงเทพฯ ในยามค่ำคืนก็สวยเหลือเกินในวิวมุมสูงแสงไฟจากตึกสูงและยานพาหนะที่วิ่งบนท้องถนน

“ค่ะ”

“หญ्या!...จบแล้วคิดจะทำอะไรต่อ...เรียนต่อหรือว่าจะทำงาน”

“ยังไม่ได้ตัดสินใจ...ตัดสินใจอีกครั้งหลังรับปริญญาบัตรนะ...แต่พออยากให้อู๋กลับไปเรียนต่อที่มิลาน...”

“ไม่ได้!!!!” กอหุ้ญ่าเบิกตากว้าง ที่จู่ๆคริสต์ก็เสียงดังขึ้นมาเล็กน้อย ด้วยน้ำเสียงที่เขามักชอบใช้ยามที่มีอารมณ์ขุ่นมัว

“จะเสียงดังทำไม?” กอหุ้ญ่าร้องปرام และมองไปรอบๆโต๊ะอื่นที่หันมาอมยิ้มยามที่มองมาที่โต๊ะของเธอ

“จะเรียนต่อหรือจะทำงานอันนี้พี่ให้อู๋เป็นคนตัดสินใจ...แต่หุ้ญ่าต้องอยู่ที่ประเทศไทยเท่านั้น...”

“ทำไม?...พี่คริสต์ต้องมากะเกณฑ์จัดขอบเขตให้อู๋ด้วย...พอหุ้ญ่ายังไม่ทำเลย”

“ก็เพราะพี่ไม่ใช่พ่อ!...แต่พี่เป็น...” คริสต์ละคำสุดท้ายไว้ และจึงเข้าไปในดวงตาของกอหุ้ญ่าที่นิ่งเบิกตากว้างมองเขาอยู่ฝั่งตรงข้าม ‘พ่อ’

“ถ้าฉันพี่คริสต์ก็เป็น... ‘...’ ของสาวกนับสิบที่พี่คริสต์นอนด้วย”

“หุ้ญ่า!!!...อย่าก้ากมันมามากนะ...โชคคินะ! ที่ ที่นี้เป็นร้านอาหาร...ไม่งั้นพี่จะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของเมียกับผู้หญิงที่แค้นนอนด้วยมันเป็นยังไง”

“สลู๊ป!”

“จะไปไหน?” คริสต์เอ่ยถามด้วยความไม่พอใจ เมื่อกอหุ้ญ่าลุกจากเก้าอี้

“ห้องน้ำ!” กอหุ้ญ่าตอบออกไปด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ แต่เธอเอ่ยเบาๆที่ได้ยินเพียงเธอและคริสต์เท่านั้น

คริสตมองตามร่างบางที่เดินไปตามทางยังสถานที่ที่เธอบอก ‘เฮ้ย!!’ คริสตถอนหายใจ และคิดเรื่องระหว่างเขากับกอหญา ที่ดูเหมือนเวลามันจะสำคัญจริงๆเสียแล้ว เพราะเขาเลือกที่จะเรียนรู้และรู้จักกอหญาไปพร้อมกับ การใช้ชีวิตร่วมกัน และระหว่างเขากับกอหญาที่อยู่ห่างกัน ‘เก้าปี’ สำหรับเขา แล้วมันไม่ได้เป็นสาระสำคัญ จะว่าไปกอหญาเองก็ไม่มีอะไรที่เรียกว่าแะ เธอก็เติบโตตามวัยของเธอ ถึงเธอจะอายุเพียงยี่สิบเอ็ดแต่เธอก็เป็นผู้ใหญ่กว่าอายุจริง แต่ไอ้เรื่องต่อปากต่อคำนี้ซี!!!!...มันเป็นเฉพาะกับเขาคนเดียวหรือเปล่า?

ทางด้านกอหญาที่กำลังล้างมือหลังจากที่ออกมาจากห้องน้ำ

“คนบ้าอำนาจ...” กอหญาบ่นพึมพำถึงใคร? ที่เธอต้องผลและแยกตัวออกมาก่อนที่จะบานปลายมากกว่านี้ ‘ทะเลาะ’

“เฮ้ย!!” กอหญาที่เข้ดมือเรียบร้อยและกำลังจะเดินออกจากห้องน้ำ แต่เธอก็ถูกขวางทางด้วยหญิงสาวสองคนที่กอหญามั่นใจว่าถูกขวาง เพราะเธอ ขยับไปทางซ้ายมือของเธอคนตรงหน้าด้านซ้ายก็ขยับมาดักหน้าปิดทาง

“คุณ!!!! ภาด!!!!!!...อ๊ย!” สามเสียงที่เกิดจากกอหญาที่เธอกำลังจะเอย่ถามหญิงสาวสองคนตรงหน้า...แต่คำพูดของเธอก็ถูกขวางด้วยฝ่ามือของหญิงสาวหนึ่งในสองคนเข้าที่แก้มซ้ายของเธอย่างจังและแรงมาก จนร่างเธอเซไปชนกับ ขอบท้อปอ่างล้างมือ

“ว้ายยยยย!!!!!!...” เสียงร้องของหญิงสาวหนึ่งในสองร้องออกมา เมื่อพวกเธอสองคนกำลังจะเข้าจัดการกอหญา แต่กอหญาก็คว้าขวดปัมสบู่ล้างมือตรงหน้าและกดจนสบู่พุ่งเข้าตาหญิงสาวหนึ่งในสองนั้นอย่างไม่ทันตั้งตัวเช่นกัน

“...ยายเด็กบ้า...ว้าย!!” กอหญาหันกดสบู่พุ่งไปอีกคนที่พยายามจะเข้าหวังทำร้ายเธอ ถึงแม้สบู่จะไม่เข้าเป้าจุดสำคัญของผู้หญิงคนนี้ แต่หนึ่งต่อหนึ่ง กอหญ่ายังสามารถรับมือได้ เมื่อกอหญ่าปาขวดสบู่ใส่หญิงสาวคนนั้นที่เธอร้องออกมาแต่ก็หลบไม่พ้นจนขวดสบู่ลอยใส่หน้าเธอคนนั้นอย่างจัง

“ว้ายยย!!!!” กอหญ่าอาศัยจังหวะนี้ กระชากหญิงสาวที่ตอนนี้น้ำแดงก่ำและหลับตาร้องแสบตาให้เซกลงไปกระแทกชนกับเพื่อนของเธอ จนสองคนนั้นเสียหลักล้มลงกระแทกกับประตูห้องน้ำ ร้องเสียงดังออกมา และเปิดทางให้เธอ...

“คุณผู้หญิงเกิดอะไรขึ้นครับ?” กอหญ่าที่วิ่งออกมาจากห้องน้ำ เจอกับเจ้าหน้าที่ที่ได้ยินเสียงและเดินมาทิสทางนั้น

“มีคนบ้าเข้ามาทำร้ายฉันในห้องน้ำ” กอหญ่าร้องบอกทันที เจ้าหน้าที่คนนั้นกับอีกสองคนที่วิ่งเข้ามาสมทบ ทันได้ยิน ก็รุดกันเข้าไปในห้องน้ำหญิงที่กอหญ่าวิ่งออกมา กอหญ่ายืนนั่งมองอยู่ข้างนอก...

“อะไรนะ!...” คริสต์ร้องออกมาและลุกจากเก้าอี้ เดินไปยังทิสทางที่กอหญ่าไปเข้าห้องน้ำ เมื่อพนักงานของร้านเข้ามากระซิบว่า ‘คุณผู้หญิงที่มา กับคุณ เกิดเรื่องในห้องน้ำ’

“กอหญ่า!...” คริสต์ที่เดินมาถึงเห็นด้านหลังของกอหญ่าที่ยืนชะเง้อมองด้านหน้าอยู่กับพนักงานหญิงที่มาขึ้นเป็นเพื่อนอยู่ใกล้ๆ

“พี่คริสต์!...” คริสต์ขมวดคิ้วเข้าหากันทันทีด้วยความโกรธที่ฉายชัดบนใบหน้า เพียงแค่กอหญ่าหันหน้ามาตามเสียงเรียกเขา ‘แดง’ แก้มซีดซ่าย

ของ กอหญาแดงจัดอย่างเห็นได้ชัดว่าเธอเพิ่งถูกฝ่ามือของใครมาหมาดๆ สัมผัสเข้าอย่างจัง...

คริสต์เข้าโอบกอดกอหญา และก้มลงมองแก้มซ้ายของเธอ และมือแกร่งลูบเบาๆ กอหญาหลบหลีกมือนั้น เพราะเธอ ‘เจ็บ’ ชิกแก้มด้านนั้นเพียงแค่การสัมผัสเบาๆของคริสต์ที่กำลังสำรวจเธอ

“ใคร?”

“ผู้หญิงสติไม่ดีสองคนค่ะ...หญาไม่เคยเห็นและรู้จักพวกเธอมาก่อน...” กอหญญาบอกความจริงกับคริสต์ เพราะเธอไม่เคยเจอและรู้จักผู้หญิงสองคนนั้นมาก่อนจริงๆ... “พี่คริสต์จะไปไหน?” กอหญญารั้งแขนคริสต์ไว้ที่เมื่อเขาฟังความจากเธอจบ ก็ยับยั้งจะเข้าไปในห้องน้ำนั้น...แต่ก่อนที่คริสต์ทันจะได้อะไร

“คริสต์!...ฮือออออ...” เสียงของริต้าเอ่ยเรียกเขาพร้อมกับความโศกเศร้าวิ่งเข้ากอดคริสต์อย่างรวดเร็วและไม่ทันตั้งตัวของทุกคน รวมถึงกอหญญาด้วย!!!

กอหญญาปล่อยแขนของคริสต์ทันที ภาพและเสียงเรียกนั้นทำให้เธอรู้สาเหตุของการถูกทำร้ายครั้งนี้ของตัวเองโดยทันที

คริสต์ที่โดนริต้าวิ่งเข้ากอด ไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าตอนนี้คนที่ยืนอยู่ด้านหลังเขา ได้หันหลังเดินออกมาจากตรงนั้นแล้ว

กอหญญาที่น้ำตาเริ่มคลอออกมา ‘เจ็บ’ ภาพของคริสต์กับผู้หญิงคนนั้น ‘รู้สึก’ ทำให้เธอรู้สึกจนต้องหลั่งน้ำตามากกว่าที่เธอถูกทำร้ายทางร่างกาย เพราะจิตใจมันเจ็บยิ่งกว่า กอหญญาที่โน้มตัวหุบกระเป๋ของเธอที่วางไว้ที่เก้าอี้และเดินต่อทันทีอย่างไม่ลังเลและหันหลังกลับไปมอง

“บี๊ด” กอหญาหยิบโทรศัพท์ของตัวเองออกมาขณะที่รอลิฟท์เพียงชั่วครู่ กอหญ้ายกดปิดลิฟท์ทันทีอย่างรวดเร็วเมื่อเธอเห็นคริสต์ที่กำลังเร่งฝีเท้าเดินมาหาเธอ...

“กิ๊ก!...หญ้ายกำลังจะไปหาที่บ้านนะ” กอหญ้ายกดวางสายและปิดเครื่องโทรศัพท์ทันทีเมื่อเพื่อนสาวรับคำสั่งนั้นๆ

“ให้ตายเถอะ!!!” คริสต์คำรามออกมาเมื่อเขามาไม่ทันประตูลิฟท์ตัวที่กอหญ้ายเรียกขึ้นมานั้นเลื่อนลงชั้นล่างไปเรื่อยๆ ซึ่งลิฟท์อีกตัวที่คริสต์เรียกขึ้นมาจะเข้าไป... “เดี๋ยวคนของผมนะมาจัดการค่าใช้จ่าย” คริสต์พูดเพียงแค่นั้นกับพนักงานและเขาก็ก้าวไปยังบันไดหนีไฟทันที

ตึก ตัก ตี ก ตั ก เสียงฝีเท้าของคริสต์ที่วิ่งลงบันไดไปอย่างรวดเร็วสามสิบกว่าชั้น สำหรับคริสต์เขาไม่ได้ทุกข์ใจที่เขาต้องวิ่งลงไปกว่าสามสิบชั้นแต่เขาหงุดหงิดที่เขาพยายามวิ่งกระโดดลงบันไดอย่างรวดเร็วแต่ก็เหมือนช้าไม่ทันใจเขาที่ไปกับกอหญ้ายแล้ว...

“บี๊ด” กอหญ้ายเดินออกจากลิฟท์อย่างรวดเร็วไปยังประตูทางออก

“ไปลาดพร้าว” กอหญ้ายวิ่งขึ้นแท็กซี่คันที่เข้ามาจอดหน้าโรงแรมทันที

“หญ้าย!!!!...” คริสต์ที่มาทันเพียงเห็นกอหญ้ายขึ้นแท็กซี่ไปแล้ว ‘เลขาหมายที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ขณะนี้’ เสียงตอบรับเมื่อคริสต์ล้วงโทรศัพท์ออกมากดโทรหากอหญ้าย

เสียงลมหายใจที่ถี่รัวของคริสต์ ที่เหนื่อยหอบจากการวิ่งลงบันไดลงมา ทำให้เจ้าหน้าที่ต้องเดินเข้ามาหาและถามเขาอย่างเป็นห่วง เมื่อเห็นใบหน้าสีแดงและเต็มไปด้วยเหงื่อของคริสต์

คริสต์ที่สายหน้าพร้อมยกมือบอกเจ้าหน้าที่ว่าเขาไม่เป็นไร แต่จู่ๆ คริสต์ก็ค้างมือ เมื่อคริสต์คิดอะไรได้บางอย่าง...

“พี่ระ!...แกอยู่ไหน?...ดี!...เดี๋ยวฉันไปหา” คริสต์พูดเพียงแค่นั้นก็ยึดโทรศัพท์ใส่กระเป๋าทางเกงและเดินกลับเข้าไปด้านในเพื่อไปยังลานจอดรถ

“นี่ค่ะ...ไม่ต้องทอน ขอบคุณค่ะ” กอหญ้าหยิบแบงก์ร้อยสามใบจ่ายค่าแท็กซี่และลงจากรถที่หน้าประตูบ้าน กิก โสภิตา

“ไอ้หญ้า!!!!...หน้าแก” กิก ร้องออกมาทันที เมื่อเธอเดินมารอกอหญ้าที่หน้าประตูบ้าน และเห็นหน้าเพื่อน

“กิก!!!!...ฮือออออ” กอหญ้าเข้ากอดเพื่อนสาวและปล่อยโฮครั้งใหญ่ ออกมาอย่างเต็มที่เพราะเธอต้องทนเก็บความอึดอัดนี้มาเกือบครึ่งชั่วโมง กิกได้แต่โอบกอดเพื่อนและพุงเข้าบ้าน

“หญ้า!...เกิดอะไรขึ้น” กิกเอ่ยถามอีกครั้ง เมื่อเพื่อนสาวที่หุ่ยร้องไห้ และเธอก็ปฐมพยาบาลแก้มซีกซ้ายให้กับกอหญ้าที่เธอค่อยๆ ประคบเย็นด้วยน้ำแข็งที่ห่อผ้า

“ขอเวลาน้อยนะ!...ตอนนี้หญ้าไม่พร้อมจะเล่า...เพราะหญ้ายากจะลืมมันสักพัก...ก็อย่าเพิ่งถามตอนนี้ละ!...คิดแล้วของขึ้น!!!!...” กิกมองเพื่อนสาวอย่างเข้าใจและพยักหน้า

“แล้วนี่หน้าที่เป็นรอยฝ่ามือ จะหายทันก่อนที่ ‘อันโต’ จะม้ามัยนี้ยะ?”

“เออ!...ทำไงดี...กิกมียาอะไรให้หญ้างินมัย”

“เจ็บมากมัย?” กิกถามกลับ

“ก็นิดหนึ่ง...”

“แล้วหนูากินไรมาหรอยัง?” กอหญาสำหน้า “ฉันเข้าไปล้างเนื้อล้างตัว เปลี่ยนเสื้อผ้า เดียวก็ไปหาอะไรอุ่นๆมาให้”

“ขอบคุณนะคะ...คุณแม่” ก็ก้มให้กับกอหญาที่เธอกลับมาแจ่มใสและคำแซว...ที่เธอเองก็ปฏิเสธไม่ได้เช่นกัน...

“เป็นไงบ้างครับ?...โทรติดมั๊ยครับ?” หมอพีระ ยืนมองคริสต์ที่เกาะติดอยู่หน้าเคาเตอร์พยาบาลมาได้สักสิบนาที ที่ให้พยาบาลใช้โทรศัพท์พื้นฐานของโรงพยาบาลกดโทรหาเบอร์มือถือที่คริสต์ขอร้องให้โทรออกครั้งแล้วครั้งเล่ามากกว่าสิบรอบ...

“แก!...คิดว่าแผนนี้จะได้ผลหรอ?” หมอพีระเอ่ยถามคริสต์ในที่สุด

“มันจะได้ผลก็ต่อเมื่อโทรติด”

“แล้วถ้าเขา...เอ่อ!...คุณกอหญาไม่เปิดเครื่อง พยาบาลไม่ต้องกดโทรออกให้แกถึงเข้าเลยหรอ?” หมอพีระอดไม่ได้ที่ต้องย้ำความจริง เมื่อเขาได้ฟังเรื่องราวจากเพื่อนคร่าวๆ และที่ยอมช่วยก็เพราะตัวเขาเองก็อยากเห็นหญิงสาวจะเรียกว่า โชคดี หรือ โชคร้าย ดี ตอนนี้พีระเองก็ยังไม่สามารถบอกได้

“แต่ฉันคิดว่าไม่นานขนาดนั้นหรอกนะ!” คริสต์มั่นใจว่ายังไง กอหญาต้องเปิดเครื่องเช็คสเตตัสเป็นแน่ แต่จะตอนไหนเขาเองก็ไม่อาจคาดเดาได้...

“ฉันล่ะ...เหลือเชื่อจริงๆที่รีตักลำขนาดนั้น...เธอไม่กลัวเลยหรอว่า คุณกอหญาอาจจะเอาเรื่องแจ้งความได้เลยนะนั่น” หมอพีระเอ่ยออกมา ขณะที่เดินมานั่งกับเพื่อนที่ร้านคอฟฟี่ชอป หลังจากที่ฝากข้อความไว้กับเจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุ เพราะถ้ากอหญาเปิดเครื่องและเห็นระบบแจ้งเตือนเบอร์ที่โทรเข้า

เครื่องเธอเป็นสิบๆครั้ง เป็นใครก็ต้องโทรกลับและเช็กแน่นอนว่าเป็นเบอร์จากไหน?

“ฉันอยากจะเอาเรื่องเธอเหมือนกัน...แต่ฉันก็ทำได้เพียงคาดโทษไว้...ถ้า ริด้ายังมาป่วนเปียนใกล้ๆกอดหุ้ยอีก...คราวนี้ฉันไม่ยอมแน่”

“นี่ถ้าไม่ได้ยินจากปากแก ฉันไม่เชื่อแน่ๆ ว่าริด้าจะทำขนาดนี้...ตอนอยู่อเมริกาเธอก็น่ารัก ใสๆ เอาใจเก่งเสียเหลือเกิน” คริสต์ได้แต่ฟัง และภาพของเขากับริด้าก็เด่นชัดขึ้น ไซ้! ริด้าเป็นอย่างที่พี่ระว่าจริง ตอนนั้นเธอทำให้เขาคิดว่าเธอเป็นแบบนั้น เงิน ไม่เข้าใครออกใคร คริสต์รู้ดีว่า แท้จริงแล้ว ริด้า ไม่ได้รักเขาที่เป็นเขา แต่เป็นใครที่เธอพยายามจะกลับมาหา ที่มีเพียงแค่ฐานะทางการเงินเท่านั้นที่เธอต้องการ....

“หุ้ย!...เป็นอะไร?” ก็กอดตามไม่ได้ ที่กอดหุ้ยก็ขมวด มองหน้าจอโทรศัพท์

“กิก คูลิ!..เบอร์นี้โทรหาหุ้ยเต็มเลย”

“แล้วไม่รู้หรือว่าเป็นเบอร์ของใคร” กอดหุ้ยส่ายหน้าเป็นคำตอบ “โทรกลับคูลิ...” กอดหุ้ยพยักหน้าทำตาม เพราะนี่เป็นเวลาสี่ทุ่มแล้ว

“กิก กิก เป็นเบอร์โรงพยาบาล” กอดหุ้ยกดวางทันที ด้วยความตกใจเมื่อเป็นเสียงระบบตอบรับ บอกสถานที่ดังกล่าว และเธอก็เลื่อนดูมีเพียงครั้งเดียวที่ระบบเตือนแจ้งว่าคริสต์โทรหาเธอ ‘หนึ่งครั้ง’

“ใครเป็นอะไรหรือเปล่า?...แต่ก็แปลกในประเทศไทยจะมีสักกี่คนที่เกิดอะไรขึ้นแล้วจะต้องโทรหาหุ้ย” กอดหุ้ยขมวดก็คิดถึงตามคำเพื่อน

“คงไม่มีมั้ง!...”

“อะไร?” กิกหันไปมองกอหญ้าเมื่อเธอเปรยออกมาเบาๆขณะที่คิดอะไรอยู่

“คือว่า!...ถ้าหญ้าบอกว่า...กำลังคบกับคุณคริสต์” กิก ขมวดคิ้ว งงอย่างไม่เข้าใจ แต่แล้วเพียงเสี้ยวนาที่ ดวงตาของกิกก็กว้างขึ้น

“คริสต์ มาร์ติน เซียร์เลอร์ คือคนที่หญ้ากำลังหมายถึงอยู่อะนะ!” กอหญ้าพยักหน้า “เฮ้ย!!!!...นายคริสต์คนนี้นี่เ็นะนะ...กอหญ้า!...นั่นมันยิ่งกว่า คาสโนว่า เรียกพ่อเลยนั่นนะ!!!”

“ก็จริงอย่างที่กิกว่านั่นแหละ!” กิก มองหน้าเพื่อนสาวอย่างเป็นห่วง และไ้รอยยิ้มบนหน้าคงไม่แคล้วที่นายคริสต์คนนี้เป็นต้นเหตุแน่นอน...

“แล้วเอาไง!...จะโทรกลับไปถามอีกรอบมั๊ย?...ถ้าเป็นห่วงเขาขนาดนั้นก็โทรหาเขาก่อนสิ!” กิก พูดย้ำทางอย่างเข้าใจ

Grrr Grrr คริสต์ดวงตาลุกวาว เมื่อภาพกอหญ้ายามหลับและเขาที่เบียดเธออย่างจงใจ โข่วหราบบนหน้าจอเมื่อหญิงสาวโทรเข้ามา

“สวัสดีครับ!” หมอผีระก่รับสายนั้นทันที เมื่อคริสต์ส่งให้

“อ้อ!...ใช่เบอร์คุณคริสต์มั๊ยคะ?” กอหญ้าถามกลับเมื่อเสียงปลายสายไม่คุ้นเลย

“ใช่ครับ!...ผมเป็นหมอครับ...คุณคริสต์คนที่คุณถามถึง...ตอนนี้ยังไม่ได้สติครับ”

“มะ...หมายความว่ายังไงคะ...เกิดอะไรขึ้นกับเขาหรือคะ?” หมอผีระหันไปมองคริสต์ที่แสดงละครไปบอกให้เขาตอบคำถามเธอไปว่า...

“เขาถูกรถเฉี่ยวครับ!...เจ้าหน้าที่บอกว่าเขาวิ่งตามรถแท็กซี่คันหนึ่ง และไม่ทันได้ดูรถคันอื่น” คริสตั้มพร้อมยกนิ้วโป้งให้กับเพื่อนที่ต่อความได้อย่างสมจริง

“คุณเป็นญาติเขาหรือเปล่าครับ?...เนื่องจากตอนนี้เขายังไม่ได้สติ และเบอร์ที่เขาให้ไว้ก่อนหมดสติ ทางโรงพยาบาลพยายามโทรติดต่ออยู่ไม่ได้เลย...”

“ค่ะ!...ก็ไม่เชิง...ฉันต้องทำยังไงบ้างคะ?”

“คนไข้ต้องแอดมิทเฟื่อรอดูอาการ...คุณจะมาเฝ้าเขามั้ยครับ”

“เฝ้าค่ะ!...ขอไปเฝ้าสองคนได้มั้ยคะ...” คริสตั้มยื่นคำถามของกอหลู่า โบกมือเป็นปฏิเสธคำขอนั้น

“ในห้องพิเศษ มีที่ให้คนเฝ้าเพียงคนเดียวครับ” คริสตั้มพร้อมกับรับโทรศัพท์คืนจากเพื่อน และกลับไปนั่งรอด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

“ขอบใจนะกิ๊กที่มาส่ง...แกลกลับไปเถอะ ดึกมากฉันเป็นห่วง”

“เออ...ดูแลตัวเองด้วย เดี่ยวฉันกลับถึงบ้านแล้ว ไลน์บอก” กอหลู่าลงจากรถ และเดินเข้าผ่านประตูกระจกที่เปิดอัตโนมัติ กอหลู่าเข้าไปด้านในทันที

คริสตั้มแอบอยู่หลังเสามองกอหลู่าที่สวมใส่ชุดใหม่เป็นกางเกงยีนส์ เข้ารูปกับเสื้อเชิ้ตสีขาวที่ปล่อยชายเสื้อตามปกติกับรองเท้าส้นสูงคู่ที่เธอสวมเมื่อตอนห้าว้า...เธอเดินตรงไปยังเคาเตอร์ต้อนรับทันที

“สวัสดีค่ะ...ช่วยเช็คให้หน่อยนะคะว่า คุณคริสตั้ม มาร์ติน....” กอหลู่ายังเอ่ยไม่ทันจบ เธอก็รู้สึกถึงความร้อนจากร่างกายใครสักคนด้านหลัง “...คุณ!!!!” กอหลู่าเอ่ยแค่นั้น เมื่อเห็นคริสตั้มยืนด้านหลังเธอแบบระยะประชิด

“ขอบคุณทุกคนนะครับ” คริสต์หันไปกล่าวขอบคุณเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลหลังเค้านัดเสร็จ ก็คว้ามือเล็กของกอหญาให้เดินตามแรงลากมาทันที...

“โอ๊ย!...ปล่อยนะ!...ปล่อย...ปล่อย!!!” กอหญาเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ เมื่อ คริสต์เอาแต่ลากเธอจนเกือบจะมาถึงรถของเขาที่จอดอยู่อีกสองล้อข้างหน้า

“ขึ้นรถก่อน...กลับไปคุยกันที่บ้าน” คริสต์ที่ยังไม่ยอมปล่อยมือกอหญา แต่เขาหันกลับมาพูดคุยกับกอหญา พร้อมกับสายตาสำรวจซีกแก้มของ กอหญาที่เหมือนจะดีขึ้นมากแล้ว

“คุณหลอกฉัน...หลอกฉัน...ครั้งแล้วครั้งเล่า...แล้วทำไมฉันยังต้อง กลับไปกับคุณอีก”

“ขอโทษเรื่องที่ว่านั้น แต่ถ้าพี่ไม่ทำแบบนี้ พี่จะได้เจอหญาเธอวันนี้”

“แล้วทำไมเราจะต้องเจอกันอีกไม่ทราบ?”

“หญา!...แล้วหญาทำไมทำไม่?...” คริสต์ตอบคำถามเป็นการถามกลับ

“ก็ฉันเข้าใจว่าคุณกำลังเดือดร้อน...คนเคยรู้จักกัน...ฉันช่วยได้ก็จะมาช่วยที่เท่านั้น”

“มาเฝ้าไข้เนี่ยนะ!...แค่คนรู้จักเขาจะทำให้กัน...เยี่ยมมัย?...ถ้าจะแค่คนรู้จักเขาจะทำให้กัน...เฝ้าไข้มีแต่ญาติหรือเมียเท่านั้นแหละ” กอหญาเดินตามมอง คริสต์ และเธอเริ่มจะของขึ้นจริงๆแล้ว “...หญา!...ใจเย็นๆ กลับไปคุยกันที่บ้านนะ...ขอร้องล่ะ” คริสต์ปรับเปลี่ยนการกระทำเมื่อกอหญาเริ่มจะ ‘ของขึ้น’ อีกครั้งแล้ว

กอหญาไม่ตอบคำถาม แต่เดินไปยังรถของคริสต์ที่จอดอยู่ คริสต์ยิ้มและรีบเดินตามเธอไปทันที

‘ณ บ้านของคริสต์ เวลาห้าทุ่มครึ่ง’

“จะไปไหน?...” คริสต์ดึงแขนกอหญา ที่ลงมาจากรถและกำลังเดินไปยังทิศทางบ้านแม่เขา ที่เขาเคยพาเธอมาครั้งแรกในลู้ก ‘นักเขียน’

“เอ่อ!...” กอหญาเหมือนคิดได้ จึงหยุดเดินทันที “...จริงด้วย!...แล้วพาหญาเข้ามาที่นี่ทำไม?”

“ความรู้สึกข้าจริงๆนะ!!! แม่กูนั่นน” คริสต์แซวกลับ อย่างขำๆ กอหญาได้แต่ทำหน้างำใส่

“แล้ว?”

“จะยืนคุยตรงนี้ หรือจะเข้าไปในบ้าน ดึกแล้วนะ”

“ก็น่าไปสิ!” คริสต์ยิ้มและโอบเอวบาง เดินไปยังบ้านเขาที่ถึงแม้จะอยู่ภายในรั้วบ้านเดียวกันกับแม่ แต่ในสัดส่วนของบ้านเขาจะต้องผ่านประตูไม้ที่ถูกล้อมรั้วอีกชั้น จากต้นไม้และรั้วไม้ที่มีไม้เลื้อยปกคลุม จนแทบมองไม่เห็นจากด้านนี้ว่ามีบ้านสองชั้นอีกหลังด้านในพื้นที่นี้

“บ้านพี่เอง!...น่าอยู่มั้ย?”

“สวยจัง!...” กอหญ้ามองไปรอบๆหลังจากที่ก้าวผ่านประตูเข้ามาอีกชั้นของพื้นที่ด้านใน บ้านสองชั้นที่แนวกำแพงบ้านมีไม้เลื้อยปกคลุมเกือบทั้งหลัง และมีสระวน้ำอยู่ข้างบ้านด้วย

“แล้วน่าอยู่มั้ย?” คริสต์ย้ำถาม ที่เขาอยากได้อินคำตอบ

“ไม่รู้!” กอหญ่าหลบหน้าเลียงตอบ เพราะเข้าใจความหมายนั่นดี

“งั้นเข้าไปด้านใน...อาจจะทำให้ตัดสินใจง่ายขึ้น” คริสต์ยังไม่ละความพยายาม และอีกอย่างในตัวกอหญ่าที่คริสต์เรียนรู้เพิ่มเติม คือ ‘วิธี’ การโน้มน้าวให้ กอหญ่าหลงลืมเรื่องที่เขาไม่อยากจะเธอต้องคิดเยอะ อย่างเช่นเรื่องที่

เขาสร้างกลให้เธอเป็นฝ่ายกลับมาหาเขาในยามที่เขาเป็นฝ่ายทำให้เธอ ‘น้อยใจ’ ‘โกรธ’ หรือ อะไรก็ตามแต่...

กอลู๋ามองรอบๆภายในบ้าน เพราะการตกแต่งที่แปลกมาก เหมือนเธอเดินเข้าถ้ำหรือลักษณะของบ้านที่ได้กลิ่นไอความเป็นประเทศอิตาลี เฟอร์นิเจอร์ก็แนวๆนั้น และแน่นอนว่าแตกต่างกับบ้านของเธอกับพ่อในมิลาโน เพราะว่าบ้านของคริสตี่นี่บ่งบอกการมีรสนิยมและมีฐานะ

“เหมือนกำลังอยู่ในอิตาลีเลย”

“ใช่! บ้านหลังนี้สร้างเลียนแบบบ้านของคุณพ่อพี่ที่โรม แต่ที่นี้เล็กกว่ามากเพราะพี่ให้สร้างเลียนแบบแค่บางส่วนเท่านั้น...ไว้มีโอกาส พี่จะพาหลู๋าไปพักผ่อนและไปรู้จักกับญาติผู้ใหญ่ทางฝ่ายพ่อพี่นะ!...ทุกคนที่นั่นใจดี และพวกเขาต้องหลงรักหลู๋าเหมือนอย่างพี่ที่เป็นอยู่ตอนนี้” กอลู๋าเงินทันทีเมื่อคริสตี่ไม่ปล่อยให้โอกาสหยอดคำหวานใส่เธอ ต้องหลุดลอยไป

“หลู๋า...คงต้องระวังตัวเองมากขึ้นแล้ว!...ว่าพี่คริสตี่มีเค้าเป็นอย่างไร ใครต่อใครว่ากัน...” กอลู๋าหันไปจ้องหน้าจ้องตาคริสตี่ อย่างจริงจัง

“เค้า?...ใคร?...ว่าอะไร?” คริสตี่ถามกลับอย่างไม่เข้าใจ

“คาสนโนว่า...ยังต้องเรียก ‘พ่อ’...”

“เฮ้ย!!!!...เป็นแบบนี้ไป...” คริสตี่ถอนหายใจ ทั้งๆที่มีแค่คนที่ใกล้ชิดเขาจริงๆเท่านั้นที่รู้จักตัวจริงของเขา แต่คริสตี่ก็ไม่ซีเรียสที่กอลู๋าจะคิดและมองเขาเป็นแบบนี้บ้าง ไว้ค่อยๆให้เธอเรียนรู้ และรู้จักเขาเอง จากความใกล้ชิดที่เขาให้เธอเพียงคนเดียว และเธอต้องรู้สึกวันว่าเธอ ‘พิเศษ’ และ ‘สำคัญ’

คริสตี่พากอลู๋ามาชั้นสอง ที่มีห้องนอนเพียงห้องเดียว

“อาบน้ำด้วยกันนะ?” คริสต์เอ่ยชวน

“ไม่!... หลัว่วงนอน... และอีกอย่างถ้าหลัวนอนไม่พอ... หน้าข้างที่โดน ‘ตบ’ ... หายไม่ทันที่พอหลัวกำลังมาแล้วละก็... ลิบพี่คริสต์ ก็ไม่มีทางได้เจอหลัวอีกเป็นแน่... ถ้าไม่รู้!... ก็รู้ไว้ด้วยว่าพอหลัวมีหลัวเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว... ท่านรักหลัวมาก... การที่หลัวไม่พูด... ไม่ได้หมายความว่าหลัวจะลืมนะจะบอกให้... เด็กเลี้ยงแกะ” คริสต์ยิ้มเจื่อนทันที เมื่อฟังประโยคร้ายยาวของกอหลัวที่ไม่ค่อยบ่อยที่เธอจะอธิบายเยาะขำขนาดนี้

“งั้นหลัวนอนก่อนนะครับ... เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังประตูนั้นเลย” คริสต์พูดพร้อมกับชี้ประตูที่เป็นวอล์อิน โคลเซต (Walk-in Closet) ของเขา และผลัดเดินเข้าห้องน้ำไปอย่างจ้อยมในความผิดของตน ที่นานๆ กอหลัวจะได้เห็น มัยกันี้อาจเป็นครั้งแรกเลยที่คริสต์จะเจื่อนๆ ไป กับเหตุการณ์ที่ทำให้เธอต้องเจ็บตัว สาเหตุมาจากเขาอย่างไม่ต้องสืบค้นหาความจริงเลยสักนิด

สามสิบนาทีต่อมา คริสต์ที่เดินออกมาจากห้องน้ำ มองไปที่เตียงกว้างที่มีร่างบางนอนตะแคงหันหลังให้กับอีกฟากของเตียงที่เธอเว้นที่ให้เขา “กอหลัวหลับแล้วจริงๆ เหรอ?” คริสต์คิดในใจ เทียงคีนกว่าเกือบตีหนึ่งแล้ว แต่เขากลับไม่่วงนอนเลยสักนิด

คริสต์ขยับขึ้นเตียงนอน เลิกผ้าห่มเล็กน้อย ใบหน้าเผยรอยยิ้มเมื่อเห็นกอหลัวสวมเสื้อนอนแขนยาวของเขาที่ถึงแม้กอหลัวจะสูงเพรียวแต่เสื้อนอนเขาก็เหมือนกับชุดนอนกระโปรงของเธอไปเลย

“หลัว... หลับแล้วจริงๆ เหรอ?” คริสต์ที่สอดตัวเข้าใต้ผ้าห่มเดียวกัน ขยับเข้าแนบชิดร่างบางจากด้านหลังของเธอ และกระซิบแผ่วเบาด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความต้องการที่แม้แต่คนฟังอย่างกอหลัวยังเข้าใจ

คริสตัลออกมาอีกครั้ง เมื่อกอหญ้าพลิกตัวหันมาทางเขาพร้อมเปิดตา มองเขา “...พี่ขอโทษนะ!...ที่เป็นสาเหตุให้แตกแรกของเราจบไม่สวยเลย...”

“ยังเรียกว่า ‘จบ’ ไม่ได้ค่ะ...หญ้าว่าเรายังไม่ทันเริ่มด้วยซ้ำ...เท่าที่หญ้าทำได้แม้แต่น้ำเปล่ายังไม่ตกถึงท้องหญ้าด้วยซ้ำ...” คริสตัลจ๋าๆ ที่ถึงแม้กอหญ้าจะพูดความจริงแต่เธอดูไม่เดือดร้อนกับเหตุการณ์ครั้งนี้ ‘ความรู้สึก’ นะ

“ไว้พี่พาไปไหมนะ!...แก้ตัว...คืนนี้รับพี่แทนไวน์ก่อนนะ” คริสตัลพูดพร้อมกับปลายนิ้วลากไล่ซิกแก้มที่เริ่มเห็นรอยข้ำมากขึ้น จะยังงี้ดี! ระหว่างกอหญ้าบอบบางเหลือเกินหรือว่าริต้ามือหนักเกินไป เพราะถึงแม้ซิกแก้มของเธอจะลดการบวมไปเยอะแล้วก็ตาม แต่รอยข้ำชัดเจนเป็นทางนิ้วของฝ่ามือใครเห็นก็รู้ว่า กอหญ้าเจอกับอะไรมา....

“กลับเถอะริต้า” ไม่นา เพื่อนสนิทที่ร่วมก่อการในคืนนี้ พยายามดึงเพื่อนสาวที่เอาแต่ดื่มเมื่อทุกอย่างไม่เป็นอย่างที่หวัง ในผับย่านสุขุมวิท

“ไม่นา...แกช่วยฉันคิดทีสิว่าจะใช้วิธีอะไรที่ฉันจะได้คริสตัลกลับมา”

“ได้ แต่ตอนนี้เรากลับกันเถอะ...” ริต้าเหมือนไม่ได้ยินประโยคหลังของเพื่อนที่เฝ้าติดตามจากการร่วมก่อการ

“ดูคริสตัลลงยาเด็กนั้นมากเลย...เราต้องวางแผนให้แบบขลังกว่านี้”

“ฉันละเชื่อแกจริงๆ ทั้งๆที่มีเพชรในมือแกก็ตาถั่วไปคว่ำกรวด ยอว่าแต่กรวดเลยฉันว่า...โอ้!...เป็นกรวดก็ยังดีเกินไป” ไม่นา ละชื่อคนที่ทั้งเธอและริต้าเข้าใจว่ากำลังหมายถึงใคร ‘ขยะ’ น่าจะเหมาะกับผู้ชายคนนั้น

“ใครจะไปรู้ละ...ก็ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่คริสตัลเขาจะรวยขนาดนี้ เห็นทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยขนาดนั้น เวลาที่มีให้ฉันน้อยเหลือเกิน ฉันก็คิดว่าเขา

ต้องปากกัดตีนถีบ แล่น้ำตาอย่างเดียวมันไม่พอ ฉันก็ต้องหาช่องทางอื่นสิ!!”
ริต้า ร่ำพึมพำถึงคริสต์และภาพเรื่องราวในอดีตระหว่างเธอกับเธอที่ผูกเข้าความ
ทรงจำ ริต้ายกข้อมือของตัวเองขึ้นมา นาฬิกาที่คริสต์ซื้อให้เป็นของขวัญ
PANERAI (พันนาราย) ราคาหลายแสนบาทถ้าเทียบเป็นเงินไทย ทำไมตอน
นั้นเธอถึงไม่คิดเอ๊ะใจ ในฐานะของ คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์ ...ในคืน
เดียวกันต่างสถานที่ คนที่อยู่ในการคิดของริต้า...กำลัง...

กอหญาสันสะท้านอีกครั้งอย่างที่เธอเคยมาแล้วกับเขาคนนี้ เมื่อคืนนี้
ที่ผ่านมา และคืนนี้ที่ล่วงเวลาของวันใหม่ คริสต์ กำลังคอมดมเซซชมกลืนสาว
จากเรียวคอเล็ก จากที่เขาต้องปลดปล่อยโพรงปากหวานให้เธอได้หายใจหายคอ
กับการถูกรุกเร้าปลุกอารมณ์ความต้องการที่เขาให้เกิดขึ้นในร่างกาย ผู้ร่วม
ก่อการกิจกรรมสาวท

คริสต์ซ้อนด้านหลังกอหญาดึงเธอขึ้นมานั่งบนเตียงแทนการนอน มือ
ใหญ่ค่อยๆเลื่อนปลดกระดุมเสื้อนอนของคนที่เธอสวมใส่อยู และนั่นทำให้กอ
หญาารู้สึกตัวเมื่อสายตามองไปที่คริสต์ที่เขาเปลือยเปล่าท่อนบน เขาสวมเพียง
กางเกงนอนขาวที่เอวกางเกงดำมากจนเผยกล้ำหน้าท้องทิวขนอ่อนที่หาย
เข้าไปในขอบกางเกงนั้น

กอหญาหน้าแดงมากขึ้นเมื่อภาพภายใต้ขอบเอวกางเกงนั้นผุดใน
ความทรงจำของเธอ ที่ไม่ว่าจะลบเลือนไปได้ก็แล้วไม่ว่าเวลาจะผ่านไป
หรือผ่านไปนานเพียงใด เพราะเธอคิดเพียงว่า ขอเป็นเขาเพียงคนเดียว ที่อยู่ใน
ความทรงจำของเธอ ‘เร็ว’ ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขา และให้ต้องเจอ
อะไรในวันข้างหน้าอย่างที่เพื่อนสาวได้เตือนไว้ เธอก็หวังว่า เธอจะผ่านมันไป
ได้

“ฮืมम्म...” เสียงครางอย่างพึงพอใจ เรียกสายตาของกอหญาเลื่อน ขึ้นมามองใบหน้าของเขา โดยที่คริสต์จัดการบราอีกตัวเผยความเต่งตึง ประจักษ์ต่อสายตาเขา มือเกร็งกอบกุ่มไหล่บางให้กอหญาอนลงอีกครั้ง และเลื่อนมือมาจัดการกับอภรณ์ชิ้นด้านล่างของเธอออกไป และคริสต์ก็มาเคลีย ตัวเองที่มีเพียงชิ้นเดียวอย่างรวดเร็ว และเขาย้ายตัวเองเข้าไปอยู่ระหว่างรีวขา เรียวนั้น

“อ้อาา....” กอหญาครางออกมา เมื่อใบหน้าเจ้าของลิ้นแสนร้ายกาจ เข้าครอบครองจุดที่ไวต่อความรู้สึกความเป็นหญิงของเธออย่างผู้ชำนาญในสิ่งที่ตนกระทำอยู่

คริสต์ดูดดื่ม ลิ้มลองความสาวที่หลังไหลออกมาตอบแทนเขาอย่าง ไม่รู้จักพอ จักอ้ม ยิ่งเขาทวีความตระกละตระกลามมากเท่าไร ความสัน สะท้านของความเสียวชานก่อตัวเพิ่มมากขึ้นในร่างบางที่กระสับกระส่ายมือ เล็กกำแน่นคิงรี้งผ้าปูที่นอนสีเทาขมวดปมเกิครอยยับอย่างเห็นได้ชัด

คริสต์ขมวดเกร็งตามร่างกายเกร็ง ยิ่งกอหญาครางเสียงดังมากขึ้นเท่า ไรเธอก็ปลดปล่อยธารน้ำมากเท่าเป็นทวีคูณ กระตุ้นตัวตนของเขาขยายใหญ่ แข็งแรงมากขึ้นเรื่อยๆ และเป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะไม่ทำให้เธอต้องเจ็บอีกครั้ง

คริสต์ถอยผละไบน้ำของตนออกมาอย่างรวดเร็ว จับร่างบางนอน คว่า และยกสะโพกที่ยังล่องลอยจากเขาเมื่อคืนนี้ปรากฏให้เขาได้เห็นอย่างน่า ยินดี

“หญา!.../...ฮะ!!!” กอหญ้าร้องออกมาพร้อมๆ กับที่คริสต์ครางเรียก เธอ เมื่อเขาจัดการฝังตัวตนเข้ากายสาวในคราวเดียวอย่างรวดเร็ว และเขาหยุด ค้างให้เวลากับเธอ

กอดหุ้มน้ำที่ฝังใบบนหน้าไว้กับหมอน ‘เจ็บ’ เธอยังรู้สึกถึงความรู้สึกนี้

“ฮู้ววว..” คริสต์โถมกาย ปล่อยประโลมร่างกายบางที่ข้างหู พร้อมกับที่ปล่อยลิ้น ฟัน ริมฝีปากเข้าคลอเคลียดูดเลีย ไบหูเล็กๆนั้น กอดหุ้มน้ำเสียวซ่าขนอ่อนตามร่างกายลุกชันขึ้นอย่างพร้อมเพรียง

คริสตย์ขยับสะโพกของตนทันที เมื่อรับรู้ถึงความผ่อนคลายของร่างกาย ร่างกายแกร่งขยับตั้งตรงและเพิ่มจังหวะการกระแทกนั้นอย่างใจต้องการ เสียงครางสองเสียงดังออกมาอย่างไม่ขาดสายเมื่อคริสตย์สนองตอบโจทย์ให้ทั้งเขาและกอดหุ้มน้ำอย่างเต็มที่ สองมือเกาะกุมจับแน่นที่สะโพกกลมได้รูปและเร่่งจังหวะเพิ่มอีกพร้อมกับแรงที่เขาหลงลืมไปในบางขณะว่า กอดหุ้มน้ำกับเขาเพียงคืนที่สองเท่านั้น

‘เขารุ่งอรุณ....’

คริสตย์ที่ยังไม่ลืมตา ก็หัวหน้าหมวดเข้าหากันเมื่อข้างกายเขาวางเปล่า ดวงตาเข้มค้อยๆเปิดขึ้นรับแสงที่รอดผ่านผ้าม่านที่ปิดไม่สนิท ‘เจ็ดโมงเช้า’ นาฬิกาที่ติดข้างผนังบอกเวลา...

“ไปไหนของเขาแต่เช้า” คริสต์ที่ลุกขึ้นมานั่งหันมองไปรอบๆ บ่นพึมพำออกมาเมื่อแน่ใจว่าอยู่คนเดียวในห้องนอน

คริสตย์ยิ้มเมื่อเขาออกมาจากบ้านหลังจากที่อาบน้ำแต่งตัวพร้อมออกไปทำงาน เขาเห็นแม่กับกอดหุ้มน้ำเดินถือถาดเข้ามาจากประตูใหญ่ของบ้าน ‘ตักบาตร’

“สวัสดีครับคุณแม่” คริสต์เข้าหอมแก้มพร้อมกล่าวทักทายคุณหญิง ศศิธร “ทำไมไม่ปลูกพื้ด้วย” และประโยคต่อมาเขาก็หันไปพูดกับกอหู่พร้อมกับดึงถาดในมือของกอหู่มาถือเสียเอง

“ไม่คิดว่า...จะตกบวชเป็นกับเขาด้วย” คุณหญิงศศิธรอมยิ้มกับคำตอบของกอหู่ และทำให้คิดถึงตอนเช้าที่เธอเห็นหญิงสาวเดินออกมาจากบ้านลูกชายคนเดียวของเธอ เพราะกอหู่เป็นผู้หญิงคนแรกที่คริสต์พามาที่บ้าน และนี่มันอนคังแบบนี้ ‘ลูกสะใภ้’ ตำแหน่งนี้คงไม่ว่างเสียแล้ว เธอก็มีเหมือนกับเขาเสียที เมื่อต้องรอมานานถึงสามสิบปี และไม่ผิดหวัง เพราะกอหู่เป็นหญิงสาวที่น่ารัก ถ่อมตน มีสัมมาคารวะ ในส่วนตัวเธอแล้วเธอไม่ถือเรื่องของชายหญิงที่จะมีความสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ส่วนหนึ่งนั้นเพราะเธอรู้จักลูกชายคนเดียวของเธอดี

“คริสต์!...แม่อยากรู้ว่ารอยข้ำบนหน้าหนูกอหู่...ฝีมือใคร” คริสต์หันไปมองหน้าคุณหญิงศศิธร เพราะน้ำเสียงของแม่ ไม่บ่อยนักที่เขาจะได้ยินน้ำเสียงแบบนี้...

“ก็ตามที่กอหู่บอกนั่นแหละครับ...”

“ที่แม่ถาม...เพราะหนูกอหู่ไม่บอกอะไรเลย...” กอหู่ทำหน้าที่ไม่ถูกที่เธอเป็นประเด็นในการพูดคุยของแม่ลูก และเธอก็ยังอยู่ตรงหน้าคนทั้งสอง คริสต์ก็ลงพร้อมใบหน้ายื่นเข้าไปใกล้ซีกแก้มของกอหู่ จะว่าไปเข้านี้ก็ดีขึ้นเยอะ มองผ่านๆก็เกือบจะไม่เห็น นั่นแสดงว่ากอหู่คงได้รับการปฐมพยาบาลจากเพื่อนของเธอเป็นอย่างดี เพราะเขายังไม่ได้ทำอะไรเลย รู้เพียงว่าเธอหนีไปหาคุณก๊ก เพื่อนสนิทของเธอเขาเห็นที่มาส่งเธอเมื่อคืนนี้ที่หน้าโรงพยาบาล

“พี่ยังไม่ได้ถามหนูเลย...ว่าหนูจะเอาเรื่อง ‘ริต้า’ มั้ย...พี่ให้หนูเป็นคนตัดสินใจ เพราะเรามีทุกอย่างพยานหลักฐาน”

“คริสต์!!!...ทำไมเราถึงปล่อยให้ยายผู้หญิงคนนั้นมาทำร้ายหนู กอหนูแบบนี้...” คำพูดของคริสต์ เรียกเสียงความไม่พอใจของคุณหญิงศศิธรได้ทันที กอหนูตกใจทันที เพราะเธอไม่เคยเห็นช่วงเวลา ‘ดู’ ของคุณหญิงศศิธรมาก่อน ถึงเธอจะเจอกันไม่กี่ครั้งก็ตาม “พี่ยะ!”

“อ๊วย!...คุณแม่...” กอหนูอ้อมยิ้ม กลืนน้ำที่เห็นภาพแม่ลูก เพราะเธอไม่มีโอกาสและช่วงเวลาแบบนี้กับแม่ของเธอเลย อย่างว่าแต่จะหยอกล้อเลย แค่ว่าพูดกัน ไม่มากกว่าแค่คำว่า “สวัสดีค่ะ” และ “สวัสดีค่ะ” ตลอดอายุของเธอโดยสามารถนับครั้งได้เลย...

“หนู!...กอหนู” คริสต์ที่เห็นความผิดปกติของกอหนู เอ่ยเรียกเธอหลายต่อหลายครั้ง ก็เหมือนว่าเธอตกอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเอง คุณหญิงศศิธรเองก็มองตามคริสต์ และรอยยิ้มก็เกิดขึ้น เพราะนี่เป็นครั้งแรกของเธอที่เห็นลูกชายให้ความสนใจสิ่งเล็กๆน้อยๆของเพศตรงข้ามที่นอกเหนือจากเธอที่เป็นแม่แล้ว กอหนูเป็นผู้หญิงคนที่สองและเป็นคนแรกที่เขาได้เห็น มุมแบบนี้ของลูกชาย...

“ค่ะ!...” กอหนูากลับสู่ปัจจุบัน เมื่อเสียงเรียกอย่างเป็นทางการของคริสต์ดังเข้าโสตประสาทรับรู้ของเธอ

“หนูกอหนู!...มาเป็นลูกแม่นะจ๊ะ!...ต่อไปนี่เรียกแม่ว่า... ‘แม่’ นะ!” คริสต์ยิ้มให้กับแม่ของตนที่มองออกว่ากอหนูเป็นอย่างไร นี่สินะ! ที่เขาเรียกว่า อาน้ำร้อนมาก่อน ผ่านโลก รู้จักคนมาเยอะ

“คะ...คุณแม่” กอหญาี่ยมพร้อมเข้ากอดคุณหญิงศศิธร ที่โอบกอดเธอ กลับเช่นกัน

คริสต์ที่โบหน้าเริ่มงอ้า เมื่อเวลานี้เขากลายเป็นหมาหัวเน่า ไปเสียแล้ว เพราะแม่ลูกคู่ใหม่เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย ตลอดเช้านี้

“ไปทำงานได้แล้ว...” กอหญาที่ตื้อคอยผลักร่างของคริสต์ ที่ไม่ยอมเข้าไปในรถที่สตาร์ทรอเขาพักใหญ่ กอหญาแครงใจเพราะเช้านี้คริสต์ต้องนั่งรถไปกับคุณหญิงศศิธร เขาไม่สามารถไปส่งเธอที่คอนโดได้ คริสต์จึงให้กอหญาขับรถเขากลับไป

“เย็นนี้...พี่ไปหาที่คอนโด...อ้อ!อย่าลืมหยิบหนังสือที่พี่วางไว้บนเตียง เอากลับไปด้วย...อย่าพึ่งถาม...เดี๋ยวเย็นเจอกัน...ขับรถดีๆด้วย...ถึงคอนโดแล้วไลน์บอกพี่ด้วย...” คุณหญิงศศิธรที่นั่งอยู่ในรถ ต้องยิ้มออกมาเมื่อคริสต์ร้ายยาว ทำยังกับกอหญาเป็นเด็กห้าขวบก็ไม่ปาน

กอหญาที่อ้าปากค้าง ได้แต่พยักหน้าหงิกๆ และหน้าแดงอย่างฉับพลัน เมื่อคริสต์โอบเข้าหอมแก้มก่อนเขารถไปนั่งเคียงคู่คุณหญิงศศิธร และคนขับรถก็ออกรถไป กอหญาที่สวมชุดที่ใส่มาจากบ้านก็ ได้แต่มองตามจนท้ายรถหายลับไปจากประตูรั้ว

กอหญาากลับเข้ามาในบ้านของคริสต์ เธอเดินสำรวจรอบๆบ้านที่ได้รับบริการดูแลอย่างดี ต้นไม้เขียวชอุ่มที่จัดและตัดแต่งอย่างสวยงาม และสระว่ายน้ำที่ใหญ่เท่ากับบ่อนาบริเวณของตัวบ้าน มีซุ้มเล็กๆข้างสระที่มีเตียงเล็กๆสำหรับพักผ่อน และชุดโต๊ะแนววินเทจข้างสระ กอหญาี่ยมให้กับความสวยงามที่ลงตัวกับภาพตงหน้า เธอเดินเข้าไปในบ้าน บ้านหลังนี้ไม่มีห้องครัว มีเพียงบาร์เครื่องดื่มที่มีที่แขวนแก้วห้อยอยู่ด้านบนอย่างสวยงาม และด้านหลัง

บาร์มีตู้แช่ไวน์ ที่ภายในมีไวน์นอนนิ่งอยู่หลายสิบขวด และพื้นที่ชั้นล่างส่วนใหญ่ก็เป็นที่จัดสำหรับต้อนรับแขกที่มาดื่มกันเสียมากกว่า เพราะโซฟาตัวเล็กตัวใหญ่ทั้งสำหรับนั่งและนอนวางเรียงรายอย่างมีศิลปะ กอหญาเดินขึ้นไปชั้นสองที่พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นห้องนอน แต่ตรงใกล้ๆบันไดมีประตูสีเขียวที่เป็นประตูไม้คู่สะดวกตา ก่อนถึงประตูห้องนอน กอหญาลองจับและบิด

“พลັก” เสียงประตูเปิดได้อย่างง่ายดาย ‘ห้องสมุด’ อ๊ะ! ห้องเก็บหนังสือ มากกว่า เพราะขนาดห้องที่ไม่ใหญ่แต่ด้านใน มีชั้นที่ถูกสร้างตามกำแพง และชั้นบริเวณห้อง

“เยอะมาก!...น่าจะเป็นพันเล่ม” กอหญาเปรยกับตัวเอง เธอหยิบบางเล่มที่วางไว้อย่างเรียบร้อยออกมา เปิดดูเนื้อหาด้านใน น่าจะเป็นเล่มที่เกี่ยวกับกล้องถ่ายภาพ เนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อเธอเปิดดูด้านในมีการจดด้วยลายมือบนกระดาษโพสอิท < Post-it > ที่ติดตามหน้านั้นๆ กอหญาหยิบเล่มอื่นอีกหลายๆเล่ม ทุกเล่มจะคล้ายๆกันคือ มีกระดาษโพสอิท < Post-it > และการจดโน้ตที่เป็นภาษาอังกฤษ แต่เป็นลายมือเดียวกัน กอหญาเฝ้ามองไปรอบๆ ในนี้มีทั้งหนังสือที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ

“ให้เดา...เป็นของพี่คริสต์แนะ...” กอหญาพึมพำ คุณ่าเหลือเชื่อที่คริสต์เป็นคนอ่านหนังสือที่หลากหลายมาก และที่เธอมั่นใจว่าเป็นของเขา ไม่ใช่ของสะสมจากใครเพราะหนังสือส่วนใหญ่ยังใหม่และการตีพิมพ์ลักษณะของรูปเล่มก็เป็นในยุคที่ไม่เกินยี่สิบปี

กอหญาก็มองด้านล่างของชั้นหนังสือ มีกล่องใส่แผ่นหนังวางเรียงรายอยู่ชั้นล่างสุดอย่างพอดีบพอดี และจำนวนแผ่นหนังมากกว่าร้อยสองร้อยเรื่องเพราะตามแนวชั้นด้านล่างของทุกอัน เป็นที่วางกล่องแผ่นหนังเต็มทุกอัน

ทำให้ กอหล้านึกไปถึงตอนที่เขาซื้อหนังสือหนังไปดูที่ห้องของเธอ นั่นคงเพราะเขาไม่มีเวลาไปดูในโรงภาพยนตร์สักเท่าไร และตอนที่เขาตามเธอกลับพิศาลเข้าไปดูหนังในโรงภาพยนตร์นั้นอยากรู้จึ้นว่านานเท่าไรแล้วครั้งล่าสุดก่อนที่เขาได้ไปดูกับพวกเธอ

กอหล้าเดินออกมาจากห้องเก็บหนังสือของคริสต์และเข้าห้องนอน เพื่อจะไปหยิบกระเป๋าและของที่เป็นหนังสือที่เขาบอกให้เธอขนไปให้เขาด้วย ‘อากาธา คริสตี้’ < Agatha Christie > Box Set ฉบับภาษาไทย

กอหล้าขมและยก Box Set นั้นไปพร้อมกับกระเป๋าของเธอ และเดินออกจากห้องนอนที่เธอกับเขาอนด้วยกันเมื่อคืน วันนี้เป็นอีกวันที่ทำให้เธอรู้จัก คริสตี้ มาร์ติน เชียร์เลอร์ มากขึ้น ‘อ่าน’ ขอบอ่านหนังสือยามว่างหรือต้องการพักผ่อน

“อะ!...” กอหล้าเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ เธอกลับเข้าไปในห้องนอนของอีกครั้ง วางกระเป๋าและหนังสือบนเตียง และเดินเข้าวอล์คอิน โคลเซต (Walk-inCloset) ของเขา เวลาผ่านไปสิบนาที กอหล้าเดินออกมาพร้อมกับกระเป๋าใบเล็กที่เธอหาได้ในห้องนั้น ภายในบรรจุเสื้อผ้าของคริสต์นิดหน่อยๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นชุดทำงานที่มากกว่าชุดอื่น ที่กอหล้าเอาไปอย่างละชุด และชุดลำลองของเขาสองสามชุด เพราะคริสต์ยังมีห้องของเขาที่ชั้นบนสุดคอนโดเดียวกันกับเธอ ที่เธอยังไม่มีโอกาสได้ขึ้นไปเยี่ยมชม แต่เสื้อผ้ากระเป๋านี้กอหล้าจะเอาไปจัดและเก็บไว้ในห้องเธอยามที่เขาพักอยู่ที่นี่ จะเป็นส่วนใหญ่หรือส่วนน้อยอันนี้เธอเองก็ไม่รู้...

‘...ณ คอนโด ย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร’

“คุณกอหญา!...” ลุงหวั่ง เอ่ยเรียกหญิงสาวหลังพวงมาลัย รถของคริสต์ อย่างแปลกใจ เพราะลุงหวั่งเป็น ปรปักษ์ของที่นี่ ลุงจะจำผู้พักอาศัยที่นี่ได้ทุกคน

“สวัสดิ์ค่ะ...ลุงช่วยบอกหญ้าน้อยค่ะ ว่าที่จอดของพี่คริสต์อยู่ตรงไหน?” กอหญาเอ่ยทักทายและทำเป็นมองข้ามความแปลกใจของลุงหวั่งไปอย่างเงินๆที่เธอพยายามเก็บอาการไว้

กอหญาเคลื่อนรถไปตามทิศทางที่ลุงหวั่งบอก เมื่อเธอจอดรถเรียบร้อยแล้ว ร่างบางที่ชนกระเป๋าสื่อผ้าและ Box Set ของคริสต์พระรุ้งพระรัง และเดินไปยังลิฟท์...

“เฮ้ย!...กอหญ้าวางของลงบนเตียงนอนของเธอ และเสียเวลาจัดเก็บอยู่สักพัก เธอก็หันมาจัดการตัวเองอาบน้ำเปลี่ยนเป็นเสื้อยืดกางเกงขาสั้น เพราะวันนี้เธอคงไม่ออกไปไหน เก็บตัวรักษาศีลแก่มาให้หายขาดก่อนที่จะพ่อของเธอจะมามีอีกไม่กีวันแล้ว กอหญ้านั่งหันหน้ามองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกใบหน้าย่นๆ อย่างแข็งๆ แต่ก็ไม่มีความสุขชีเรียส

กอหญาเดินไปเปิด MacBook ของตน ทำงานที่คริสต์มอบหมายไว้ ออกแบบ ‘สตูดิโอ’ รายการใหม่ของเขาคู

ทางด้านคริสต์ที่วันนี้ต้องเข้าประชุมกับทีมละคร ‘พ่ายกลชาตาน’ ที่ทางช่องเขาได้รับสิทธิ์ในการสร้างละครแล้ว และการวางแผนงานก็ยังไม่ราบรื่นและเรียบร้อยเมื่อนักแสดงนำฝ่ายหญิงยังไม่เป็นที่ถูกใจคริสต์สักที

“คริสต์!...ตกลงยังไถกัน...แม่ไม่เข้าใจ” คุณหญิงศศิธรเอ่ยถามบุตรชาย เมื่อทุกคนออกจากห้องประชุมเหลือเพียงเขมิกา ที่หันมามองคริสต์ด้วยใบหน้าที่แสดงออกชัดเจนว่า ต้องการคำตอบเช่นกัน....

“มันยังมีเวลาครับ...ผมยังไม่อยากรีบร้อนมาก...แต่ยังไงละครต้องไปรโมทพร้อมๆกับรายการใหม่ของผมแน่นอน...”

“ก็ถ่ายไปก่อนก็ได้ละคร...มันจะได้ไม่ลืกละหุก...”

“พี่เห็นด้วยกับคุณน้านะ...ตอนนี้เราก็เหลือเพียงนักแสดงนำหญิง...ทางทีมงานจะได้จัดคิววางแผนงานต่อไป” เขมิกาเสริมทัพเป็นกองเดี่ยวกับคุณหญิงศศิธร

“ผมมีคนที่คิดไว้แล้วครับ...สำหรับนักแสดงนำหญิง...ผมขอคุยกับเธอก่อนก็เท่านั้น” คำตอบของคริสต์ เรียกสายตาสองคู่จับจ้องอย่างจับผิดและเหมือนจะรู้โดยทันที

“หนูก้อหุ้ย้า!!!!...” คุณหญิงศศิธรเอ่ยออกมาทันทีอย่างมั่นใจ เพียงแค่ได้ฟังลูกชายพูดเพียงแค่นั้น “...คริสต์ แม่ไม่คิดว่าเธอจะตกลงหรอคนะ!...ลูกลองคิดดูสิ...ขนาดว่ามาในรูปแบบนักเขียนเธอยังแต่งตัวปลอมตัวขนาดนั้น...แล้วนี่ลูกจะให้เธอมาเป็นนักแสดง...คิดดูใหม่มั้ย?”

“ก็แค่เรื่องนี้เรื่องเดียวแหละครับ...ก้อหุ้ย้าเขียนตัวนักแสดงนำหญิงถอดแบบตัวเองขนาดนั้น...ผมว่าไม่มีใครเหมาะสมเท่าเธอแล้วครับ” คริสต์ไม่ได้ลืมนั่นสิ่งที่คุณหญิงศศิธรย้ำ เขาถึงต้องขอเวลา เพราะไม่ง่ายเลยที่ก้อหุ้ย้าจะยอมตกลงเรื่องนี้ แต่อะไรที่เขาต้องการ เขาก็ต้องได้ มันต้องมีอยู่แล้ว ‘วิธี’

“ก็แล้วแต่คริสต์...ก็ตอนนี้ลูกเป็นหัวเรือใหญ่แล้ว...แม่เป็นกำลังใจให้นะ” คริสต์ยิ้มให้กับแม่ที่เข้าใจเขา ละครเรื่องแรก เรื่องเดียวและเรื่องสุดท้าย ที่เขาจะร่วมแสดง และคู่จิ้นของเขาก็ต้องเป็นก้อหุ้ย้าทั้งในจอและนอกจอ

“ผลึก” คริสต์ที่ผลึกประตู่ห้องของกอหญา ‘เจียบ!!!’ คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน เพราะเขาไม่รู้สึกลึกลับถึงสิ่งมีชีวิตในห้องแห่งนี้ ใบหน้าเริ่มเปลี่ยนตามความคิด

“...นี่อย่าบอกนะ!...ว่าหนีเที่ยว” คริสต์เปรยบนเบาๆแต่แฝงความไม่พอใจไว้ โดยที่คริสต์ไม่รู้ตัวสักนิดว่าตัวเองกลายเป็น ‘หวง’ กอหญาเกินมาตราฐานความที่เรียกว่าพอดี

“ผลึก” คริสต์ผลึก กระทบตู่ห้องนอนเข้าไปและสีหน้าและแววตาเขาก็เปลี่ยนไปทันที เมื่อเห็นร่างบางที่เขาค้นหาฟูบหลับอยู่ที่โต๊ะอ่านหนังสือโดยที่ MacBook เปิดทิ้งไว้ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของคริสต์ เมื่อเขาพลคิดสักนิดก็ไม่แปลกที่กอหญาจะต้องฟูบหลับไป เพราะเมื่อคืนเธอได้นอนเพียงไม่กี่ชั่วโมง และเธอก็ตื่นเข้ามาดักบาตรกับแม่เขาก

คริสต์โน้มตัวและสายตาเลื่อนไปที่หน้าจอ MacBook เขาเลื่อนนิ้วเข้าแตะเปิดหน้าจอ รอยยิ้มที่เกิดขึ้นต้องเปิดกว้างขึ้น เพราะกอหญูกำลังออกแบบสตูดิโอรายการให้อยู่นั่นเอง ถึงแม้จะยังไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่แปลกมากที่เขาชอบทันทีที่ได้เห็นเพียงครั้งแรก ซึ่งมันไม่ใช่เพราะกอหญาเป็นคนออกแบบแต่สิ่งที่ กอหญาทำและคิดนั้นมันตรงกับความต้องการเขาอย่างน่าประหลาด

“ฮะ!...” กอหญาดกใจ ลืมตาขึ้นทันที เมื่อเธอถูกขโมยหอมแก้มอีกแล้ว และใบหน้าที่ฟ่อนคลายลงเมื่อเห็นว่าเป็นใคร

“กินอะไรบ้างหรือยัง?” คริสต์ถามอย่างเป็นห่วง เมื่อเขาเห็นแก้วนมที่เหลือแต่แก้ววางไว้ข้างๆ กอหญาส่ายหน้าไปมา

สี่สิบนาที่ผ่านไป กอหญาและคริสตน์นั่งทานอาหารที่คริสตน์เป็นคนทำ เพราะกอหญาปฏิเสธที่จะออกไปหาอะไรกินข้างนอกตามคำชวนของคริสตน์ กอหญาแอบชำเลืองมองคริสตน์ที่เลิกแขนเสื้อและปลดกระดุมเสื้อออกสองสามเม็ดจากด้านบน โดยที่เสื้อสุทของเขาคอยอยู่บนพนักโซฟา คริสตน์นั่งกินเงียบๆ เพราะทั้งสองคนดูเหมือนมีอะไรจะพูดกัน แต่ก็ต่างก็เลือกที่จะเงียบและสลับคอยแอบมองกันและกันไปมา

“พี่คริสตน์...หญาเอาเสื้อผ้าของพี่มาไว้ที่นี่สามสี่ชุด” กอหญาที่ตัดสินใจได้ รีบพูดเร็วมาก จนคริสตน์เกือบจะฟังไม่ทัน แต่รอยยิ้มก็ฉายชัดบนใบหน้าเขาและสายตาที่จดจ้องมองใบหน้ากอหญาที่เอาแต่ก้มและตั้งหน้าตั้งตากินข้าว

“สตูดิโอที่หญาออกแบบมา พี่ชอบนะ!...เสร็จเมื่อไหร่ก็แจ้งพี่ด้วยนะ” กอหญายิ้มและพยักหน้าอย่างเข้าใจ

“ตอนนี้พี่คริสตน์กำลังจะทำอะไรหรือคะ?” คริสตน์ขมวดคิ้วไม่เข้าใจคำถามของกอหญา “...’อกาธา คริสตี้’ < Agatha Christie > Box Set ฉบับภาษาไทย...” กอหญาขยายความมากขึ้น เมื่อเข้าใจใบหน้าของคริสตน์

“ไม่มีอะไรพิเศษ พี่ฝึกอ่านภาษาไทยนะ”

“ห่า!...พี่คริสตน์ อ่านภาษาไทยไม่ออกหรือคะ”

“ไม่เชิง!...แต่พี่เริ่มที่จะใช้ภาษาไทยจริงๆจังๆ ก็ตอนสมัยเรียนอยู่อเมริกา เพราะตลอดเวลาพี่ใช้ภาษาอิตาเลียนกับภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่...”

“ถ้าไม่บอกก่อน หญาไม่เชื่อแน่ๆ เพราะพี่คริสตน์พูดไทยชัดมาก และค่อนข้างเข้าใจคำที่ไม่เป็นทางการ หญาหมายถึงเปรียบเปรยนะ...” กอหญาขยายตอนท้ายเพิ่มเติมเมื่อคริสตน์ไม่เข้าใจสิ่งที่เธอพูด

“พี่อาศัยอ่านเอานะ!...ก็ค่อนข้างอ่านเยอะและมีเพื่อนเป็นคนไทยหลายคน...”

“รวมถึงแฟนเก่าที่เป็นคนไทยด้วยมั๊ย?” กอหญาอดก่อนขอดเล็กน้อยไม่ได้ ก็พอลึกแล้วมันก็น่าโมโหจริงๆ

“ก็แฟนเก่า!...พูดไม่ผิด...แต่แฟนใหม่ก็เป็นคนไทยส่วนใหญ่ด้วยไม่ใช่หรือ?...”

“ก็พูดจาแบบนี้ นี่เล่า!!!...ใครจะเชื่อว่าฟังพูดและอ่านภาษาไทยได้”

“เกือบสิบปีแล้ว!...ก็ต้องพัฒนาไม่มากก็น้อยแหละ”

“แล้วทำไม? ต้องเป็น ‘อกาธา คริสตี้’ < Agatha Christie >...”

“อยากอ่าน ก็เหมือน ‘เซอร์ลีโอค โสม’... หญาเคยอ่านมั๊ย?” กอหญาส่ายหน้าเป็นการตอบคำถาม และบรรยากาศของเวลาอาหารระหว่างกอหญากับคริสตี้ก็ดูสบายๆมากขึ้น

‘ ณ เวลาก่อนเข้านอน...’

“หญา...ใกล้ถึงช่วงนั้นของเดือนหรือยัง?” กอหญาหน้าแดงกับคำถามของคริสตี้ ที่จูโจมเธออย่างไม่ทันตั้งตัว ถึงแม้เขาจะเอ่ยถามเป็นเรื่องธรรมดาาก็เหอะ!

“...ถามทำไม?...”

“ถามก็ตอบมา...” คริสตี้ปرام และแสดงสีหน้าคาดคั้นมากขึ้น

“พรุ่งนี้ มั๊ยก็ มะรีนนี...”

“แล้วถ้าพรุ่งนี้ หรือ มะรีนนี มันไม่เกิดขึ้น...บอกพี่ด้วยนะ”

“ทำไม?...อธิบายบอกบ้างสิ!...หญาไม่เข้าใจ”

“สองคืนที่ผ่านมา...พี่ไม่เคยป้องกันกับหนูเลย” กอหญาเบิกตากว้างอย่างเข้าใจ

“พี่คริสต์ตั้งใจจะให้เกิดขึ้นหรือคะ?” กอหญาถามอย่างที่คนฟังเข้าใจดี

“ถ้าได้จริง ก็ดี พี่ว่าเจ้าตัวเล็กต้องน่ารักมากๆเลย...”

“หนู!...ไม่รู้จะเอาคำไหนมาเปรียบเทียบให้เข้ากับสถานการณ์นี้เลย...แต่หนูว่าพี่คริสต์ต้องไม่บ้ามากก็ต้องบ้าหน่อย...ยังงี้ก็ต้องมีบ้างละ ไข่ความบ้า...” คริสต์ปล่อยเสียงหัวเราะออกมา กอหญาคงจะโวกแวกโวยวายกับเขาไม่เป็นจริงๆ เพราะคนปกติทั่วไปต้องโวยวาย อารมณ์เสียบ้างละ แต่นี่ไม่เกิดขึ้นกับผู้หญิงตรงหน้าเลย

“ขยับมาตรงนี้...มาอ่านหนังสือด้วยกันก่อนทำอย่างอื่น...เรามารู้จัก 'อากาธา คริสตี้' < Agatha Christie > พร้อมๆกันเลย” กอหญาขยับเข้าไปนอนพาดพิงคริสต์โดยที่วางแขนแข็งแรงโอบร่างบางไว้ และมือทั้งสองข้างของคริสต์ก็ถือ 'อากาธา คริสตี้' ตอน เรื่องลึกลับที่สไตลิส < The Mysterious Affair At STYLES >

“แล้ว ไข่!ทำอย่างอื่นที่หมายถึง...ขอพักสักคืนไม่ได้หรือ” กอหญาเอ่ยถามโดยที่ร่างของเธอก็อยู่ในวงล้อมของวงแขนของคริสต์แล้ว

“เดี๋ยวตัดสินใจอีกที...” คริสต์พูดสั้นๆ และสายตาเริ่มสนใจ หนังสือในมือแล้วนั่นเอง 'อากาธา คริสตี้' ตอน เรื่องลึกลับที่สไตลิส < The Mysterious Affair At STYLES >

กอหญาไล่สายตาตามองตามตัวอักษรในหนังสือที่คริสต์เป็นผู้ถือ ถึงแม้สายตาของเธอจะอยู่ที่ตัวอักษรเหล่านั้น แต่สมองเธอกลับคิดถึงเรื่องระหว่าง

เขากับเธอ กอหญาหาได้ทุกข์ร้อนในเรื่องที่จะต้องบอกพ่อเธอ แต่เธอกำลังประเมินกำลังและความอดทนของตัวเองมากกว่า ว่า เธอจะหนักแน่นพอมั้ย เพราะดูแล้วคริสต์คงเอาเรื่องวุ่นวายมาให้เธออีกมากมาย ‘บททดสอบ’ พระเจ้าคงกำลังทดสอบเธอกับเขาอยู่เป็นแน่...

“หญา!...”

“ค่ะ...”

“คิดอะไรอยู่?”

“ไม่มีอะไรสำคัญหรอกค่ะ...” คริสต์ยิ้มถึงแม้กอหญาจะไม่ได้เห็นก็ตาม

“พรุ่งนี้... พี่ไม่แน่ใจว่าต้องไปฮ่องกงหรือเปล่า?... ถ้าจำเป็นต้องไปจริง... หญาไปด้วยกันมั๊ย?” คริสต์เอ่ยถาม เรื่องงานของวันพรุ่งนี้ที่เขาต้องเดินทางไปฮ่องกง ยังไม่แน่นอน แต่ถ้าทุกอย่างเรียบร้อยเขาก็จะต้องเดินทางทันที

“...กี่วันคะ?”

“อาจจะสองหรือสี่วัน”

“งั้นไม่ไปดีกว่าค่ะ... เพราะวันศุกร์นี้พ่อหญาที่มาประเทศไทยแล้ว”

“อืม!... ถ้าพี่ต้องไปและกลับมาแล้ว... จะรีบมาสวัสดีพ่หญาละ”

“ค่ะ”

“ให้แม่มาขอลูกสาวด้วยนะ”

“...คิดดูก่อน”

“ตอนแรกคิดว่าจะตอบ ‘ค่ะ’ ” คริสต์แอบแซว และปิดหนังสือวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง “...พรุ่งนี้ไม่รู้เป็นไง? ...ขอรักหญา!... คุณไว้ก่อนนะ”

“อืม!... มันจะทุกคืนแล้วนะค่ะ...”

“...ข้าวใหม่ปลามัน...เขาไม่ไปไหนสามวันสามคืนติดกันเลยนะ” กอหญาซ้อนใส่คริสต์ที่ขยับพลิกกายคร่อมเธอไว้ คริสต์ยิ้มและค่อยๆ โน้มใบหน้าปิดปากแดงระเรื่อด้วยริมฝีปากเขาทันที

กอหญาซ้อนตอบสัมผัสนั้นเร็วลื่นทั้งสองเกี่ยวกระหวัดรั้งกันในโพรงปากเล็ก...และพลัดเปลี่ยนเคลื่อนย้ายเข้าโพรงปากคริสต์ที่เขาเร้าร้อนมากขึ้นในเวลาอันสั้น เพราะกอหญาเรียนรู้เร็วและปลุกความต้องการของเขาได้อย่างรวดเร็ว

กอหญาเลื่อนมือต่ำลงมาเข้าสัมผัสผิวกายใต้เสื้อยืคของคริสต์ เรียกเสียงครางความพึงพอใจดังออกมา

“พี่...ได้...แต่...ภานาวา...พรงนี้...อย่าให้ต้องเดินทางไปฮ่องกงเลย” คริสต์ผละออกมาพร้อมกับกระซิบเสียงแผ่วเบาสั้นพรวบความรู้สึกที่เป็นอยู่

“รอค่ะ...หญา รอพี่คริสต์ได้” กอหญาตอบกลับเสียงแผ่วเบา ลมหายใจร้อนระอุบ่งบอกถึงความเร้าร้อนของทั้งสองคนได้อย่างเด่นชัด

“พี่คนเดียวเท่านั้น...” ลื่นเสียงนั้นคริสต์เข้าครอบครองโพรงปากหวานนั้นอีกครั้ง และทั้งสองต่างร่วมมือกันปลดปล่อยเรื่อร่างเปลือยเปล่าของอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

“อ้า...อ้า...” กอหญาครางออกมา เมื่อยอดเกสรถูกครอบครองอีกครั้ง ในคืนนี้ด้วยฝีปากของคริสต์ที่มากซึ่งประสบการณ์ที่สั่งสมมา ทำให้ผู้ชายอย่างเขาู้เป็นอย่างดีว่าจะทำให้อกอหญาสุขจนล้นได้อย่างไร ซึ่งคริสต์ไม่ปกปิดความสามารถด้านนี้ของตนแม้สักเปอร์เซ็นต์เดียว

คริสต์โอบกอดร่างบางเบียดแนบแน่นเรือนร่างเขาแม้แต่อากาศก็ไม่สามารถแทรกตัวผ่านพวกเขาได้ คริสต์พลิกตัวพร้อมร่างกอหญาที่ซบพลิกมาอยู่เหนือร่างเขา เมื่อปากเขาขอมปลดปล่อยยอดเกสรความตึงต่งนั้น ใบหน้าคมหวานเป็นฝ่ายโน้มใบหน้าสัมผัสริมฝีปากร้ายกาจของคริสต์นั้นอย่างรู้งาน

วงแขนแข็งแรงโอบกอดลုပ်ได้ร่างบางไล่ต่ำไปเรื่อยๆ บีบเค้นขยำสะโพกหนักมือมากขึ้นตามความต้องการ ขาแข็งแรงขยับเปิดกว้างให้ร่างบางเบียดแนบแน่นสัมผัสรับรู้ตัวตนของเขาที่แสดงตนอย่างชัดเจนเสียดสีแนบหน้าท้องแบนเรียบกอหญาไล่ต่ำลงมาสัมผัส จมพิตคอหนาที่เปิดทางให้กับจมูกแสนรุ่มนั้น

“อืมมม...” คริสต์ครางออกมาเมื่อริมฝีปากที่เขารู้ว่าหวานและร้ายกาจมากเพียงใดกำลังสัมผัสลากเลียแผงอกแข็งแรงของเขาที่ปกคลุมด้วยขนอ่อนตามวัยของบุรุษเพศที่แสนจะดูดีและเซ็กซี่ ยามประจักษ์ต่อสายตาเหล่าสาว ๆ ที่ได้พบเห็นมานักต่อนัก

“หญา!...ยังไม่ใช่วันนี้” คริสต์ดึงหญิงสาวไว้ เมื่อกอหญาเลื่อนใบหน้าลงต่ำ อย่างคนมากประสบการณ์อย่างเขารู้ดีว่า หญิงสาวกำลังจะทำอะไร คริสต์ยิ้มให้กับสีหน้าที่บ่งบอกชัดเจนยามที่เธอถูกขจัดใจ ความอยากรู้อยากเห็นของกอหญาทำให้คริสต์ยิ้มออกมา

“ทะ...ทำไม?” คำถามออกมาจากปากแดงที่จ่อบวมเล็กน้อย

“ไม่ทำไม?...พี่แค่อดทนต่อไปไม่ไหวแล้ว...สาวน้อย!...รู้ตัวมั๊ยว่าทำอะไรกับร่างกายนี้...” คริสต์เอ่ยออกไปอย่างใจดี เพราะกอหญาทำให้ตัวเขาควบคุมตัวเองไม่ได้เสียแล้ว... “ขยับขึ้นมานั่งบนตัวพี่...คืนนี้รับบทเรียนนี้ไปก่อนนะครับ...คนดี”

กอลู๋ทำหน้าไม่เข้าใจ แต่ก็ขยับเคลื่อนไหวตามทีคริสต์บอก โดยที่คริสต์ขยับนั่งพิงผนังหัวเตียงและขยับเรื้อนกายสาวให้ถอยลงต่ำไป ให้จุดเชื่อมเขาทั้งสองอยู่ในจุดที่ตัวตนของคริสต์สามารถเคลื่อนเข้าสู่กายสาวที่เขารู้ว่าเธอพร้อมแล้วสำหรับเขา

กอลู๋หาบหายใจแรงขึ้นกับประสบการณ์แบบใหม่ สองมือเล็กทาบทับบนแผ่นอกแกร่ง พร้อมสายตามองคริสต์อย่างเป็นคำถามว่า ‘แล้วยังไงต่อ?’

“เคยคูหนึ่ง...รัก...บ้างมั๊ย?...”

“หุ๋มาไม่คูหนึ่งไป...”

“รัก!...ไม่ใช่หนึ่งอีกส...หรือหนึ่งไป...” คริสต์กัดฟันพูดเสียงเริ่มเครียด เพราะแก่นกายเขาถูกบีบรัดจากโพรงสาวที่ตอนนี้เจ้าของช่วงไร้เคียงสาจนไม่รู้ถึงความรู้สึกของเขาที่แทบจะปลดปล่อยทุกอย่างยังไม่ได้เริ่มด้วยซ้ำ... “ได้โปรด!!!...ขยับได้แล้วที่รัก...จะฆ่าฟืออยู่แล้ว”

กอลู๋เหลือกตามองคริสต์ที่ร่างกายเกร็งอย่างชัดเจน กรามเกร่งขบหากันแน่น เมื่อสายตาได้มองเรื้อนร่างของกอลู๋ ความอวบอูมของเธอช่างเหมาะสมความเป็นลูกครึ่งหรือลูกเสียวอิตาเลียน ถูกใจเขายิ่งนัก

กอลู๋ขยับสะโพกตามแรงมือหนาที่นำจังหวะให้กับเธอ กอลู๋ชูตปากเมื่อจังหวะที่คริสต์สอนเธอทำให้เธอช่านเสียวไม่แพ้เขา

“หุ๋มา!...แรงอีก!!!...จัดมาเลย...” คริสต์เอ่ยบอกเมื่อเขาดูออกว่ากอลู๋ยังไม่รู้ว่าเธอสามารถจัดหนักได้มากเท่าที่เธอต้องการ “เร็ว...เร็วอีก...อ้า...อย่าง...นั่น...อ้า...” กอลู๋จัดตามใบสั่งที่เธอเสนอจะยินดี เมื่อเธอเองก็ได้รับการตอบแทนเป็นความรู้สึกเสียวช่านที่ทำให้ร่างกายเธอไม่สามารถปฏิเสธ

เสถความสุขนี้ได้เลย ‘หลงรัก’ กับกิจกรรมสวาทที่คริสต์หลอกล่อสร้างสรรค์
มันมาให้กับเธออย่างที่คุณก็ถอนตัวไม่ขึ้นแล้วเช่นกัน

‘ณ วันศุกร์...แสนเศร้า...’

กอหญ้าที่มายืนชะเง้อคอ ทางออกของผู้โดยสารจากต่างแดนที่เข้ามา
เยือนประเทศไทย ณ ท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ และแล้วรอยยิ้มสว่าง
จ้าปรากฏบนใบหน้าของกอหญ้า เมื่อคนที่เธอรอคอยเยื้องย่างก้าวมาในหมู่คน
ที่ทยอยกันออกมาจากทางออกนั้น

“อันโต!....” กอหญ้าเรียกชายหนุ่มวัยสี่สิบต้นๆ เสียงดังขึ้นพร้อม
เคลื่อนไหวร่างกายสูงเพียวเข้ากระโดดกอดชายที่เธอเอ่ยเรียกอย่างดีใจ

ร่างแข็งแรงกว่าและสูงกว่าโอบกอดรับร่างบางไว้ พร้อมวงแขนที่กอด
รัดแนบแน่น พร้อมสัมผัสกอดแน่นที่ซึกแก้มสุดคมกลิ่นหอมของร่างบางไว้
อย่างสุดลมหายใจ

ภาพหญิงชายที่แสดงความรักกอดกัน คนที่ผ่านไปผ่านมาที่เห็นภาพ
นั้น ต่างเข้าใจตรงกันว่า สองคนนี้ต้องคิดถึงกันมากด้วยสาเหตุที่ต้องจากกัน
นาน รวมถึงชายอีกคนที่ถอดแว่นดำที่สวมอยู่ออกทันที เพื่อที่ดวงตานั้นจะ
ได้มองภาพนั้นให้ชัดขึ้นว่าหญิงสาวคนนั้นใช่คนเดียวกันกับที่ตัวเองจับจอง
เป็นเจ้าของแล้วหรือมัย?...

“หญ้า!!!!....” คริสต์ครางออกมาอย่างคนที่เข้าสู่โลกแห่งความโกรธ
ใบหน้าแดงก่ำ กรามหนาขบกันแน่น ไซ้! วันนี้เป็นวันที่เขาเดินทางกลับก่อน
กำหนดที่เขาได้บอกกอหญ้าไว้ว่าเขาจะกลับจากฮ่องกง วันเสาร์ แต่โชคดีที่เขา
จัดการเคลียทุกอย่างได้เป็นอย่างดีและรวดเร็ว และเขาดังใจว่าวันนี้เขาจะมา

เซอร์ไพรส์กอดหุ้...แล้วโง่!!!!...กลับเป็นตัวเขาที่ต้องรับรู้สึกนั้นอย่างจัง!!! ‘เซอร์ไพรส์’

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณคริสต์...” โสรัตน์ ที่ร่วมเดินทางไปกับคริสต์ในฐานะผู้ช่วยฝ่ายการตลาด ตามเจ้านายอย่างไม่เข้าใจ ที่จุ๊คริสต์เปลี่ยนไป สายตามองภาพหญิงสาวลูกครึ่งกับชาวต่างชาติที่กอดกันและคลอเคลียกัน เดินเคียงคู่กันอย่างมีความสุข

“โสรัตน์!...คุณว่าหญิงชายคู่ นั้น พวกเขายังมีใครเดินเคียงข้างอีกมั๊ย ที่พอมีอายุพอที่จะเป็นพ่อของผู้หญิงคนนั้น...” โสรัตน์ขมวดคิ้วมองคริสต์และภาพหญิงชายที่เจ้านายกล่าวถึง ด้วยความ งง และไม่เข้าใจเต็มอัตราสมองของเขาเลย

“เอ่อ!...ผมว่ามีเพียงพวกเขาสองคนเท่านั้นนะครับ...ผมไม่เห็นใครอื่นที่จะร่วมเดินและกำลังไปกับพวกเขาสองคน” โสรัตน์ตอบออกไปตามสิ่งที่ตัวเองมองเห็น ถึงจะยังไม่เข้าใจ และเขาก็ตลาดพอที่จะไม่ถาม เพราะตอนนี้แววตาและสีหน้าของเจ้านาย เจ็บ!!! เป็นทางที่ดีที่สุด สำหรับตัวเขา

ทางด้านกอดหุ้ ที่ประจำตำแหน่งอยู่หลังพวงมาลัย ในรถมินิคูเปอร์ ยานพาหนะอีกคันที่เธอมีไว้ใช้เป็นประจำ

“อันโต!...เดี๋ยวหุ้จะพาอันโตไปกินอาหารไทยนะคะ...เพราะตอนนี้คนสำคัญของเราทั้งสองคน รออยู่ที่นั่นแล้ว...”

“ไม่มีปัญหา!...แล้วหุ้มีอะไรจะบอกมั๊ย?” อันโต หรือ อันโตนิโอ เอ่ยถามกอดหุ้เมื่อเขารู้สึกถึงการเปลี่ยนไปอย่างบอกไม่ถูกในการเจอกันครั้งนี้

“สมแล้ว!...หญ้า!มีบีกเซอร์!ไพรส์ครั้งใหญ่...แต่รอก่อนนะคะรับรอง อันโตต้องยินดีมากๆแน่นอนค่ะ...” สิ้นเสียงของหญิงสาว อันโตนิโอ ได้แต่ยิ้ม และคิดตามนั้นเพราะกอกหญ้าดูมีความสุขมากๆ

“สวัสดีครับ!...” อันโตนิโอ ยกมือไหว้คุณประจักษ์ที่ลุกจากที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ โดยมีบุตรสาว กิก โสภิตา นั่งเคียงข้าง

“สวัสดีค่ะ...อันโต” กิก ยกมือไหว้อันโตนิโอต่อ เมื่อประจักษ์รับไหว้ และกล่าวทักทายกลับอันโตนิโออย่างยินดีและเป็นกันเอง และกอกหญ้ายกมือไหว้ประจักษ์เช่นกัน เมื่อการทักทายจบลง ทั้งสี่คนก็นั่งลง โดยที่กอกหญ้านั่งเคียงคู่กับอันโตนิโอ พร้อมกับรอยยิ้มส่งให้เพื่อนสาว

“ผมยินดีมากที่วันนี้ก็มาถึง ทั้งสองคนได้พิสูจน์ให้ผมเห็นแล้วว่า คุณรักลูกสาวผมจริงๆ...” ประจักษ์พูดกับอันโตนิโอ อย่างเปิดเผย ... และบรรยากาศบนโต๊ะอาหารก็เต็มไปด้วยเรื่องดีๆ ที่กอกหญ้าน้ำตาคลอออกมา เมื่อคนที่เธอรักยิ่งกว่าชีวิตตัวเองอยู่ในมือคนที่เธอรักและไว้วางใจอย่างไม่มีเงื่อนไข...

ภาพของกอกหญ้าที่ซบไหล่อันโตนิโอ ที่โต๊ะอาหารในร้านอาหารไทย ก็อยู่ในสายตาของคริสต ที่มือกำแน่นทั้งสองข้างลำตัว

“บัดจบ!!!!...” คริสตค์วางออกมาก่อนที่จะเดินกลับไปที่รถของตัวเอง ที่เขาแอบขับตามกอกหญ้ามา และเคลื่อนรถออกไปอย่างรวดเร็ว

‘ณ ห้องชุดคอนโด ชั้นสูงสุด ย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร’ ในวันเดียวกัน...

คริสต์ที่กลับมาได้เกือบชั่วโมง ในมือถือขวดที่บรรจุน้ำสีอำพันที่เหลือเพียงครึ่งขวด เพราะส่วนที่หายไปตอนนี้ไหลนองอยู่ในเรือนกายซึมซับเข้าสู่กระแสเลือดของคริสต์ไปแล้วนั่นเอง และผลของมันก็ทำให้มันตาเข้มแดงก่ำจากฤทธิ์น้ำสีอำพันและอารมณ์ครูก้อนที่แผ่ขยายออกจากเรือนกายนั้น อบอุ่นไปทั่วทั้งห้อง...

“ตกลง!...เธอเป็นคนยังงี้กันแน่...ก้อหยา!!!” เสียงนั้น ปากขวดถูกยกขึ้นเหนือปาก ของเหลวไหลลงคอดอย่างกับคนดื่มเข้าใจว่ามันเป็นน้ำเปล่า...

‘ช่วงเย็น...ณ ห้องชุดคอนโด ชั้นยี่สิบห้า ย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร’ ในวันเดียวกัน...

“เดี๋ยวหยา...ลงเอาของฝากไปให้ลุงหวังเองละ...วันนี้ลุงแกน่าจะเข้ากะกลางคืน...” กอหยาบอกกับอันโตนิโอ ที่เลื่อนกระเป๋าของตนเข้าสู่ห้องนอนอีกห้องในห้องชุดเดียวกัน

“ป๊อ” เสียงกดลิฟท์ ที่กอหยาเรียกขึ้นมา เพื่อที่เธอจะเอาของไปให้ลุงหวังกับน้องบี ที่ทั้งสองก็ได้รับของฝากจากอันโตนิโอเช่นกัน

กอหยาที่ลงมาลานจอดรถ ก็เดินหาลุงหวัง เพราะเธอมองที่ป้อมแล้วไม่เจอ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของมัน เมื่อเธอเห็นคนที่ต้องการ โดยที่เธอไม่รู้เลยว่า ชั้นที่ยี่สิบห้ากำลังจะเกิดเหตุการณ์ที่เธอไม่คาดว่าจะเกิดขึ้นได้...

ดับ ตูบ พลัว ฉาด!!!! ฮือออออ.... เสียงสิ่งของที่วางอยู่ใกล้มือหกหล่น
เธอว่าทุกอย่างที่หิยได้ ปาใส่คริสต์ไม้งั้น พร้อมกับกระโจนตัวเข้าฟาด

ไบหน้าคริสต์ ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยที่คริสต์ไม่ปกป้องตัวเองเลยสักนิด จนน้ำสีแดงค่อยๆ ไหลลงมาเป็นทางจากทางศีรษะเขา เมื่อนานาจะโดนอะไรสักอย่างที กอหญาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเธอหีบอะไรไปใส่เขาบ้าง

“หญา!...หยุด...หญา...ลูก...หยุด” อันโตนิโอต้องมาดึงตัวกอหญาไว้ที่ยังฟาดฝ่ามือใส่ผู้ชายที่ทำร้ายเขาไม่ยั้ง และด้านนั้นก็ไม่ได้ตอบโต้ใดๆ แม้แต่หลบเขายังไม่คิดจะทำ เขาปล่อยให้กอหญาฟาดใส่มิยัง

“ออกไป!...” กอหญาที่ถูกจับ รัศตัวไว้ โดยอันโตนิโอ เธอหันมาไล่คริสต์ ที่ยังนั่งอยู่ ด้วยดวงหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตา “ฉันบอกให้ออกไป...ออกไป!...ออกไป” “คุณออกไปก่อน...” อันโตนิโอ ที่ยังจับกอหญาไว้พร้อมโอบปโลบประโลมเธอที่ซบหน้าร้องไห้กับแผ่นอกของเขา หันไปบอกกับคริสต์ ด้วยน้ำเสียงที่ใจดี “เชื่อผม!...ตอนนี้คุณกลับไปก่อนไปทำแผลนะครับ...” อันโตนิโอ ย้ำอีกครั้ง เมื่อคริสต์ยังนั่งเฉยและน้ำสีแดงก็ไหลออกมาจนเประละเอะเลื่อเช็ดที่เขาสวมอยู่

ฮือออออ.... อันโตนิโอ โอบกอดปโลบกอหญาที่ยังร้องไห้อยู่ ถึงแม้คริสต์จะยอมออกไปแต่โดยดี อย่างเงียบๆ ด้วยความรู้สึกผิดที่ติดตัวไปอย่างเต็มที่

อันโตนิโอเข้าใจกอหญาและความรู้สึกของเธอตอนนี้เป็นอย่างดี เขาจำไม่ได้แล้วว่านานแค่ไหนที่เขาเห็นกอหญาร้องไห้หนักมากครั้งล่าสุดเมื่อไหร่? แต่ที่แน่ๆ ผู้ชายคนนั้นต้องสำคัญกับกอหญามากพอๆ เพราะการร้องไห้ใหญ่ครั้งนี้ของกอหญาเกิดจากความรู้สึกผิดอย่างมาก ที่เธอเป็นสาเหตุให้เขาต้องถูกทำร้าย ทำให้อันโตนิโอย้อนคิดไปเมื่อหกปีก่อน ตอนที่กอหญาอายุสิบหก วันที่เธอได้เห็นและเจอแม่เป็นครั้งแรก...

“ไฉนะ!...สามีเก่าเธอ คงหมดปัญญาเลี้ยงลูกแล้วสินะ! ถึงจะเอามาฝากไว้ให้เธอเลี้ยงต่อ...” คำพูดดูถูกของนายพลสรพงษ์ ที่กล่าวออกมาต่อน้ากอหล้า

“ไม่ใช่ซะ!!!” กอหล้าวัยสิบหกปี ปฏิเสธคำพูดนั้น

“นี่เธอ!... พ่อไม่สอนเธอไง!!!... ว่าไม่ควรพูดสอผู้ใหญ่” นายพลสรพงษ์ หันไปต่อว่ากอหล้าทันที

“ก็คุณพูดไม่ถูก...เป็นผู้ใหญ่แล้ว...ทำไมยังพูดจาผิดๆ...พ่อเค้าไม่ได้เป็นแบบนี้สักหน่อย” กอหล้าเสียงดังใส่นายพลสรพงษ์อย่างไม่พอใจ ที่มาว่าพ่อของเธอ...

เหตุการณ์วันนั้น ทำให้ภาพที่อันโดนิโอพรีาบอกกอหล้าว่า แม่เธอแสนจะน่ารักเพียงใด พังทลายลงในความทรงจำของเด็กหญิงกอหล้าโดยทันที เพราะวันนั้นแม่ของเธอเอาแต่เข้าข้างสามีใหม่ที่กล่าววาจาดูถูกพ่อของเธอ และกอหล้าก็รู้สึกผิดที่ตัวเองเป็นสาเหตุให้พ่อถูกทำร้ายจิตใจทุกๆ ที่ไม่มีความผิดแม้แต่หยด พ่อก็ทำตามคำขอของเธอว่าเธออยากเจอแม่สักครั้ง แม่ที่แสนจะน่ารัก ใจดี ตลอดสิบหกปีของเธอ

“พ่อจ๋า...กอหล้าขอโทษนะค่ะ” คำพูดเดียวที่กอหล้าหันไปพูดกับพ่อเมื่อเธอและพ่อเดินออกจากบ้านหลังนั้น อย่างที่กอหล้าไม่คิดจะไปเหยียบอีกแล้ว

อันโดนิโอเข้าใจความรู้สึกในตอนนั้นของลูกสาวเป็นอย่างดี... เขามีเพียงรอยยิ้มใจดีให้ลูกสาวเพียงคนเดียวของเขา และเข้าใจเป็นอย่างดีที่ตอนนั้นไม่มีน้ำตาแห่งความผิดหวังและเสียใจเลย นั่นคงเพราะเธอไม่ยอมให้เขาต้องทุกข์ใจ...ซึ่งแตกต่างจากครั้งนี้ที่เธอร้องไห้ปริ่มจะขาดใจ ผู้ชายคนนั้นคงเป็น

คนรักที่ กอหญาารักมากเป็นแน่ๆ อันโตนิโอ ยืมออกมาเมื่อพระเจ้าส่งคนที่เขาจะฝากให้ดูแลลูกสาวมาให้แล้วสินะ!!!

“พ่อเจ้า...กอหญาขอโทษนะค่ะ”

“ลูกรักของพ่อ...ลูกรักผู้ชายคนนั้นใช่มั้ย?” อันโตนิโอ ก้มมองใบหน้า ที่เต็มไปด้วยคราบน้ำพร้อมกับซับน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน ไม่ได้ใคร่รื้อกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสักนิด

“เขาทำร้ายพ่อ!...” กอหญาพูดออกมาทั้งน้ำตาที่ไหลออกมา โดยที่ดวงตามองเข้าไปในตาแสนจะใจดีของพ่อที่ยืมให้กับเธออย่างใจดีอย่างเคย โดยที่อันโตนิโอ ไม่สนใจใบหน้าของตัวเองที่มีเลือดไหลตามรอยแตกเล็กๆ เขาเอาแต่ปลอบโยนและคอยซับน้ำตาให้กอหญา

“ความเข้าใจผิด! มันเกิดขึ้นได้ เขาไม่รู้ว่าพ่อเป็นพ่อของหญา” อันโตนิโอพูดด้วยความจริง เพราะตอนนั้นเขาเห็นผู้ชายคนนั้น ช็อค!!! ทันทีที่รู้ว่าเขาเป็นพ่อของกอหญา...

ฮือออออ.... กอหญาปล่อยโฮ ออกมาอีกครั้งทันที อันโตนิโอต้องปล่อยรอยยิ้มออกมา เพราะลูกสาวเขากำลังโมโห คนรักของเธอ ที่เขาแก้ตัวแทนให้

“กัณฑ์...อยู่ไหน?...มาหาฉันที่คอนโดได้ไหมวะ” คริสต์ที่สร้างมาสนิทยามเย็น โทรหากัณฑ์ โดยทันทีที่สติกลับมาครบร้อยเปอร์เซ็นต์

“ได้...ฉันอยู่แถวนี้พอดี”

“ขอบคุณครับ...” หมอพีระ กล่าวขอบคุณพยาบาลที่ช่วยทำแผลหลัง จากที่ตัวเองต้องเย็บรอยแตกที่ศีรษะเพื่อนไปถึงห้าเข็ม

“เอาเปลี่ยนชะ...และบอกมาได้สักที่ว่า...แผลนี้ท่านได้แต่ไฉมา” กัณฑ์ ส่งเสื้อตัวใหม่ให้คริสตเปลี่ยน หลังจากที่ทำแผลเรียบร้อยแล้ว

คริสตไอบนหน้าที่นั่งเฉยมาตลอด แม้แต่เวลาที่เย็บแผล เขาปฏิเสธยาชา ให้หมอพีระเย็บมันสดๆแบบนั้น แต่ก็ไม่ได้ทำให้คริสตรู้สึกถึงความเจ็บปวด เพราะคริสตเอาแต่เงย เเฉย ตั้งแต่ที่กัณฑ์เข้าไปหาที่คอนโดตามคำขอนั้น ที่ กัณฑ์ต้องร้องดกใจออกมา เมื่อภาพของคริสตในห้องคอนโดนั่งนิ่งโดยที่เลือด ไหลเปราะละละเสื้อมากมาย

“ไปคุยกันที่ร้านของไอ้กัณฑ์ แล้วกัน...แกต้องเข้าเวรต่อมัย?” ประโยค หลังคริสตหันไปถามหมอพีระ ได้รับคำตอบเป็นการส่ายหน้า และหันไปสบตา กับกัณฑ์ที่แสดงสีหน้าถึงความไม่เข้าใจ

“...ตามนั้น!...เดี๋ยวฉันโทรหา เอกรัตน์ ชวนไปด้วยกันเลย...เพราะวันนี้พวกเราอาจจะพร้อมหน้ากันในรอบหลายเดือน” กัณฑ์เอ่ยออกมา ได้รับการ เห็นด้วยจากหมอพีระและคริสต ที่เตรียมย้ายขบวนไปสถานบันทิ้งของกัณฑ์

“เฮ้ย!!!!!!...” เสียงร้องของ กัณฑ์ เอกรัตน์ และหมอพีระ ดังออกมา พร้อมกันหลังจากได้ฟังเรื่องราวจากคริสต ที่ตอบคำถามถึงสาเหตุ ‘แผลนี้ท่าน ได้แต่ไฉมา’

“น้ำเปล่า...ของแก” หมอพีระที่ดึงแก้วเครื่องดื่มสีอำพัน ออกจากมือ คริสตและขัดแก้วน้ำเปล่าใต้มือนั้นแทน

“ฉันกลุ่มนะไว้ย!!!!” คริสต์ตอบกลับหมอผีระ เมื่อเขาต้องการสิ่งแก้กลุ่ม

“แล้วที่แกต้องมานั่งบน ‘กลุ่ม’ ไม่ใช่เพราะไอน้ำพวกนี้หรือ ที่เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องที่ทำให้แกเหมือนคนอยากตายอยู่ตอนนี้” เอกรัตน์สัมผัสเห็นด้วยกับหมอผีระ

“คริสต์!...แกไม่รู้จริงๆหรอว่านั่นพ่อของคุณกอกอหญา” กัณฑ์ อดถามไม่ได้ เพราะแปลกใจมากที่คริสต์เข้านอกออกในห้องของกอกอหญาได้ขนาดนั้น จะไม่เห็นรูปพ่อของหญิงสาวเลยหรอ

“ฉันไม่เคยเจอมาก่อน...รูปถ่ายในห้องกอกอหญา...ฉันก็ไม่เคยสังเกต เพราะส่วนใหญ่มีแต่รูปวาด และเป็นรูปภาพที่วาดคู่กับกอกอหญาตอนเด็กๆ” คริสต์คิดว่าภาพวาดเหล่านั้นกอกอหญาคงวาดเอง และในห้องเธอก็ไม่มีภาพถ่ายของพ่อเธอจริงๆ เพราะเขาไม่เคยเห็นเลย

“ฉันก็ไม่เข้าใจอยู่ดี...” กัณฑ์พูดต่อด้วยความรู้สึกที่เกิดขึ้นจริงๆ

“ไว้แกเห็นตัวจริง พ่อของกอกอหญา แกคงไม่มีคำถามและเข้าใจฉันแน่นอน” คริสต์พูดจบ ก็หงายหน้าพิงพนักโซฟา ด้วยใบหน้าที่มีความเครียดและความกังวลเต็มสมบูรณ์ในใบหน้านั้นและความรู้สึก

ภาพของคริสต์ ทำให้เพื่อนทั้งสามได้แต่มองเงิบๆ เพราะไม่รู้จะช่วยเหลือยังไงเหมือนกัน เอกรัตน์ว่าโชคดีแล้วที่เขาไม่ต้องไปใส่กุญแจมือ จับคริสต์ข้อหาทำร้ายร่างกาย ว่าที่พ่อเมียอย่างไม่เป็นทางการ

“แล้วจะเอาไงต่อ...” หมอผีระเป็นฝ่ายถาม

“ก็ต้องไปขอโทษพ่อเขาก่อน ... เพราะดูเหมือนพ่อของกอกอหญาน่าจะเป็นคนใจดีมาก และมีเหตุผล เพราะตอนนั้นเขาน่าจะเข้าใจว่าฉันไม่ได้ตั้งใจ...”

“ฟังແບບນີ້ແລ້ວ...ฉันว่าพ่อคุณกอดหน้าต้อง ‘สุดยอด’ มาก จนอยากจะเจอและรู้จักเลยอะ” กัณฑ์เป็นฝ่ายเอ่ยออกมา

“แล้วคืนนี้แกจะกลับบ้านมั๊ย?...เพราะแกต้องกินยาแก้แสบ และควรพักผ่อน ถ้ามีคนคอยดูแลแถมด้วยยิ่งดี เพราะแผลต้องอักเสบแน่นอน...” หมอพระแจ้งต่อคริสต์

คริสต์เอาแต่เงิบ เพราะ ‘คนดูแล’ เขาอยากให้เป็นกอดหน้า แต่ก็คงเป็นไปได้... ฉันกลับเข้าไปหาเธอตอนนี้ มีหวังเขาต้องเข้าโรงพยาบาลอีกรอบเป็นแน่

‘เขารู้...ณ บ้านคุณหญิงศศิธร’

คุณหญิงศศิธรกำลังเดินลงบันได เพื่อที่จะเตรียมไปตักบาตรเป็นประจำทุกวัน แต่เมื่อเท้าก้าวสู่ขั้นหนึ่ง ดวงตาที่ผ่านโลกมามาก โฟกัสไปยังโซฟาตัวยาวโซนรับแขก เมื่อเธอเห็นสิ่งมีชีวิตที่คุ้นตาทอดยาวอยู่บนนั้น

“คริสต์!!!!...” คุณหญิงศศิธรร้องออกมา มือป้องปาก เมื่อเดินเข้ามาเห็นใบหน้าของบุตรชายที่ซัดเซียวและศีรษะมีผ้าพันไว้ “คริสต์!...ได้ยินแม่มั๊ยลูก” คุณหญิงรีบจ้ำเข้าใกล้ลูกชายและเขย่าเรียก คิ้วเรียวยาวที่ได้รับการตกแต่งตามวัย ขมวดเข้าหากันเมื่อฝ่ามือรับรู้ถึงความร้อนของร่างกายลูกชาย

“คุณแม่.....” คริสต์ครางออกมาพร้อมเสียงที่แหบพร่าด้วยพิษไข้ และสายตาพร่ามัวของเขาก็เห็นแม่ที่หลังมืออึ่ง วัดความร้อนที่หน้าผากตนเอง

“คริสต์ลูกไม่สบาย...ลูกไหม้มั๊ย?...ขึ้นไปนอนที่ห้องเก่าของลูกดีกว่า” คุณหญิงศศิธรเอยกับบุตรชายอย่างใจดี เลือกที่จะข้ามสิ่งที่เธออยากรู้ว่าเกิด

อะไรขึ้นกับบุตรชายเพียงคนเดียวของเธอ แต่สนใจอาการของบุตรชายตอนนี้มากกว่า

คุณหญิงศศิธร วางแก้วน้ำที่รับมาจากคริสต์ หลังจากเช็ดตัวป้อนข้าว ป้อนยาให้เรียบร้อย บนห้องนอนเก่าของบุตรชายในบ้านของเธอ

“พร้อมจะบอกแม่ได้หรือยังว่าเกิดอะไรขึ้น?” คุณหญิงศศิธรเอ่ยถามทันที ที่เห็นว่าบุตรชายดีขึ้นแล้ว...

คริสต์พยักหน้าและบอกเล่าเรื่องราวให้ผู้เป็นแม่ฟัง.... “ตาย!!!!...แล้ววว!!!!...” คุณหญิงศศิธรร้องออกมาด้วยความตกใจหลังจากฟังเรื่องราวจากลูกจนจบ...

“แม่ครับ!...ช่วยลูกคนนี่ของแม่ด้วยนะครับ...” คุณหญิงศศิธรถอนหายใจและกอดลูกชายที่กอดและอ่อนเธอเหมือนสมัยเด็กๆ ไม่คิดเพี้ยน

“ตอนนี้คริสต์ต้องรักษาตัวเองให้หายไวๆ...แล้วค่อยว่ากันต่อ...เรื่องหนูกอกอญ่ากับพ่อเขาตอนนี้ไม่รู้เป็นไงบ้าง...แม่เป็นห่วงทุกคนไปหมดแล้วตอนนี้” คริสต์พยักหน้ารับอย่างเข้าใจและเศร้าใจอย่างเป็นที่สุด เขาก็ได้แต่หวังว่าเวลาสองสามวันนี้จะทำให้กอกอญ่าใจเย็นลง และขอมุขและรับคำขอโทษของเขา

ทางด้านกอกอญ่าที่เธอนอนไม่ค่อยหลับตลอดทั้งคืน เธอออกมาจากห้องนอน กลิ่นหอมของอาหารแตะจมูก...

“อันโต!!!!...ทำอะไรคะ?...ทำไมไม่นอนพักคะ” กอกอญ่าร้องออกพร้อมเดินไปที่โซนครัวที่เห็นเชฟสวมผ้ากันเปื้อนกำลังจัดอาหารวางบนโต๊ะ

“นอนแล้ว...อาหารเข้าพร้อมแล้ว คุณว่าจะถูกใจลูกสาวพ่อมั๊ย?” อันโตนิโอ ตอบคำถามของกอหลัวตามปกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถึงแม้กอหลัวจะยื่นข้อหาว่าเธออย่างสำนึกผิดที่ตอนนี้เที่ยวซำหลายจุด

“อันโตไม่น่าต้องรีบตื่น...คูสิแปลยังบวมอยู่เลย...”

“ไม่เจ็บแล้ว...ว่าแต่พ่อ...พ่อว่าหลัวน่าจะนอนไม่หลับทั้งคืนเลยนะ...คูสิตาเป็นหมีแพนด้าแล้ว”

“ค่ะ!...หลัวนอนไม่หลับเลยจริงๆ แค่คิดหลัวก็ ‘ของขึ้น’ อยากจะตื่นหน้านายคริสตั้นอีกสักหมัดสองหมัด” อันโตนิโอ ยิ้มให้กับบุตรสาว และดึงมานั่งที่เก้าอี้ที่บนโต๊ะมีอาหารเช้าสวยงามพร้อมกิน

“คริสต!...ชื่อของเขา...แล้วไงต่อลูกสาวพ่อ...และนี่คงเป็นบิกเซอร์ไพรส์ที่หลัวอยากจะบอกให้มั๊ย?” กอหลัวพยักหน้ารับ ถึงสีหน้าจะดูเจื่อนๆ เพราะเรื่องราวไม่ได้เป็นดังที่หวังไว้ “หืม?...” อันโต ย้ำเสียงในคอ ถามกอหลัวเมื่อเห็นว่าเธอยังเงียบ

“คริสต มาร์ติน เซียร์เลอร์ อายุสามสิบ....” กอหลัวร่ายยาวให้พ่อฟัง พร้อมกับรับอาหารเข้าไปด้วย เป็นบรรยากาศที่คุ้นเคยดีระหว่างพ่อลูก ที่อันโตจะคุยกับลูกสาวบนโต๊ะอาหารเช้าก่อนที่กอหลัวจะไปโรงเรียน สมัยตอนที่เธอยังอยู่ มิลานเป็นประจำ

“...แล้วหายโกรธเขาหรือยัง?...” อันโต เอ่ยถามเมื่อฟังเรื่องราวพอเข้าใจ ซึ่งไม่มีคำตอบใดๆ จากเขาเลย เพราะอันโตเล็งกอหลัวให้เธอตัดสินใจทุกเรื่องด้วยตัวเองมาตั้งแต่เด็กแล้ว และเขาในฐานะพ่อ เคารพการตัดสินใจของบุตรสาวคนนี้เสมอ และเขามั่นใจว่ากอหลัวรักคริสต มาร์ติน เซียร์เลอร์

คนนี่แน่นอน และเป็นรักแรกของเธอ บุตรสาวที่ไม่เคยเปิดใจมอบกายให้กับผู้ชายคนไหนมาก่อน

“ยัง!...” อันโต ยิ้มออกมา กับคำตอบที่เขาก็คาดไว้แล้ว

“แล้วหนูจะยังไงต่อ...”

“ไม่ทำอะไรทั้งนั้น...แต่เมื่อไหร่ที่โผล่หน้ามาให้หนูเห็นตอนนี่...หนูจะเอาเลือดหัวเขาออกให้ได้...”

“หนู!...ลูกทำมันไปแล้ว” อันโต ต้องเอ่ยบอก เพราะเหตุการณ์ที่เขาเห็นเลือดหัวของคริสต์ นั้นคงเป็นเขาที่เห็นเพียงคนเดียว กอหญาคงไม่รู้ตัวเป็นแน่

“ห่า!!!...” กอหญ้าร้องออกมา และทำหน้าเหมือนพยายามนึกเหตุการณ์เมื่อวาน แต่แล้วเธอก็ส่ายหน้าไปมา อย่างต้องการสลัดภาพที่พอเธอถูกคริสต์ทำร้ายออกจากหัว ‘ของขึ้น’ เพราะคิดแล้วอารมณ์ของเธอก็ถูกกระตุ้นมาทันที

“จำไม่ได้ละสิ!...เริ่มเป็นห่วงเขาขึ้นมาหรือยัง?”

“คนแบบนั้น...ไม่ตายง่ายๆหรอกค่ะ...” กอหญ้าพูดจบและก้มหน้าจัดการมือเข้าของตนต่อไป... อันโตนิโอ ได้แต่ยิ้ม แต่เขารู้จักลูกสาวเขาดี ถึงแม้กอหญ้าจะยอมพุดถึงเหตุการณ์เมื่อวานแล้ว แต่ไม่ง่ายเลยที่ คริสต์ จะจ้อหรือคำขอโทษที่ออกจากคริสต์ จะทำให้บุตรสาวคนนี้ของเขายอมใจอ่อนง่ายๆ ซึ่งเรื่องนี้อันโตนิโอ ก็ต้องโทษตัวเองด้วยเพราะเป็นส่วนที่ทำให้กอหญ้ามีแผลเป็นที่ปิดไม่สนิทเกิดขึ้นกับเธอ... เรื่องยากจึงต้องตกไปเป็นของคริสต์

‘ณ ห้างสรรพสินค้า สองวันต่อมา’

“เขม ช่วยนำดูหน่อยสิ...ว่านั่นหนูกิก ลูกสาวคุณประจักษ์มั๊ย?” เขมิกามองตามสายตาคณหญิงศศิธร

“ใช่ค่ะ!...ว่าแต่เธอมาพบกับใครดูสนิทสนมกันมากเลย” เขมิกามองหญิงชายสองคนที่เดินเคียงข้างหัวเราะต่อกระซิกคุยกัน น่ารักเหมาะสมต่อสายตาของคนที่ผ่านมา เขมิกา รีบเดินตามคณหญิงศศิธรที่เดินเข้าไปหาสองคนนั้นทันที

“หนูกิก...”

“สวัสดีค่ะคุณหญิง” กิก ยกมือไหว้พร้อมกล่าวทักทาย เมื่อเธอหันหลังตามเสียงเรียกนั้น

“เอ่อ!...เรียกป่าก็พอจะ...เอ่อ!...ป่าต้องขอโทษด้วยที่เข้ามารบกวน หนูพอจะมีเวลาให้ป่าสักครู่ได้มั๊ย?...”

“ค่ะ...” กิก คู่จะงงๆ ที่จู่ๆ คุณหญิงศศิธร เข้ามาหาเธอ แต่เรื่องที่คณหญิงศศิธรเป็นเพื่อนกับพ่อเธอนั้น กิก รู้อยู่แล้ว

“ขอโทษนะจ๊ะ!...แล้วคนนี่ใครเธอจ๊ะ?” คณหญิงศศิธรเอ่ยถาม กิก เมื่อทั้งสี่ย้ายขบวนมานั่งในร้านเบอร์เกอร์ใกล้ๆ กระจวณนั้น

“อันโตนิโอ คนรักของกิกเองค่ะ” กิก บอกอย่างตรงไปตรงมา และอันโตนิโอ ก็ยกมือไหว้พร้อมกล่าวทักทายสวัสดิ์เป็นภาษาไทย หลังจากที่เขายืนมาโดยตลอด

“น่ารักกันทั้งคู่เลย...” คณหญิงศศิธรรับไหว้ พร้อมกล่าวชม เพราะสองคนนี้น่ารักอย่างที่เธอบอก ฝ่ายชายที่ดูจะเป็นชาวต่างชาติมากกว่าคนไทย แต่กลับพูดไทยและรู้จักประเพณีไทยเป็นอย่างดี

“ขอบคุณครับ.../...ขอบคุณค่ะ” อันโตนิโอกับกิก อ๋อขอบคุณตามมารยาท

“ป่าขอเข้าเรื่องที่ต้องรบกวนเวลาคุณทั้งสอง...คือหนูกิก...หนูรู้จักคุณพ่อของหนูกอกอหลั่มย่ะ?” คำถามของคุณหญิงศศิธร เปิดดวงตาของอันโตนิโอและกิกมากขึ้น ซึ่งกิกค่อนข้างเข้าใจเหตุการณ์ในทันที และเธอเป็นคนเดียวที่เข้าใจเรื่องราวทุกอย่างตอนนี้ เพราะเธอรู้จักว่าใครเป็นใครนั่นเอง

“เอ่อ!...คุณป่าค่ะ...เดี๋ยวกักขออนุญาตถามนะค่ะว่า...คุณป่าทราบได้ยังไม่ว่าหนูกับกอกอหลั่มรู้จักกัน” นี่เป็นเรื่องเดียวที่กิก ยังไม่รู้

“ป่ารู้มาตั้งนานแล้วว่า กอหลั่มนักเรียนกับหนูกอกอหลั่มเป็นคนคนเดียวกัน...ตาคริสต์บอกป้านานแล้ว”

“ขอโทษนะค่ะ!...แสดงว่าคุณคริสต์รู้มาตลอดว่ากอหลั่มคือใคร?” คุณหญิงศศิธรพยักหน้ายืนยันเป็นคำตอบ “หนูขอถามคุณป่าตรงๆเลยนะค่ะ...การที่คุณคริสต์มาตีสนิทกับกอหลั่มไม่ใช่เพราะอยากได้งานเขียนของกอหลั่มนะค่ะ...”

“อ้อ!...ไม่ใช่เลยจ๊ะ...”

“อันนี้พี่ยืนยันอีกคน...คุณกิกอย่าเข้าใจคุณคริสต์ผิดนะค่ะ...เรื่องที่คุณกอหลั่มยอมตกลงเรื่องบทประพันธ์ ‘พ่ายกลชาตาน’ ให้ทางช่องเราเป็นผู้สร้างละคร คุณคริสต์ฟังจะทราบเมื่อไม่นานนี้เองค่ะ” เขมิกายายต่อทันที เพราะเรื่องนี้จริงอย่างที่เธอพูด

“ค่ะ!...กิกเข้าใจแล้วค่ะ...” พวกจบกิกก็หันไปทางอันโตนิโอ และพยักหน้าเป็นสัญญาณบอกให้เขาพูดต่อได้

“ผมเองครับ...อันโตนิโอ คาร์เมียน...ผมเป็นพ่อของกอหลัวครับ” สิ้นเสียงนั้น คุณหญิงศศิธรกับเขมิกาเป็นฝ่ายเบิกตากว้างบ้างแล้ว และเป็นที่เข้าใจทันทีสำหรับคุณหญิงศศิธรที่รู้จักกอหลัว เพราะผู้ชายคนนี้มีนิสัยด่าสีเทา และดูยังไงก็ไม่เหมือนกอหลัวสักนิด แต่น่าจะมีอย่างเดียวกับพ่อลูกคู่นี้เหมือนกันคือ ‘รอยยิ้ม’

“ฉันต้องขอโทษคุณอันโตนิโอด้วยนะ...” อันโตนิโอตกใจที่จู่ๆ คุณหญิงศศิธรยกมือขึ้นมาไหว้เขาพร้อมกล่าวขอโทษ “ที่ดาคริสต์ทำอะไรวุ่น...ฉันทราบเรื่องทั้งหมดแล้ว...”

“เออ!...ท่านอย่าคิดมากเกินไป...เป็นเรื่องเข้าใจผิดกันนะครับ” อันโตริบบอกออกไป

“คุณอันโตนิโอ...จะรังเกียจมั๊ย ถ้าฉันจะให้ดาคริสต์มาพบและขอโทษคุณตอนนี้เลย...” อันโตนิโอยิ้มและพยักหน้าตอบรับไมตรีนั้น

‘ณ บ้านของคริสต์’

“คริสต์ คิดอะไรอยู่เหรอ?” คุณหญิงศศิธรเอยกับคริสต์ เมื่อเดินเข้ามาในพื้นที่บ้านของเขา และเห็นคริสต์นั่งอยู่ริมสระน้ำโดยที่ขาทั้งสองข้างห้อยแช่ในสระว่ายน้ำโดยที่ขาแกงเปื่อยขึ้นเมื่อคริสต์ไม่ใส่ใจที่จะพับขาแกงของตัวเองขึ้นมา...

“แม่...” คริสต์เอยเพียงแค่นั้นพร้อมดวงตาที่เศร้าหมองยามที่มองแม่ที่ค่อยๆ นั่งข้างกายเขา

“คุณอันโตนิโอ เขาว่าอะไรลูกเหรอ” คุณหญิงศศิธรเอยถาม เพราะหลังจากที่เธอตามให้คริสต์ไปพบอันโตนิโอตามคำขอร้องของเธอที่อันโตนิโอ

อินคืออย่างไม่มีเงื่อนไข ช่วงเวลานั้นก็เป็นการพูดคุยระหว่างคริสต์กับอันโตนิโอ เพียงลำพัง

“ตรงกันข้ามเลยครับแม่...เขาไม่โกรธผมเลยแม้สักนิด...เขากลับขอบคุณผมที่ผมรักลูกสาวเขา”

“แล้วมันไม่ดีเหรอ?”

“รายละเอียดอย่างอื่นที่เกี่ยวกับกอลูญานะครับ เมื่อผมได้ทราบเรื่องทั้งหมด...ผมเสียใจมากยิ่งขึ้นกับการกระทำของตัวเอง...แปลกนะครับแม่...ทั้งๆที่ผมเป็นผู้กระทำ ผมไม่รู้ว่าจะบอกและอธิบายเป็นคำและประโยคแบบไหน...ที่จะบอกให้แม่เข้าใจว่า ผมเสียใจหนักมากทั้งๆที่ผมเป็นฝ่ายกระทำแท้ๆ...”

“แม่เข้าใจจะ...มันเป็นเรื่องธรรมดาและเกิดขึ้นจริง คริสต์เคยได้ยินมัยที่คนรักกันมักพูดกันว่า ยามใดที่เธอทุกข์ยามนั้นคนที่ทุกข์กว่าเธอก็คือฉัน คนที่รักเธอมากกว่าที่รักตัวฉันเอง...”

“ผมคงรักกอลูญามากจริงๆ อย่างที่ผมเองก็ 모르ตัว ว่าจะรักเธอได้มากเพียงนี้ ในเวลาอันสั้น...และในเวลาอันสั้นเช่นเดียวกันที่ผมทำลายมันด้วยมือของผมเอง...”

“คริสต์!...อะไรทำให้ลูกคิดว่า ‘ความรัก’ ระหว่างลูกกับหนูกอลูญา ‘พัง’ ลงแล้ว...” คริสต์มองตาแม่ด้วยดวงตาที่เศร้าสลด เพียงแค่เขาย้อนคิดไปถึงตอนที่เขาได้เจอกับอันโตนิโออีกครั้ง เมื่อบ่ายวันนี้...

“ผมขอโทษนะครับ!...” คริสต์ที่เดินทางมาถึงในเวลาอันสั้น เมื่อคุณหญิงศศิธร โทรไปบอกให้เขาเดินทางมาที่ห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ คำขอโทษ

พร้อมกับยกมือไหว้อันโตนิโอ ที่คริสตส์แสดงออกมาทันที ที่อีกฝ่ายให้โอกาสเขาอีกครั้ง

“ผมรับคำขอโทษของคุณครับ” อันโตนิโอ ตอบกลับอย่างใจดีอีกครั้ง ที่คริสตส์ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า อันโตนิโอเป็นพ่อที่ทำให้กอหญาเป็นเด็กที่โชคดียุคนึงที่มีพ่อที่ประเสริฐเพียงนี้

“เออ!...กอหญาเป็นยังไงครับ?” เสียงถอนหายใจของอันโตนิโอ ปล่อยมาก่อน ถึงใบหน้าจะมีรอยยิ้มแต่ก็เห็นชัดถึงความไม่สบายใจในเรื่องนี้ ที่น่าจะส่งผลต่อกอหญาเป็นอย่างมาก

“ถ้าคุณยังรักและต้องการกอหญาอยู่...ผมบอกได้คำเดียวว่า งานนี้คุณเจองานหนักมากเลยทีเดียว...”

“ผมเข้าใจครับ...เป็นใครก็ต้องเสียใจและเป็นอย่างที่คุณกอหญาเป็นอยู่”

“แต่กอหญาอาจมากกว่าที่คุณคาดไว้...ซึ่งผมเองก็มีส่วนที่ทำให้ลูกสาวผมเป็นแบบนี้...” คริสตส์ขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ ทำให้อันโตนิโอ ย้อนเล่าเหตุการณ์ย้อนหลังไปเมื่อสี่สิบสองปีก่อน ช่วงเวลาที่เขาได้เจอกับแม่ของกอหญา

“กัญญา...ผมขอร้องนะครับ เก็บเด็กคนนี้ไว้...ผมจะเลี้ยงดูเขาเอง อย่าทำลายลูกของเราสองคนเลย...” อันโตนิโอ ถูกเขาขอร้องกัญญารัตน์ที่ตอนนั้นอายุเพียงสิบแปดปี เธอได้มาเที่ยวมิลานกับครอบครัวและได้เจอกับอันโตนิโอ ช่วงเวลาเพียงอาทิตย์เดียวที่สองคนนี้ได้รู้จักกัน ก็มีสัมพันธ์ลึกซึ้งโดยไม่ตั้งใจ และเมื่อครอบครัวของกัญญารัตน์ ที่มาพักก่อนอยู่สองเดือน ต้องเดินทางกลับประเทศไทย กัญญารัตน์จึงรู้ว่าดังที่...

“แต่เด็กคนนี้ จะทำลายอนาคตของกัญญา...”

“ไฉ่โปรดนะครับ...ผมจะไปขอโทษคุณพ่อคุณแม่ของคุณ และหลังจากที่คุณคลอดแล้ว ผมสัญญาว่าผมกับลูกจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับคุณเลย...อยู่ต่อที่นี่ ผมจะดูแลคุณเอง นะครับ!...ผมขออภัย” อันโตนิโอ ที่ถูกเข่าขอมก้มศีรษะลงกับพื้นต่อหน้ากัญญารัตน์ เพื่อวิงวอนขอชีวิตเด็กในท้องเธอที่เป็นลูกของเขา

“หลังจากนั้นเมื่อกัญญารัตนตกลงรวมถึงพ่อกับแม่เธอด้วย ผมก็ทำอย่างที่เคยวางใจไว้ทุกอย่าง กอหญาไม่มีโอกาสแม้แต่จะได้ดื่มนมสักหยดจากอกแม่ของเธอ...กัญญากลับประเทศไทยโดยทันทีเมื่อร่างกายเธอแข็งแรงพร้อมเดินทาง...พ่อและแม่ของเธอเดินทางกลับมามีลูกอีกครั้งเพื่อมารับกัญญา ตอนนั้นคุณตาคุณยายของกอหญาไม่แม้แต่จะมองหน้าหรือขอเห็นหน้าหลานสาวเลยสักนิด...ผมจึงทุ่มเทความรักและทุกอย่างให้กับกอหญา กอหญาเติบโตมาแบบไม่มีแม่...แต่ในโลกของเธอ แม่คือผู้หญิงที่ประเสริฐ แสนดีและรักเธอมาก...นั่นก็เป็นเพราะผมที่ปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ให้กับเธอ จนเธอเชื่อและไม่มีความกังขา...จนกระทั่งเธออายุสิบหกเธอบอกกับผมว่าอยากเจอแม่สักครั้ง...และการพบกันครั้งแรกระหว่างเธอและแม่ ภาพความสวยงามพังลง และนั่นผมก็โทษตัวเองตลอดมา....ผมยังจำภาพวันนั้นได้... “พ่อจ๋า...กอหญาขอโทษนะคะ”...และประโยคเดียวที่กอหญาพูดกับผม...” คริสต์ ที่ได้แต่เงิบฟัง และ ‘หดหู’ ‘เสียใจ’ และวันนี้ทำให้เขาเข้าใจทันทีว่าทำไม กอหญาดูเศร้านัก เวลาที่เธอเห็นเขากับแม่ และเธอจะแสนดีใจมากยามที่แม่เขาบอกว่าให้มาเป็นลูกของเธอ ซึ่งตอนนั้นกอหญาไม่แสดงความรู้สึกออกมาเพราะเขา แต่เธอดีใจที่ได้รับความรักที่ได้จากคนเป็นแม่จริงๆ

“แล้วลูกจะยอมแพ้หรือ?...” คุณหญิงศศิธร ถามออกมาเมื่อได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด...

“... ‘ยอมแพ้’ ไม่อยู่ในความคิดเลยครับ...แต่ผมกำลังคิดหาวิธีที่จะไม่ทำให้ออกญาต้องเสียใจอีก ไม่ว่าจะเป็นจากใคร อะไร และรวมถึงตัวผมเอง...”

“อนาคต!...ไม่มีใครรู้...แค่คริสต์ทำวันนี้ให้ดี...และกลับไปอยู่เคียงข้างหนูออกญาให้ได้อีกครั้ง...หลังจากนี้อะไรจะเกิดขึ้น...แย่แค่ไหน...มันก็คงไม่แย่ไปกว่าที่ลูกไม่มีหนูออกญา...ใช่ไหม?” คริสต์ยิ้มให้กับแม่

“ครับ...” คุณหญิงศศิธรยิ้มออกมา ที่บุตรชายกลับมาสว่างไสวแข็งแรงอีกครั้ง อย่างที่เธอหวังและต้องการมาโดยตลอดของคนเป็นแม่

“อ้อ!...แม่เกือบลืม!...หมอพีระจะเข้ามาดูแผลและล้างแผลให้นะจ๊ะ...แม่ให้เด็กเตรียมตั้งโต๊ะมือเย็นแล้ว...” คริสต์พยักหน้ารับรู้ และกอดแม่พร้อมกับสายตามองเห็นภาพหญิงสาวปรากฏขึ้น ‘ออกญา’ ...คิดถึง!!!! อาการตอนนี้ของคริสต์...

‘เวลาค่ำในวันเดียวกัน...บ้านคริสต์’

“เรียบร้อย!...เดี๋ยวกลางสัปดาห์ แก่ไปหาฉันที่โรงพยาบาลตัดไหมได้เลย...” หมอพีระ เอ่ยบอก หลังจากที่ได้จัดการแผลให้คริสต์เรียบร้อย

“ฉันก็หวังว่าจะ!”

“อะไรของแกวะ?”

“วันอังคารนี้เป็นวันเกิดครบรอบอายุสี่สิบเอ็ดปีของออกญาและพ่อเขา...คุณอันโตนิโอ เชิญฉันไปด้วย...”

“คุณกอดฮู้กับพ่อเขาเกิดวันเดียวกันเลยหรือ” คริสต์พยักหน้าเป็นคำตอบ...

“แหว่งมัย?...ไปด้วยกัน เพราะคุณอันโตนิโอ บอกว่าให้ฉันเชิญเพื่อนๆ ของฉันไปด้วยได้...”

“เฮอ!...วะ!!!...อยากไปวะ...คืออยากเจอพ่อของคุณกอดฮู้จริงๆ และคุณกอดฮู้ซัดๆ ด้วย...ครั้งที่แล้วที่โรงพยาบาลเขาก็ไม่ยอมให้ฉันได้รู้จักเขา”

“มันไม่ใช่เวลาที่ใช่!...แต่แก็ไปด้วยก็ดี!...เผื่อฉันได้เพลอิักักสองสามเพล...”

“เฮ้ย! เป็นบุญของฉันจริงๆ... ไม่ทันไร แก็ก็เป็นโรคกลัวเมียไปเสียแล้ว...” คริสต์ยิ้มใส่หน้าหมอฟะที่มองเขาอย่างกวนๆ

‘เวลาเดียวกัน...ณ ห้องชุดคอนโด ชั้นยี่สิบห้า ย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร’

“ฮู้ทำอะไรอยู่หรือ?” อันโตนิโอ ที่เดินเข้ามาในห้องนอนกอดฮู้เอย่ถามเมื่อเห็นกอดฮู้นั่งอยู่หน้าจอ MacBook

“เป็นไงบ้างคะ?” กอดฮู้ตอบคำถามเป็นการถามกลับ พร้อมอวดโฉมผลงานออกแบบที่ตัวเองกำลังทำอยู่

“เหมือนฉากสตูดิโอ อะไรสักอย่าง...”

“ใช่ค่ะ!...เป็นฉากรายการใหม่ของ...ไอ้ตาบ้า! คริสต์” อันโตนิโอยิ้มและนั่งลงที่เก้าอี้กอดฮู้ๆ กอดฮู้

“หายโกรธเขาแล้วไหม?”

“ยังค่ะ!!!”

“แล้ว?”

“งานก็ส่วนงาน...หนูรับปากเขาแล้วว่าจะลองทำดู...ไม่อยากเป็นคนเสียคำพูด...และอีกอย่างเขาก็เห็นมันแล้ว หนูเลยอยากเร่งมือทำให้เสร็จๆ...เพราะบางที! หนูอาจจะตัดสินใจอะไรบางอย่างก็ได้”

“หนู!...ความสุขของพ่อคือ ลูกพ่อมีความสุข” อันโต เลือกที่จะไม่บอกให้กอหนูรู้เรื่องของวันนี้ที่เขาได้พูดคุยกับคริสต์แล้ว

“พ่อ!...มันไม่ใช่แค่นั้น...สิ่งที่เกิดขึ้น มันทำให้รู้ว่า เขาไม่เชื่อใจและไว้วางใจหนูเลยนะคะ...” อันโต ขมวดคิ้ว เพราะสิ่งที่เขาคาดไว้ว่ากอหนูจะต้องคิดและรู้สึก ก็เกิดขึ้นจริง

“ลองให้อีกาสเขาอีกครั้งได้มั้ย?” อันโต พูดพร้อมกับลูบศีรษะบุตรสาวไปด้วย

“หนูยังไม่แน่ใจอะไรเลยคะ...เรื่องระหว่างเขากับหนูมันเกิดขึ้นเร็วมาก...หนูอยากมีเวลาค่อยๆคิด หนูไม่อยากพลาดอีกแล้ว...”

“ลูกก็อย่าคิดว่ามันเป็นความผิดพลาดซี!...คนสองคนที่ตกลงที่จะลองเรียนรู้และทำความรู้จักกัน...ระหว่างทางมันต้องมีขรุขระ สะดุดบ้าง ...แต่ลูกจะผ่านมันไปได้ ถ้าลูกเรียนรู้และใช้คำว่า ให้อภัย และรู้จักคำว่า เริ่มต้นใหม่ คนเราถ้ายังมีลมหายใจ เราสามารถเริ่มต้นใหม่ได้...”

“คะ!...พ่อ” กอหนูเอียงศีรษะชนแผ่นอกของอันโต อย่างอบอุ่น พ่อเป็นพ่อที่แสนประเสริฐของเรามาโดยตลอดและจะตลอดไป

กิ๊ก ไสภิตา ที่ยืนอยู่ที่ประตูทางเข้าห้องนอนเพื่อนสาว ออดอิมไปกับภาพตรงหน้าไม่ได้ และนั่นยังทำให้เธอรู้สึกเป็นหญิงสาวที่โชคคือนหนึ่งเช่นกัน เธอรักผู้ชายคนนี้ ครั้งแรกที่เห็นเขาคือครั้งแรกในฐานะเพื่อนพ่อ เธอก็กลาย

เป็นเด็กสาวที่ลุ่มหลง ตกหลุมรักผู้ชายที่แสนจะอบอุ่นคนนี้ และความรู้สึกเริ่มชัดเจนขึ้น เมื่อเธอได้ใกล้ชิดกับเขา อันโตนิโอ คาร์เมียน เมื่อสี่ปีก่อน เขาอายุสามสิบกว่าแล้วในขณะที่เธออายุเพียงสิบแปดอย่างสิบเก้า แน่่อนตอนนี้เธออายุสี่สิบสามปีแล้ว และเธอเป็นเพื่อนกับกอหญ้า เพราะกอหญ้ามารเรียนต่อที่เมืองไทยโดยการเทียบเกรดและสอบทำให้กอหญ้าสามารถวัดระดับมัธยมปลายชั้นปีที่หกตอนอายุสิบหกและเธอขึ้นปีหนึ่งเป็นนักศึกษาเพียงอายุสิบเจ็ดปี แต่ก็เรียนตามเกณฑ์อายุปกติ แต่เธอกับกอหญ้ารู้จักกันตอนเป็นนักศึกษาปีหนึ่งมหาวิทยาลัยเดียวกันแต่คนละคณะ แต่จากเหตุการณ์ช่วยชีวิตตอนนั้น ทำให้ทั้งสองคนเป็นเพื่อนรักที่เธอกำลังเลื่อนขั้นมาเป็นแม่เลี้ยงของกอหญ้า ซึ่งไม่ใช่ง่ายเลยที่เธอต้องพิสูจน์ตัวเองว่าเธอไม่ใช่เด็กสาวที่ลุ่มหลงในความรักอย่างที่อันโตนิโอบอกกับเธอไว้ในวันที่เธอสารภาพรักกับเขา...ตลอดสี่ปีเธอไม่เคยมองใครอื่นนอกจากจะตั้งหน้าตั้งตาเรียนให้จบ พร้อมด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง มาพิสูจน์ความรักที่เธอมีต่ออันโตนิโอ พ่อของเพื่อนรักคนนี้

‘ของขวัญ’ วันเกิดครบรอบอายุสี่สิบเอ็ดปีของอันโตนิโอ คือ ตัวเธอเองที่จะเดินทางไปมิลานกับเขาครั้งนี้ เพราะก็ได้จัดการและเตรียมตัวไปเรียนต่อปริญญาโทที่นั่นพร้อมกับไปใช้ชีวิตอยู่กับอันโตนิโอ ซึ่งเรื่องนี้พ่อของเธอก็ยอมรับอย่างยินดี เมื่อเธอได้พิสูจน์ให้พ่อของเธอเห็นเช่นเดียวกันว่าเธอรักอันโตนิโอ คาร์เมียน คนนี้...

“คิดอะไรอยู่?” อันโตนิโอ ที่กำลังเดินออกจากห้องบุตรสาว เห็นกิ๊กยืนเหม่อใจลอยอยู่ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าเขาเดินมายืนอยู่ตรงหน้าแล้ว

“ไม่มีอะไรค่ะ!...กิ๊กง่วงนอนแล้ว” อันโตนิโอเลิกคิ้ว เพราะนี่ฟังจะสามทุ่มเอง

“งั้นไปนอน...” อันโตนิโอ กลับตอบออกไปอย่างใจดี กิ๊ก ได้แต่ยิ้มและเดินออกจากหน้าประตูห้องของกอหญ้า และเดินเคียงข้างอันโตนิโอเข้าไปในห้องนอนของเขา ใจ! เธอมานอนค้างที่นี่ และเธอจะนอนห้องเดียวกับอันโตนิโอ ยามที่เขาเมาเมืองไทย

“อันโต!...กิ๊ก เอ่อ กิ๊ก...” กิ๊ก อ้าๆ อึ้งๆ ‘กิ๊กพร้อมที่จะเป็นของอันโตแล้วนะคะ...’ ประโยคที่ดังก้องในหัวของกิ๊ก ที่เธอไม่กล้าพูดออกไป เพราะอันโตไม่เคยทำมากกว่ากอดเธอในเวลาที่เธอมานอนที่นี่ ตั้งแต่ที่เธอสารภาพรักกับเขา

อันโตนิโอ ยิ้มอย่างเข้าใจ แต่เขาก็ทำเพียงดึงร่างบางที่แสนประหม่า นั้นเข้ามากอดไว้อย่างที่เขาทำเป็นประจำและมาโดยตลอด “รออีกหน่อยนะคนดี!...”

กิ๊กเบิกตากว้างทั้งๆที่แก้มชนกับแผ่นอกกว้างนั้น ใบหน้าแดงก่ำ และเธอก็ทำเพียงพยักหน้าทีแผ่นอกนั้น... ‘สุภาพบุรุษ...มาก’ ความคิดของกิ๊กตอนนี้

‘ณ วันเกิดของกอหญ้าและอันโตนิโอ’

“อะไรครับแม่” คริสต์ถามคุณหญิงศศิธร ที่ยื่นกล่องสีทองเล็กๆให้

“เปิดดูสิ!...” คริสต์เบิกตากว้าง เมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ข้างในนั้น ‘แหวน’

“แหวนวงนี้เป็นของคุณย่าของคริสต์...ท่านให้แม่ หลังจากที่คุณย่าเสียชีวิตเสียไปได้ไม่นาน”

“ขอบคุณครับแม่”

“ขอให้คริสต์โซคติ...นะจ๊ะ” คริสต์หอมแก้มคุณหญิงศศิธรก่อนที่จะเดินออกจากห้องทำงานไป ด้วยของในมือที่รับมาด้วย

“สวัสดีค่ะ...มีอะไรให้ทางร้านรับใช้คะ?” คริสต์ยิ้มให้กับเจ้าของร้านดอกไม้ม

“สวัสดีครับ ผมต้องการช่อดอกไม้ขนาดใหญ่ ผมจะนำไปให้ผู้หญิงที่ผมรักครับ...” เจ้าของร้านสาวยิ้มให้กับคริสต์

“ได้ค่ะ คุณผู้หญิงที่โซคติท่านนั้น ชอบดอกอะไรเป็นพิเศษมั๊ยคะ?” คริสต์ขมวดคิ้วกับคำถามของเจ้าของร้าน เพราะเขาไม่รู้จริงๆว่ากอหญ้าชอบดอกไม้อะไร

“สักกรุ่นะครับ” คริสต์เอ่ยกับเจ้าของร้านเสร็จ เขาก็หันหลังให้กับเจ้าของร้านและล้วงเอาโทรศัพท์มือถือออกมา “...กุหลาบแดง ทิวลิปแดง คาร์เนชั่นสีแดง ลิลลี่สีชมพู เบญจมาศ ทานตะวัน ไอริส เยอบีร่า...ผมต้องการดอกทั้งหมดนี้จัดช่อใหญ่ประมาณนี้...” คริสต์บอกต่อเจ้าของร้านพร้อมยกวงแขนขึ้นมาแสดงถึงขนาดของช่อดอกไม้ม

“ได้ค่ะ!...รอสักกรุ่นะคะ” เจ้าของร้านอดยิ้มให้กับคริสต์ไม่ได้ คริสต์นั่งรอตามคำบอกนั้น อย่างตื่นเต้นและมือก็สั่นไหวที่รับมาจากแม่ออกมาจากกระเป๋าางเกง หัวแหวนที่เป็นเพชรน่าจะเจ็ดกะรัตและตัวเรือนยังมีเพชรเม็ดเล็กๆโดยรอบ แต่ที่ดูโดดเด่น คือหัวแหวนที่เป็นเพชรเด่นเหนือเรือนแหวนนั้น ยังมีเพชรอีกสี่เม็ดเป็นฐานรองรับ คริสต์ไม่รู้ว่ราคาแหวนวงนี้มากเท่าไร แต่ถามาจากคุณย่าแล้วล่ะก็ ราคาต้องไม่น้อยเลย แต่จะสำคัญตรงไหน เพราะ

“ฉันพร้อมแล้ว!” คริสต์เอ่ยบอกเพื่อน

“กล่องปฐมพยาบาล ฉันก็พร้อมเหมือนกัน” หมอพีระเอ่ยออกมา
เรียกรอยยิ้มทั้งของคริสต์และกัณฑ์ออกมาทันที

สายตาลูกค้าในร้านอาหาร ต่างสนใจสามหนุ่มที่เดินเข้ามาพร้อมกัน
โดยแต่ละคนมีลักษณะเด่นเป็นที่ดึงดูดสายตาแทบทุกวัยและทุกเพศ โดยเฉพาะ
คริสต์ที่มีช่อดอกไม้ขนาดใหญ่ในมือ ทำให้ลูกค้าในร้านต่างคิดตรงกันว่าสาวผู้
โชคดีคนนั้น ช่างโชคดีเหลือเกิน เพราะชายหนุ่มที่มีช่อดอกไม้นั้นช่างดูมีเสน่ห์
บาดใจผู้ที่ได้พบเห็น โตะที่อันโตนิโอของไว้นั้นจะต้องเดินผ่านสระน้ำที่มีน้ำ
ไหลและน้ำพุตกแต่งสวยงาม

อันโตนิโอในฐานะเจ้าภาพ เขาถูกจากเก้าอี้ทันทีเพื่อเป็นการให้เกียรติ
ให้กับแขกผู้มาใหม่ กอหลู๋ที่นั่งหันหลังให้กับทางเดินที่กลุ่มของคริสต์เดิน
เข้ามา...

คริสต์ที่สายตาคอยอยู่ที่กอหลู๋ เพียงเขาเห็นแผ่นหลังของเธอ เขาจำได้
อย่างไม่ต้องเสียเวลาคิด สายตาอ่อนแสงพร้อมมองความน่ารักของกอหลู๋ เธอ
เหมือนเจ้าหญิงก็ไม่ปาน เมื่อเธอสวมชุดเกาะอกสีขาวเข้ารูปกับเรือนร่างที่
สวยงามปล่อยกระโปรงยาว ปิดริ้วขายาวนั้นอย่างสวยงาม และเธอสวม
สร้อยที่จีเป็น ล็อคเก็ต ที่ดูอาจจะไม่เข้ากับชุดแต่มีการลงตัวอย่างสวยงาม

พิศาล และ กิก มองตามสายตานั้น ทั้งสองรู้ดีว่าเป็นใครหนึ่งในสาม
แต่กิกหันมามองกอหลู๋ที่มีมือเล็กกำแน่นข้างลำตัว

“อันโต...เชิญเขามาไหม?”

“พออยากให้กอหลู๋ คุยกับเขา...” กอหลู๋มองอันโตนิโอ อย่าง งอนๆ
เพราะยังงั้นเธอก็ต้องเชื่อฟังคำสั่งของผู้เป็นพ่อ

“แค่คุย!...ได้!...แต่ความไม่พอใจที่เกิดขึ้นมันยังไหลเวียนอยู่ในตัว
หนู...อันโตอาจจะรู้จักเขาหน่อยไป...” อันโตนิโอ ยิ้มให้กับคำพูดของกอหญา
และไม่แสดงความเห็นใดๆ เมื่อกลุ่มของคริสต์เดินมาถึงโต๊ะ

“หนู!...” คริสต์เอ่ยเรียกพร้อมดวงตาที่บ่งบอกถึงความดีใจ เมื่อได้
เห็นหน้าหญิงสาวที่เขาเฝ้าคิดถึงมาตลอดหลายวัน

“กอหญาหรือคุณกอหญาก็ได้...ชื่อเล่นเขามีให้กับคนที่สนิทกัน”
ประโยคนั้นของกอหญาเรียกสายตาของทุกคนมามองที่เธอและคริสต์สลับกัน
ด้วยความรู้สึกต่าง ๆ นานา

“...ไม่ใช่อะไรที่คิด...ซะแล้ว!!!” กัมภ์หันไปกระซิบกับหมอพิระที่
พยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย ซึ่งคริสต์เองก็ได้ยินคำกระซิบของเพื่อน แต่แค่นี้
สำหรับเขายังเล็กน้อยมาก เพราะคริสต์รู้จักกอหญาดิ ‘ในความคิดของ
คริสต์นะ’ บทเธอโกรธแล้วทำให้คำพูดแค่นี้ดูน้อยไปเลย

“พี่เอโทย!” คริสต์พูดพร้อมกับคุกเข่าต่อหน้ากอหญาทันที ตอนนี้
คริสต์เป็นฝ่ายเรียกดวงตาของทุกคู่เบิกกว้างขึ้น และนั่นทำให้กอหญาเห็นผ้าก
อตนขนาดเล็กปิดแผลที่ศีรษะของคริสต์ จริงอย่างที่อันโตบอก เธอได้เอาเลือด
หัวของคริสต์ออกไปแล้วจริงๆ

...แต่!!!! แล้ว!!! กอหญาเดินหนีคริสต์และทุกคน ไปทางเดียวกับที่
คริสต์เพิ่งเดินเข้ามา ตอนนี้เป็นอันโตนิโอที่ต้องเอ่ยเรียกกอหญา “...หญ่า!!!!...”

“ผมตามเธอไปเอง!...” คริสต์รีบลุกขึ้น เอ่ยกับอันโตนิโอที่กำลังจะ
ตาม กอหญ่าไป โดยทุกคนทำเพียงมองและให้กำลังใจ แน่نون คริสต์ได้ความ
รู้สึกนี้เกือบทุกคน ไม่ว่าจะเป็นอันโตนิโอที่สายตาแฝงความกังวลไว้ ก็ที่รู้จัก
กอหญาดิ ย่อมเข้าใจเพื่อนและสงสารคริสต์ ที่เธอเองคาดไม่ถึงว่า ผู้ชายอย่าง

คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์ จะยอมทำถึงขนาดนี้ พิศาลเองก็คิดไม่ต่างไปจากกิ๊ก เพื่อนพี่สาว เพราะกิตติศักดิ์ของคริสต์ไม่ธรรมดา หมอพี่ระกับกัณฑ์ที่รู้จักเพื่อนรักดี ช่วงแบบนี้เป็นครั้งแรกของพวกเขเหมือนกัน แต่ทั้งสองเข้าใจคริสต์ทันที่กับความผิดที่ไม่ได้ตั้งใจ เพราะ อันโตนิโอ คาร์เมียน ให้ออกว่าเป็นพ่อคน ก็เชื่อได้! ถ้าบุตรของอันโตนิโอจะอายุสักสองถึงสามขวบ

“หุ้ย!...” คริสต์ที่ในมือยังถือช่อดอกไม้ วิ่งมาดักหน้ากอกหุ้ยพันตรงบริเวณสระน้ำที่มีเพียงแสงไฟสลัวๆ กับทางเดินเล็กๆ

“หลีกไป!...”

“หุ้ย!...พี่ไม่มีคำแก้ตัว!...พี่ขอโทษ ให้อภัยกับความผิดครั้งนี้ของพี่ด้วยเถอะนะ!...” คริสต์พูดโดยที่ไม่ยอมหลีกทางให้กับกอกหุ้ย และยื่นดอกไม้ในมือให้กับกอกหุ้ยเป็นการแสดงความเสียใจและขอโทษ

กอกหุ้ยนิ่งเงียบ ปากชมพูระเรื่อจากการแดงแค้นแค้นเข้ามาหาทัน พร้อมกัดปากล่างไว้อย่างพยายามข่มอารมณ์

“ง่ายไปมัย...ขอโทษ!!! คุณทำร้ายพ่อของฉันด้วยเหตุผลที่เราต่างเข้าใจว่าคุณไม่มีความไว้วางใจ เชื่อใจในตัวฉัน...และตอนนี้...You make me look like someone who need to get attention all the time. (คุณทำให้ฉันดูเหมือนเป็นคนเรียกร้องความสนใจ) คริสต์ อึ้ง!! เซดลาถอยหลังเล็กน้อย อย่างคาดไม่ถึง เพราะสิ่งที่กอกหุ้ยพูดไม่มีตรงไหนผิดเลย...ถ้ากอกหุ้ยจะคิดแบบนั้น เพราะตอนนั้นเขาคิดแบบนั้นกับเธอจริงๆ ไม่ไว้วางใจและเชื่อใจเธอ...แต่อีกข้อกล่าวหาเขาไม่คิดถึงขั้นนั้นที่ว่ากอกหุ้ยจะรู้สึกเกี่ยวกับการกระทำของเขา

“...พี่ต้องทำยังไง?” คำพูดที่ดูไร้ซึ่งความหวังออกมาจากปากคริสต์

“หลีกทางไป!...” กอหญาพุดออกไปทั้งๆ น้ำตาลคลอ เพราะเธอเองก็เสียใจไม่แพ้กับคนตรงหน้า

“ได้โปรด!...อย่าให้พี่ทำแบบนั้น...พี่ทำไม่ได้!...” คริสต์ถึงแม้จะเสียใจเพียงไร แต่เขาก็ไม่อาจทำตามความต้องการของกอหญาได้ ‘หลีกทางเพื่อให้เธอเดินไปจากชีวิตเขา’ เขาทำไม่ได้และไม่มีทางที่จะทำมันเด็ดขาด

กอหญ้ายกมือมองช่อดอกไม้ขนาดใหญ่ในมือของคริสต์ ซึ่งคริสต์ก็ลดสายตามองตามเธอเช่นกัน รอยยิ้มค่อยๆ เกิดขึ้นบนใบหน้าคริสต์ เมื่อกอหญ้ายกแขนเล็กขึ้นมาและค่อยๆ ขึ้นไปปรับช่อดอกไม้ นั่น คริสต์ที่ปล่อยมือจากช่อดอกไม้ ข้างหนึ่งของมือรีบล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบสิ่งที่แม่ให้มา...เพื่อให้นำมามอบให้กอหญา...

...พับ!...ควับ!!!!...ตูม!!!!... สิ่งที่ไม่คาดคิดและสายตากำลังใจของคริสต์ต่างเบิกกว้างขึ้น เมื่อกอหญาเอาช่อดอกไม้ นั่น พาดใส่คริสต์อย่างสุดกำลัง โดยที่เธออาจไม่ทันสังเกตเห็นว่าในช่อดอกไม้ นั้น มีตุ๊กตาเซรามิกอยู่ข้างใน และอย่างรวดเร็วกอหญ्याผลักคริสต์ที่โดนพาดอย่างไม่ทันตั้งตัว ตกลงไปในสระน้ำ เป็นจังหวะเดียวกันที่คริสต์ลื้งเอา ‘แหวน’ ออกมา....

ทุกคนที่โตะรีบวิ่งมายังสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ แต่กอหญ्याวิ่งออกไปจากตรงนั้นแล้วอย่างไม่มีรีรอหรือจะหันมามองคริสต์ที่ตกลงไปในน้ำ

“หญ्या!!!!...” คริสต์เอ่ยได้เพียงเท่านั้น “อะ!!!!” แต่แล้วเมื่อคริสต์ยืนขึ้น สิ่งที่ทำหายไป ‘แหวน’ คริสต์จึงไม่อาจวิ่งตามกอหญ्याที่ตอนนี้คงออกจากร้านไปแล้ว คริสต์พยายามเพ่งมองในน้ำที่มีแสงไฟสลัวจนเกือบมืด แต่เขายังพยายามที่จะหา ‘แหวน’ ต่อไปเพราะมันสำคัญมาก

“เฮ้ย!!...คริสต์ แกทำอะไร?...คิ้วแกแตก เลือดไหลอยู่นะโว้ย!” กัมภ์ที่เดินมาถึง ร้องออกไปอย่างตกใจ เมื่อเห็นสภาพของเพื่อน ‘เปียกปอน’ ‘บาดเจ็บ’ แต่ก็ยังไม่ยอมขึ้นมาจากสระน้ำ

“หาแหวน...” คริสต์ตอบเพียงแค่นั้น และยังคงตั้งหน้าตั้งตาทิ้งตาต่อไป ไม่สนใจความ ‘เปียกปอน’ และอาการ ‘บาดเจ็บ’ ที่เพื่อนบอกสัณนิ

กึก ที่จู่ๆ ต้องรับเสื้อตัวนอก โทรศัพท์มือถือ นาฬิกาข้อมือ จากอันโต ที่ยึดใส่มือเธอ และเขาก็พับแขนเสื้อ เดินลงสระน้ำไปยืนข้างๆคริสต์

“ผมช่วย!...” อันโต เอ่ยกับคริสต์ที่เงยหน้าขึ้นมามอง และ หมอผีระกับ กัมภ์ ก็เดินลงสระตามอันโต เมื่อนำโทรศัพท์และนาฬิกาข้อมือวางไว้บนสะพานไม้ เพื่อลงไปช่วยเพื่อนเช่นกัน ภาพสี่ชายหนุ่มในสระน้ำในร้านอาหารเป็นที่สนใจของลูกค้าท่านอื่นของร้านเป็นอย่างมาก...

“อาจารย์เกิดอะไรขึ้นครับ” อันโตนิโอ เงยหน้าตามเสียงนั้น เพราะเขารู้ว่าคนที่เอ่ยนั้นหมายถึงเขานั่นเอง อันโตนิโอบอกไปรษณีย์ที่เป็นเจ้าของร้านและเป็นลูกศิษย์เขาด้วยว่ากำลังหาแหวนที่หล่นในสระน้ำ “...เข้าใจแล้วครับ!...ผมว่าอาจารย์และทุกคนขึ้นมาจากสระก่อนครับ...เดี๋ยวผมปล่อยน้ำออกให้ดีกว่าครับ เพราะระบบน้ำในนี้ไหลวนและแรง แหวนคงไหลวนอยู่ในสระนี้แหละครับ...”

“ขอบคุณครับ!...” คริสต์เอ่ยกับเจ้าของร้านที่อยู่ในชุดเชฟ เมื่ออันโตนิโอหันมาทางเขาพร้อมรอยยิ้มที่ใจดีอย่างเคย และสายตาของคริสต์ก็เลื่อนไปที่โทรศัพท์มือถือของตนที่ถึงแม้จะสามารถกั้นน้ำได้ แต่คริสต์ก็ไม่อยากประมาท เพราะเขาสนใจเพียงแต่ภาพกอหญ้าไม่ว่าจะเป็นภาพเดี่ยวหรือภาพคู่กับเขาก็ตาม

ตอนนี้ทั้งสี่หนุ่มกำลังจับตัวจากผ้าขนหนูที่ ไบรท์ เจ้าของร้านให้เด็กนำมาให้ และหมอผีระก็ต้องไปเอากล่องปฐมพยาบาลมาทำแผลให้กับคริสต์ ที่นั่งลงที่เก้าอี้โต๊ะที่มีอาหารเพียบพร้อมแต่ยังไม่มีอะไรหมดสักอย่าง ‘เกิดเรื่อง’ เสียก่อน เพราะทุกคนกำลังรอ ‘แหวน’ ที่ไม่รู้ไปอยู่ส่วนไหนของสระน้ำที่ทางร้านกำลังปล่อยน้ำออก และนำดาขายมาดักทางน้ำไหลออกไป

“ไม่รู้จะเรียกว่าโชคดี หรือ โชคร้ายน้อย...ที่คิวแอกแตกเพียงเล็กน้อย ไม่ต้องเย็บ...ล้างแผลฆ่าเชื้อ ใส่ยา และปิดพลาสติกเอาไว้...สามสี่วันก็หายแล้ว...แต่คืนนี้ก็ต้องไปโรงพยาบาลกับฉัน...เพราะแผลที่หัวแอก...ตอนนี้ฉันแค่ล้างฆ่าเชื้อ แต่เพื่อไม่ให้แผลติดเชื้อ คงต้องเปลี่ยนผ้าปิดแผลใหม่” คริสต์ทำเพียงนั่งนิ่งๆ ฟังหมอผีระพูด เพราะตอนนี้ในหัว เขาคิดถึงแต่กอลูญาและแหวน เท่านั้น

กอลูญาที่เรียกแท็กซี่ ให้ไปส่งที่คอนโด ไร่ซึ่งเสียงระอื้น มีเพียงธารน้ำจากดวงดาที่ไหลออกมาอย่างไม่สามารถกักมันไว้ได้ ครั้งแรกกับความรักในแบบที่เธอไม่รู้จกมาก่อน ครั้งแรกกับความสัมพันธ์ที่พ่อพร้าบอกเธอว่าสิ่งที่มีค่าอีกอย่างของผู้หญิงคือร่างกายที่บริสุทธิ์แต่คนรักที่เราเลือกแล้วว่า ใช่! คริสต์ มาร์ติน เซียร์เลอร์ เธอเลือกเขาหลังจากที่เขาเลือกเธอแล้ว ‘ลงตัว’ เมื่อความต้องการตรงกันทั้งสองฝ่าย เธอให้อภัยได้ถ้าเหตุการณ์ร้ายๆ แ่ๆ เกิดขึ้นกับเธอ แต่ต้องไม่ใช่ กับ ‘พ่อ’ ที่เธอยอมแลกแม้แต่ชีวิตถ้าต้องแลกหรือต้องสูญเสีย

“แป็บหนึ่งนะคะ...” กอลูญาบอกกับแท็กซี่ และบอกให้แท็กซี่ปล่อยให้มิเตอร์วิ่งต่อไป เพราะเธอไม่มีเงินสดติดตัว เธอจึงต้องไปยืมที่หน่วยงานส่วนกลาง ของคอนโด และนำมาจ่ายตามค่ามิเตอร์นั้น

“ขอบคุณนะคะ...” กอหญา กล่าวขอบคุณเจ้าหน้าที่ที่นำคีย์การ์ดมาเปิดห้องของเธอให้ เธอเดินเข้าห้องนอนของตนและล็อกประตูทันที และตัดสินใจเก็บเสื้อผ้าบางส่วนลงกระเป๋ หลังจากที่ได้คุยกับลุงหว่องก่อนหน้านี้ครึ่งชั่วโมง

กอหญา หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ซ่อนกระเป๋ไว้ เธอเดินไปปลดล็อกที่ประตู และกลับขึ้นเตียงมานอนตามปกติ เพราะอีกไม่นานหลังจากที่อันโตกลับมาเขาต้องเข้ามา GoodNight Kiss เธอทุกครึ่งยามที่มาเมืองไทย ซึ่งไม่แตกต่างที่ตั้งแต่เล็กจนโตที่ อันโต จะปฏิบัติแบบนี้มาโดยตลอดหลังจากที่เขาเลิกจากการทำงานที่ส่วนใหญ่จะค่ำมืด ตามเวลาของร้านอาหารที่กว่าจะปิดนั่นเอง

“พลึก” เสียงประตูห้องนอนของกอหญาถูกผลักเข้าไป อันโตนิโอ เดินไปจุมพิตแก้มเบาที่หน้าผากมนนั้น และเดินออกมาเงียบๆ

“คุณกลับไปพักผ่อนเถอะครับ” กอหญ้ายมวดคิ้ว เมื่อได้ยินเสียงของอันโต เอ่ยพูดกับใครสักคนในขณะที่กำลังปิดประตูห้องนอนของเธอ

“ขอโทษนะครับ...ที่ทำให้วันสำคัญของคุณต้องล่มไม่เป็นท่า...”

“อย่าคิดมากเลยครับ!...ผมกับกอหญา ทุกวันล้วนแล้วสำคัญเท่าๆกัน” อันโต บอกคริสต้อย่างใจดี และขอมออกจากห้องของกอหญา เพราะหมอฟีระรอเขาอยู่ที่รถ ซึ่งคริสตต้องการแน่ใจว่ากอหญ้ายากลับมาที่คอนโดอย่างปลอดภัย เขาจึงยอมที่จะไปทำแผลที่โรงพยาบาลต่อนั่นเอง

หมอฟีระมองคริสตที่เปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าชุดใหม่แล้ว กำลังเดินมาที่รถที่หมอฟีระจอดรออยู่ ใบหน้าของคริสตบอกชัดเจนว่า ‘เครียด’

“คุณกอหญ้ายาไม่อยู่หรือ?” หมอฟีระถามกลับ

“เปล่า!...กอดหุ้ยาหลับไปแล้ว”

“ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือที่เธอกลับมาอย่างปลอดภัย”

“ก็เรื่องดี มันก็มีแค่นั้น...เฮ้ย!!!!” คริสต์พูดจบก็ถอนหายใจ หอมพีระดาบ่าคริสต้อย่างให้กำลังใจ ก่อนที่จะเคลื่อนรถออกจากอาคารคอนโด จุดหมายปลายทางคือโรงพยาบาล ซึ่งระหว่างทางคริสตส์ล้วงแหวนที่ได้หาเจอจนได้ แม้จะปาเข้าไปเกือบตีหนึ่งแล้วก็ตาม คงต้องพักติดตัวไว้ตลอด คริสต์คิดแบบนั้น

“ฉันว่าแกลไปนอนพักผ่อนที่บ้านพักแพทย์กับฉันดีกว่าวะ!! นี่ก็ตีสองกว่าแล้ว...พรุ่งนี้ค่อยว่ากันต่อ” หอมพีระบอกหลังจากดูแผล ที่หอมอดัดสินใจตัดไหมเลย เพราะแผลสมานกันดีแล้วถึงจะไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ก็ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง

“อืม...” คริสต์ขานรับเพียงเท่านั้น

Grrr Grrr คริสต์ขมวดคิ้วค่อยๆ ลืมตาขึ้น เมื่อโทรทัศน์ เขามีเสียงเตือนดังขึ้น ในช่วงสายของวันรุ่งขึ้น มือแกร่งเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์ข้างเตียง ดวงตาเบิกกว้างขึ้นเมื่อหน้าจอแสดงชื่อของผู้ที่โทรเข้ามา ‘อันโตนิโอ’

“คริสต คริบ” คริสต์ตอบรับเมื่อกรับสาย

“ขอโทษที่โทรมารบกวน...ผมมีเรื่องจะแจ้งคุณ...กอดหุ้ยาออกจากกรุงเทพฯไปแล้ว เธอเขียนโน้ตไว้เพียงคำว่า ‘ขอพักผ่อนตามลำพัง...สักพัก!’...”

คริสตส์ขมวดคิ้วด้วยความเครียด ‘หนี’ กอดหุ้ยาต้องการหนีเขานั้นเอง

“พอจะทราบมั๊ยครับว่ากอดหุ้ยารู้จักใครที่ต่างจังหวัดบ้าง?”

“ผมแนะนำคุณได้อย่างเดียว...คือ...ลองไปคุยกับลุงหวัง รมภ.ของคอนโดคูครับ!...ก้อหญา้ก่อนข้างรู้จักคนน้อยมาก แต่ผมไม่แนะนำให้คุณไปถามลุงหวังตรงๆ เกี่ยวกับก้อหญา้ เพราะคุณจะได้สิ่งที่ต้องการ...ผมแนะนำคุณได้เพียงเท่านี้...โชคดีนะครับ”

“ขอบคุณครับ” คริสต์ยิ้มออกมาเพียงเล็กน้อย ‘ดีก็แล้ว ง้อก็แล้ว อ่อนโยนก็แล้ว ดูเหมือนไม้อ่อนคงใช้ไม่ได้กับก้อหญา้...’ “แล้วอย่ามาว่าพี่โหดแล้วกันนะหญา้...ยายเด็กคือ!!!” คริสต์พึมพำเบาๆ ก่อนลุกจากเตียง และในบ้านพักแพทย์ของหมอพีระ เจียบ!!! คงมีเขาเพียงคนเดียวในบ้านหลังนี้

“สวัสดีครับพี่เขม!...ผมฝากงานที่ออฟฟิศสักพักนะครับ” คริสต์ต่อสายหาเขมิกาต่อทันที

“ได้ค่ะ!...ว่าแต่คุณคริสต์จะไปไหนหรือคะ?” เขมิกาติดตามตามสายมาไม่ได้

“หวัหิน!!!!” คริสต์ตอบออกไป พลันนึกถึงลุงหวังที่เขาได้คุยล่าสุด “ลุงลากลับบ้านที่หวัหิน...พึ่งกลับมาทำงานวันนี้ครับ” คริสต์จำได้ว่าลุงหวังเคยบอกว่าบ้านแกอยู่หวัหิน และแกมีหลานสาวที่เข้าวัยรุ่นแล้วอยู่คนเดียว ‘น้องบี’ เพราะเขาเองก็เคยเห็นมาวิ่งเล่นที่คอนโดเช่นกัน และตอนนั้นลุงหวังแนะนำให้เขารู้จัก ‘น้องบี’ เช่นกัน ลุงหวังเป็นคนอหยาศัยดี แม้แต่เขาที่ไม่ค่อยเจอกับแก ยังชื่นชอบและเคารพลุงหวังคนนี้เช่นกัน แล้วถ้าถึงอันโตนีโอให้เขาไปคุยกับลุงหวัง นั้นแสดงว่าก้อหญา้ต้องสนิทและรู้จักกับน้องบีเป็นอย่างดี

คริสต์ยังมีขณะที่กำลังขับรถสู่ทางหลวงถนนเพชรเกษม มุ่งหน้าสู่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ หลังจากที่เขาย้อนกลับไปที่บ้านหลังจากโทร.ไปแจ้งให้เด็กเก็บกระเป๋าให้ และโทร.ขอเบอร์คนเฝ้าบ้านของแม่ที่ อ.หัวหิน เพื่อแจ้งให้นัมนิเตรียมเปิดบ้านพักริมทะเลไว้

“หญ้าเอ๋ยหญ้า...ช่างดีอนัก!!!!...ลิ้มวันลิ้มคืนก็คราวนี้แหละ...” คริสต์เปรยออกมาอย่างอารมณ์ดี เพราะตำแหน่งบ้านของลุงหวังที่คริสต์ทำที่ไปคุยและไปเรียบเรียงๆตาม ก่อนออกมา คงจริงอย่างที่คริสต์เคยได้ยินมา ว่า คนต่างจังหวัดมีมนุษย์สัมพันธ์ดีกว่าคนในกรุงเทพฯ ที่บ้านอยู่ติดกันแต่แทบจะไม่รู้จักหรือเคยคุยกันเลย ‘เพื่อนบ้าน’ คำนี้สำคัญนัก แต่คงสำคัญเพียงแต่ในต่างจังหวัด เพราะ ป่านิมนิคนดูแลบ้านพักของคุณแม่เขาที่หัวหิน เป็นที่รู้จักดีของลุงหวัง และแน่นอนบ้านลุงหวังอยู่จุดไหนของหัวหินคงไม่มีคำว่า ‘ยาก’ สำหรับคริสต์เลย

กอหญ้าที่เดินเรียบทางเดินได้ต้นไม้ริมทะเลห่างจากบ้านของลุงหวังไปเรื่อยๆ บ้านของน้องบีเป็นบ้านหนึ่งชั้น เธออาศัยอยู่กับย่าของเธอ ที่มีเพียงสองห้องนอน ถึงแม้กอหญ้าจะเกรงใจแต่ย่าและน้องบียืนยันให้เธอพักผ่อนที่บ้านของพวกเขา โดยน้องบี ยกห้องนอนของเธอให้กอหญ้าพักตลอดการพักผ่อนครั้งนี้ เพราะถ้าเทียบแล้วสิ่งที่กอหญ้าช่วยเหลือค่าใช้จ่ายรักษาพยาบาลและค่าของที่มอบให้กับน้องบี ทำให้น้องบีอยากตอบแทนกอหญ้าบ้าง ซึ่งบ่อยๆวันนี้กอหญ้ามีนัดกับน้องบีที่จะเดินไปยังสะพานปลาที่ทอดยาวออกสู่ท้องทะเล เพื่อไปซื้อของสด กุ้ง หอย ปู ที่เหล่าเรือจะมาเทียบท่ากัน

กอหญ้าที่เดินมาเรื่อยๆ จนมาถึงย่านบ้านพักของคนมีฐานะ กอหญ้าเดินหลบหลีก มาตามหาดทราย เธอเห็นชาย เธอรู้เพียงเท่านั้น เพราะเขานอน

เอาหมวกใบใหญ่ปิดบังหน้าเพื่อป้องกันแสงแดดอีกชั้นบนเตียงชายหาดหน้าบ้านหลังหนึ่งโดยมีร่มขนาดใหญ่กางอยู่ด้วย

“ว้าย!!!...อืมมมม” กอหญากร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อเธอเดินผ่านชายคนดังกล่าว แต่แล้วเธอก็ถูกรวบเอาไว้จากด้านหลังแบบไม่ทันตั้งตัว เสียงร้องของกอหญาถูกขัดขวางด้วยฝ่ามือใหญ่ที่ข้างหนึ่งเลื่อนขึ้นมาปิดปากเธอไว้กอหญาเคลื่อนไหวไม่ค่อยสะดวกนัก เพราะสวมผ้าถุงลายปาเต๊ะ ที่เธอเห็นว่าสวยดีจึงซื้อมาด้วยตอนที่ลงจากรถทัวร์ จึงเป็นอุปสรรคในการดิ้นรนขัดขึ้น เพราะเธอนุ่งไม่เป็นแต่น้องปีช่วยสอนและช่วยเธอในการนุ่งโดยที่เอาเข็มขัดเงินของย่ามาพันรอบเอาไว้...

“น้องสาว!...อย่าดิ้นสิจ๊ะ!!!” กอหญาเบิกตากว้างขึ้น เมื่อเสียงกระซิบนั้นเธอจำมันได้ ถึงคนพูดพยายามจะคัดเสียงก็ตามที และนั่นทำให้เธอหยุดดิ้นทันที ไม่ใช่เพราะคำสั่งนั้น แต่เธอรู้ว่าคนที่อยู่ด้านหลังของเธอเป็นใคร? ‘คริสต’

“อยากตายมากนักหรือ?...” กอหญาเอ่ยทันที เมื่อมือใหญ่ผละออกจากการปิดปากเธอ แต่ยังคงรัดวงแขนรอบตัวเธอไว้

“ถ้าต้องตายด้วยมือหญา...แล้วทำให้หญาหายโกรธก็ยินดีครับ” คริสตกระซิบข้างหูเล็กนั้น โดยที่ยังคงโอบกอดด้านหลังกอหญาแนบแน่นขึ้น

“อย่ามาคร่ำมา!...ปล่อยฉันได้แล้ว”

“สัญญาก่อนว่าจะไม่วิ่งหนี...” คริสตต่อรอง

“...หนี...ก็รู้ตัวดิฉัน!!!...ว่าฉันหนี ไม่อยากเจอ ยังตามมาหลอกหลอนกันอีก” กอหญาเอ่ยออกมา ไร้ซึ่งความเห็นใจให้กับคริสตแม้แต่เพียงนิดเดียว

“...คงไม่แค่หลอกหลอนแน่คราวนี้...พี่จะลอคกราบหญ้า!...ให้ร้อง कराไปจนกว่าจะยอมยกโทษให้พี่...” กอหญ้าเบิกตากว้างอย่างเข้าใจประโยชน์นั้นของคริสต์เป็นอย่างดี เธอกลับมาคืนันต้องการอิสระทันที

“...ไ้อ้บ้า!!!!...ปล่อยนะ...อืมมมมม....ม่ายยยย” กอหญ้าร้องเสียงอู้อี้ เมื่อคริสต์ปิดปากเธออีกครั้งพร้อมกับชุดกระซากลากเรื้อนร่างของกอหญ้าเข้าไปในบริเวณของบ้านพักเขาทันที

“อ๊ะ!!!!...” เสียงกอหญ้าร้องออกมา เมื่อคริสต์ผลักเธอลงบนเตียงขนาดใหญ่ที่ปูผ้าสีขาวพร้อมใช้งานของเตียงนั้นได้ทันที แต่กอหญ้าไม่ทันตั้งตัวหรือพลิกกายหนีไปได้ เมื่อคริสต์ล้มตัวทาบลงมาทันทีเช่นกัน

“พี่ขอชมหน่อยนะ!...หญ้าแต่งตัวแบบนี้ดูสวยงามน่ารักไปอีกแบบ...พี่ชอบนะ!!!”

“ถ้าฉันขอบอกหน่อยนะ!...ว่า...ไม่ต้องมาชมเพราะฉันไม่ได้แต่งให้คุณดูและชม...” คริสต์ยิ้มทะเล้นใส่ใบหน้าคนที่ห่างกันแค่คืบ เพราะเขาชินและรู้ถึงความจืดจางปากของกอหญ้าเป็นอย่างดี

“อยากรู้จัง!...ว่าปากจะหวานเหมือนเดิมมั๊ย...” สิ้นเสียง คริสต์โน้มใบหน้าลงต่ำปิดปากแดงนั้นที่เริ่มปิดทางอย่างทันท่วงทีเช่นกัน

สงครามย่อยๆ บนเตียงกว้างที่ด้านบนลิ้นร้ายก็พยายามจะล้วงล้ำเข้าไปเพื่อดูกลิ่นความหวานที่เขารู้ว่าหวานเพียงไร ช่วงที่ต่ำลงมาที่มีมือเกร็งข้างหนึ่งลูบไล่มาถึงขอบเอวที่มีเข็มขัดเงินรัดไว้ มือเล็กพยายามเข้าขัดขวางอย่างสุดกำลังซึ่งเธอไม่มีทางสู้แรงของคริสต์ที่ไม่มีการอ่อนข้อให้กับเธอแม้สักนิด

กอลูญาที่เหมือนตัวเองกำลังขาดอากาศ และอ่อนแรง ทำให้ลื่นร้าย ล่วงล้ำเข้าสู่โพรงปากอย่างไม่รีรอ เสียงลมหายใจที่เร้าร้อนเป่ารดใส่กันและกัน เสียงครางในคออย่างพึงพอใจของคริสต์ เมื่อลื่นลึกตอบสนองกลับอย่างไม่รู้ตัว มือเล็กที่ขัดขึ้นเริ่มอ่อนแรงลง ทำให้มือแกร่งทำงานได้ง่ายขึ้น คริสต์ขยับร่างเล็กน้อยเพื่อเปิดทางให้มือตนกำจัดผ้านุ่งของกอลูญาหลุดออกไป

คริสต์ผละไบน้าออกมาไล่ลงต่ำที่คอเล็กคอมคมกลืนสาวที่แสนจะคิดถึงเหลือเกิน กอลูญาปล่อยเสียงครางออกมาตามอารมณ์และความต้องการที่ก่อตัวขึ้น

“ไม่!...” กอลูญาร้องปฏิเสธเมื่อคริสต์เปลี่ยนเลื่อนมือของตนไปปลดพันธนาการของตัวเอง แต่เสียงปฏิเสธนั้นไม่มีผลกระทบต่อประสาทการรับรู้ของคริสต์ที่เขาได้ยืนแต่หาได้สนใจและเก็บเอามาคิดแม้สักนิด

คริสต์กลับขึ้นไปดูคลืนความหวานนั้นอีกครั้ง ในขณะที่มือแกร่งยังคงเดินหน้าจัดการกับพันธนาการด้านล่างทั้งของตนและกอลูญาที่มีการขัดขึ้นแต่ก็ทำได้ไม่มาก เมื่อเรี่ยวแรงไร้ซึ่งความหมายพร้อมกับความต้องการตามธรรมชาติเริ่มแผ่กระจายไปทั่วเรือนร่างที่ถูกกระตุ้นตลอดเวลาจากคริสต์

“อืมมมม!!!!...” กอลูญาร้องในคอออกมา เมื่อคริสต์ไม่รีรอให้เวลาต้องเสียไปทันทีที่เขาปล่อยตัวตนที่แสดงออกถึงความต้องการขยายตัวหายเข้าไปในโพรงสาวที่ชุ่มฉ่ำบ้างแต่ก็ไม่มากพอจึงทำให้กอลูญาร้องออกมาเพราะความเจ็บปวด เรียวขาเล็กยกขึ้นฝ่าเท้าแนบกับพื้นที่นอนโอบล้อมร่างใหญ่ของคริสต์ไว้ ที่ขยับสะโพกทันทีเพื่อลดการเจ็บปวดให้กับกอลูญาด้วยการเรียกกระแสรู้สึกชานเสียวเข้าแทนที่

คริสต์เลื่อนมือสอดเข้าใต้เสื้อยึดตัวเล็กที่กอหญาสวมอยู่ เพื่อเข้าสัมผัสความอวบอ้อมที่มีเพียงเขาเท่านั้นที่ได้ครอบครองตามแต่ที่เขาต้องการ...

“อ้า...” กอหญาตรงออกมาอย่างขัดใจ เมื่อคริสต์หยุดจังหวะการขยับความแข็งแกร่งนั้นและพลิกกายสลับตำแหน่งให้กอหญ้ามายู่ด้านบน โดยที่จุดเชื่อมยังคงแนบแน่น กอหญ่าหลบสายตาของคริสต์เมื่อเขาเกลี่ยเส้นผมยาวนั้นเพื่อที่เขาจะได้มองใบหน้าของเธอชัดๆและเต็มตา

“ยก...โทษให้...พี่นะ...” คริสต์เอ่ยออกมาด้วยเสียงที่สั่นพร่า โดยที่มีมือเกร็งลูบเส้นผมไล่ไปตามแนวศีรษะอย่างอ่อนโยน และเลื่อนไปคึงชายเสื้อยึดออกจากร่างบางพร้อมกับบราที่เขาปลดตะขอไว้แล้วนั่นเอง... เสียงครางอย่างพึงพอใจของคริสต์ดังออกมา เมื่อความงามปรากฏตรงหน้าโดยที่กอหญ่าไร้ซึ่งการขัดขืน

“ถ้าหญ่า!...ยอมยกโทษให้...หญ่าไม่กลายเป็นผู้หญิงบ้ากามเหรอ?” คริสต์ขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ พร้อมกับมือเกร็งเลื่อนไปเกาะกุมสะโพกมนนั้นให้ขยับเสียดสีไปมาอย่างเชื่องช้าแต่อย่างต่อเนื่อง

“อ้า!...ไม่เข้าใจ...หญ่า...หมายถึง...อย่างไร?” คริสต์ที่ความเสียวซ่าไม่แพ้กับร่างบางที่خنอ่อนบนผิวเนียนตั้งตรงอย่างพร้อมเพรียง

“มันเข้าใจยากตรงไหน?...พี่คริสต์กำลังเอาตัวเองเข้าแลก...เพื่อเป็นการไถ่โทษ...ถ้าหญ่ายอมยกโทษให้ตอนนี้” คริสต์ยิ้มออกมา เมื่อเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

“แล้วได้มั๊ยล่ะ?...พี่เป็นของหญ่าแล้ว...ดีกันนะ!”

“ไปเรื่อยเลยนะ!...คนบ้า” กอหญ่ายิ้มตอบกลับ ซึ่งคริสต์หัวใจพองโตตั้งแต่ที่กอหญ่าแทนคำว่า ‘หญ่า’ นานแล้ว

“ขกโทษให้กับคนที่รักกอหญา คาร์เมียน คนนี้ด้วยนะ...ตอนนั้น ‘หึง’ เต็มอัตราเลย ใครจะคิดว่าพ่อหญาจะยังเป็นหนุ่มและหน้าตาดีด้วย ถ้าพี่ไม่บ๊ายบาย ก็แสดงว่าพี่ไม่รักหญาเลย...” กอหญาอยากจะฟาดคริสต์อีกสักครั้ง ถ้าตอนนี้เธอไม่อยู่ในสถานการณ์หลอมรวมร่างกับเขาอยู่...และความรู้สึกที่คริสต์กำลังกระตุ้นให้มากขึ้นเรื่อยๆ ‘เสียว’ อย่างมีความสุขตามธรรมชาติของร่างกาย และใบหน้าของชายได้ร่างเธอบ่งบอกถึงความพึงพอใจกับความรู้สึกที่ได้รับ

“ฮะ!...” กอหญ้าร้องออกมาอีกครั้ง เมื่อคริสต์พลิกกายสลับตำแหน่งกับเขาอีกครั้ง และอย่างรวดเร็วการทำงานอย่างลงตัว สะโพกแข็งแรงขับเคลื่อนกระแทกตัวตนเข้าออกโพรงสาวด้วยจังหวะความต้องการของตน ซึ่งทำให้ร่างบางสันสะท้อนร้องครางออกมาทิวคูณเร้าร้อนมากขึ้น เมื่อยอดเกสรความต่งตึงถูกรอบครองด้วยปากร้ายกาจที่ปลดปล่อยลิ้นหยอกล้อสนองให้กับกอหญาที่ตัวเองกำลังแตกกระเบิด เพราะร่างกายเธอเต็มไปด้วยความเร้าร้อนช่านเสียว ผิวที่ดูออกจะเป็นน้ำผึ้งอมชมพูมากกว่าขาวตามลักษณะของสาวเอเชีย แดงจัดไปทั่วร่างเพรียวนั้น

“อืมมม.../...โอ้ววว...” สองเสียงดังออกมาพร้อมกันเมื่อคริสต์และกอหญาถึงจุดปลดปล่อยเมื่อความช่านเสียวมาถึงสุดทาง ความอบอุ่นบริเวณท้องน้อยของกอหญาไม่ได้ทำให้ความแข็งแรงของคริสต์อ่อนตัวลงสักนิด...

“อีก...มัย?” คริสต์เอ่ยถามทั้งๆที่ตัวเองยังคงหายใจถี่เร็วจากความเหน็ดเหนื่อยของภารกิจสาวท ซึ่งกอหญาเองไม่ต่างไปจากเขาสักนิด แต่...

“ไม่!...” กอหญาเดินเสียงตอบออกไป ทั้งๆที่ระบบการหายใจของเธอ ยังไม่คงที่... “หญา มีนัด!...” กอหญาพูดพร้อมกับมือเล็กพยายามที่ผลักร่างของ คริสต์ที่ดูเหมือนจะไม่รู้สึกถึงแรง... เล็กๆ... นั่นเลย

“นัด!...ใคร?” คริสต์ถามกลับ พร้อมกดน้ำหนักทาบทับร่างบางที่กำลังจะขยับออก...

“แล้ว!...มัน...อืม!...เกี่ยว...อะไรด้วยเล่า!!!!”

“งั้นไม่ให้ไป...”

“ออกไปนะ!!!...”

“ก็บอกมาก่อนสิ!!!” กอหญาถลึงตาสู่คริสต์ที่ความเอาแต่ใจของเขา ยังไม่มีลดละ... ทั้งๆที่ ‘ความผิด’ ติดตัวยังคงอยู่

“หญาจะกลับแล้ว!...”

“ไม่ให้กลับ!...ถ้าหญาอยากพักผ่อนอยู่ที่นี่...พี่ก็จะอยู่ด้วย...และ หญาต้องมาพักที่นี่...บ้านพี่เท่านั้น...”

“ไม่!...หญา มีที่พักแล้ว” กอหญาที่พูดพร้อมกับยกแขนของตนมากัน ยันอกของคริสต์ไว้...

“ถ้างั้นก็อยู่อย่างนี้...มันทั้งวันทั้งคืน...พียินดีรับใช้...สนอง...เรียกหา เสียงครางหวานๆของหญาได้ตามที่หญาต้องการเลย...”

“จะบ้าเหรอ!...มันหนักนะ!!!” กอหญาเริ่มอึดอัด เมื่อคริสต์ตั้งใจกด น้ำหนักของตนลงมา โดยที่จุดประสานยังคงเชื่อมสายใยร่างกายของทั้งสองดั้งเดิม

“เลือก?...ว่าหญาจะเอาตัวเองมาพักที่นี่...หรือจะเอาพี่กลับไปที่พักของหญาด้วย!...” คริสต์พูดด้วยสีหน้าจริงจังมากขึ้น

“...หนูารู้นะ!...ว่าพี่คริสต์รู้ว่าหนูพักที่ไหน?...”

“ไม่ปฏิเสธ...” กอหนู่าม้มปากพร้อมกับถอนหายใจออกมา จนความอวบอิมเนบแน่นกับแผ่นอกกว้างที่ยังมีเสื้อยืดสวมใส่อยู่

“โอเค!!!!...หนู่ายอมแล้ว...ออกไปได้แล้ว ป่านนี้น้องปีตามหาหนู่าแล้ว” คริสต์ยิ้มออกมา และยอมขยับกายออกจากร่างบางอย่างอ้อยอิ่ง กอหนู่าดึงผ้าห่มมาคลุมกายเปลือยของตนทันทีที่ได้อิสระ...

คริสต์ยิ้มที่กอหนู่าหันหน้าหนีด้วยแก้มแดงจัด เมื่อคริสต์ไม่กปิดตัว ตนของตัวเองแม้สักนิด คริสต์หยิบเสื้อผ้าของตนที่กองอยู่พื้นห้องขึ้นมาสวมใส่ และหยิบของกอหนู่าที่กองรวมส่งให้เธอ

“หันไป!...” กอหนู่าดึงเสื้อผ้าชิ้นเล็ก ชิ้นใหญ่ของตนมาจากมือคริสต์อย่างรวดเร็ว คริสต์ยิ้มและขอมหันหลังตามคำสั่งนั้น กอหนู่าเร่งสวมอาภรณ์ของตนทันที เมื่อลงมาจากเตียงมายืนอีกฟากของเตียง

กอหนู่าขยับขาเดินมาที่ฟากเตียงที่คริสต์ยืนอยู่ เพราะเข็มขัดเงินล่วงอยู่ตรงนั้น

“หันกลับมาได้!...ช่วยหนู่าหน่อย” คริสต์หันกลับมา เห็นกอหนู่ามือข้างหนึ่งยึดจับขอบผ้านุ่งไว้ และมืออีกข้างถือเข็มขัดเงิน

“ได้ครับ...หนู่าแต่งตัวแบบนี้ก็น่ารักไปอีกแบบ” คริสต์พูดพร้อมกับมือรับเข็มขัดเงินมากอหนู่าและพันรอบเอวเล็กน้อย “โอเคมั้ย?...” คริสต์ถามพร้อมช่วย กอหนู่าเก็บขอบผ้านุ่งสอดเข้าใต้เข็มขัดอย่างสวยงามอีกครั้ง

“ขอบคุน...” กอหนู่าพูดเล่นๆ และเดินไปที่กระจกดูความเรียบร้อยของตัวเองอีกครั้ง พร้อมกับสาธยายของของตัวเองให้อยู่ในสภาพที่ไม่บ่งบอกว่าเธอเพิ่งผ่านเหตุการณ์อะไรมากับผู้ชายคนที่ยืนมองเธอตลอด

“ไปด้วยนะ!...” คริสต์เอ่ยด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความหวัง

“ไปไหน?”

“ไปกับหนูๆ ที่ไหนก็ได้ที่หนูๆจะไป...” กอหญาถอนหายใจอีกครั้ง เพราะคริสต์ตอนนี้เหมือนเด็กชายตัวเล็กๆ ที่กำลังขอกินไอติมเลย

ผู้คนมากมายยามเย็นบนสะพานที่ทอดยาวไปยังผืนท้องทะเล ‘สะพานปลา’ คริสต์ กอหญา และน้องปี ก็เป็นกลุ่มในจำนวนผู้คนมากมายเหล่านั้น ที่สนใจของสดที่มาจากทะเล กุ้ง หอย ปู ปลา และแน่นอนน้องปีบอกกับคริสต์และ กอหญาว่าเดี๋ยวน้องปีจัดการเอง เพราะถ้าให้กอหญยากับคริสต์ที่เป็นคนต่างถิ่นจะได้ของสดในราคาที่สูงกว่าคนในพื้นที่

เพียงเวลาไม่นานสองมือของคริสต์และกอหญาก็เต็มไปด้วย กุ้ง หอย ปู ปลาหมึก ที่คริสต์เป็นคนจ่ายเองเมื่อเขายืนยันอย่างชัดเจน และเมื่อกลับมาถึงบ้านของน้องปี ย่าของน้องปีก็ก่อไฟในเตาถ่านที่มีตะแกรงพร้อม สำหรับปิ้งของทะเล และอีกเตามีหม้อซึ่งที่พร้อมสำหรับการนึ่ง มื้อเย็นที่เป็นเหมือนปาร์ตี้เล็กๆ ที่เดิมจะมีเพียงสามชีวิตกลับเป็นสี่ชีวิต บรรยากาศเต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะเมื่อย่าของน้องปีมีเรื่องเล่าสนุกๆ หลายเรื่องในช่วงเวลาการปาร์ตี้

น้องปีอมยิ้ม ยามที่มองคริสต์ที่เธอรู้จักเช่นกันยามที่ไปที่вокกรุงเทพฯ และพักกับปู ที่เขาคอยเอาใจและดูแล หยกหล่อกอหญาตลอดเวลา

“ผิดไปมัย?...” กอหญาถามยามที่เอาปลาหมึกย่างจิ้มในน้ำจิ้มที่อาจะเยอะเกินไปป้อนคริสต์ เพราะใบหน้าเขาแดงขึ้น เพราะน้ำจิ้มฝีมือของย่าน้องปี

จะมีสองแบบ คือแบบเผ็ดมาก กับเผ็ดน้อย และที่กอลูญาจิมอันที่เผ็ดมากให้ คริสต์ เพราะเขาเอ่ยถามว่าแบบนั้นเป็นไง กอลูญา ก็เลยให้เขาลองชิมเอาเอง

“ก็เผ็ดจริงๆ...” คริสต์ตอบคำถามพร้อมรับแก้วน้ำที่กอลูญาส่งให้

“พี่คริสต์กินแบบเดิมดีกว่า...เพราะถ้าไม่เคยกินเผ็ด ท้องอาจจะเสียได้” กอลูญาบอกอย่างเป็นห่วง คริสต์พยักหน้าอย่างเข้าใจและกลับไปกินจิมแบบเดิม จนเวลาล่วงเลยไปจนเป็นเวลาสามทุ่ม

“พี่หญ้ากับพี่คริสต์...กลับไปได้แล้วละ...เดี๋ยวตรงนี้น้องบีจัดการเอง” คริสต์กับกอลูญาพยักหน้าอย่างเข้าใจ เพราะศึกมากแล้วและเขาสองคนก็ต้องเดินทางกลับซึ่งระยะทางที่ห่างจากบ้านน้องบีก็ห้าร้อยเมตรเห็นจะได้... “พรุ่งนี้น้องบีเอาข้าวต้มกุ้งที่ย่ำทำไปให้เป็นมือเข้านะคะ...”

คริสต์ยิ้มและกล่าวขอบคุณย่าน้องบี และรับกระเป๋าใบเล็กที่ใส่เสื้อผ้าของกอลูญามาจากมือกอลูญามาถือเสียเอง และกล่าวราตรีสวัสดิ์กับน้องบีและย่าน้องบี ทั้งสองคนก็เดินลงมือไปทางเดินริมชายหาดเพื่อกลับไปยังบ้านพักของคริสต์

Grrr Grrr กอลูญาหันไปที่ กระเป๋าของเล็กที่คริสต์ถืออยู่ เมื่อได้ยินเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือที่ตนเองพึ่งจะเปิดตอนที่เข้าไปเก็บเสื้อผ้าในห้องน้องบี

“อันโต...” กอลูญากรอกเสียงตามชื่อที่แสดงที่หน้าจอว่า ‘DAD’

“เป็นไงบ้าง?...”

“อันโตอยากจะถามหญ้าว่า...เจอลำมั้ย?” คริสต์อมยิ้ม เพราะรู้ทันที ‘เค้า’ ก็คือ เขานั่นเอง

“ต่างที่ ต่างคน พ่อเป็นห่วง”

“ค่ะ...” กอหญาตอบรับ แต่เธออยากจะต่อคำพูดของอันโตว่า นายคริสต์อันตรายกว่าหลายเท่า

“พ่อกับกิ๊ก จองตัวกลับมิลานแล้วนะ...”

“เร้วจิงเลยนะคะ...เมื่อไหร่คะ?”

“อาทิตย์หน้า...”

“พรุ่งนี้หนูากลับกรุงเทพฯดีกว่า...จะได้อยู่กับอันโตให้นานกว่านี้”

“ตามใจ...แล้วเจอกัน”

“มีอะไรเหรอ?” คริสต์ถามไม่ได้ เพราะดูกอหญาเศร้าๆ หลังจากวางสายจากอันโตนี่โอ

“อันโตต้องกลับมิลาน...อาทิตย์หน้าแล้ว”

“ย้ายไปอยู่ด้วยกันนะ!...” กอหญาหันไปมองคริสต์ทันที คริสต์หยุดเดินเมื่อพวกเขาเดินมาถึงทางเข้าบ้าน “...พี่พูดจริงนะ!...ที่จะดูแลญาต่อจากพ่อญา...ถ้าญายังไม่ยอมแต่งงานมันกันก่อนก็ได้ ไว้หลังญาได้รับปริญญาบัตรแล้วเราค่อยมาคุยกันต่อเรื่องแต่งงาน...”

“มีความรู้ไหมมาก...” คริสต์อดยิ้มกับคำพูดของกอหญา ที่ดูใบหน้านิ่งๆ แต่กลับปล่อยมุขที่น่าำออกมา

“ถือเป็น...Say Yes!!!!...” กอหญาแก้ปองใส่ความมดมือชกของคริสต์

“หญ้าขอคุยกับอันโตก่อนได้มั๊ย?...หญ้ายังไม่มีโอกาสได้คุยเรื่องของเรากับอันโตเลย...” คริสต์ยิ้มก่อนจะพูดกลับ...

“เรื่องคุยกันตามประสาพ่อลูก ก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้...เพราะอันโตบอกพี่แล้วว่าให้ทุกการตัดสินใจอยู่ที่หญ้า เพราะมันเป็นชีวิตของหญ้า...สำหรับอันโต เขาบอกพี่ว่าเขารู้จักลูกสาวคนนี่ดี...หญ้ามองคนไม่ผิดหรอก”

“อันโตพูดแบบนั้นด้วยหรือคะ...ประโยคล่าสุด” กอหญ้าเอ่ยถามกลับทันที...

“เฮ้ย!...เชื่อแล้วจริงๆว่าหญ้างับอันโต เป็นพ่อลูกที่เข้าใจและรู้จักกันเหลือเกิน...ประโยคสุดท้ายที่พูดเองต้องการบอกหญ้าง่าวก...” กอหญ้าอดย้อนใส่คริสตัลไม่ได้... “หญ้าทำไมถึงตัดสินใจอยู่เมืองไทย?”

“...?...”

“พี่หมายถึงเมื่อห้าปีก่อน...ทำไมหรือ”

“อันโตคงเล่าให้ฟังเรื่องที่หญ้างเจอแม่ครั้งแรกสินะ...” คริสตัลยักหน้า เพราะตอนนั้นที่เขาได้ฟังเรื่องราวจากอันโตนี่โอ เขาเองก็ไม่เข้าใจว่ากอหญ้างคิดยังไงถึงตัดสินใจอยู่เมืองไทย... “หญ้าต้องการพิสูจน์ให้คนที่ดูถูกอันโตเห็นว่า...อันโตเลี้ยงหญ้างเติบโตมาอย่างมีคุณภาพ...วันนั้นหญ้างเสียใจมากที่เป็นสาเหตุให้อันโตโดนดูถูก...ทั้งๆที่ตลอดเวลาตั้งแต่เล็กจนโต อันโตไม่เคยสักครั้งที่จะบอกว่าแม่ไม่ดีอย่างโน้น แม่ไม่ดีอย่างนั้น มีแต่คำพูดดีๆทุกครั้งที่เคยถึงแม่...หญ้างจะมีภาพแม่เพียงภาพเดียวที่อันโตเก็บไว้และวางไว้ที่หัวเตียงในห้องนอนของหญ้าง...ภาพที่แม่ยิ้มและท้องใหญ่ อันโตบอกว่านี่คือภาพคู่ของกอหญ้างและแม่...”

คริสตัลจึงร่างบางเข้ามาโอบกอด เพราะถึงแม้กอหญ้างพยายามจะเก็บความเสียใจไว้ในส่วนลึกของจิตใจ แต่ธารน้ำก็ไหลออกมาทันทีเพียงแค่นี้ให้แผ่นอกกว้างเป็นที่ซับน้ำตาแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจที่เธอเป็นลูกที่แม่ไม่เคยรัก...

“ในบางครั้ง!...ผู้ใหญ่เขาก็มีเหตุผลของเขา...หญ้าเป็นหญ้าอย่างที่ป็น
มามันคืออยู่แล้ว...อย่าใช้ชีวิตอยู่เพื่อพิสูจน์ให้ใครหันมามอง...หญ้าควรมีชีวิตต่อ
เพื่อตัวหญ้าเอง...” กอหญ้าชบใบหน้าแนบแน่นแผ่นอกเกรงนั้นมากขึ้นกับ
ประโยคกำลังใจที่คริสต์มอบให้กับเธอ

“ขอบคุณนะค่ะ!...ที่เข้าใจหญ้าและกำลังใจที่มอบให้กัน” คริสต์ยิ้มให้
กับคำพูดของกอหญ้า แต่แล้วรอยยิ้มของเขาก็ก่อยๆหายไป เมื่อประโยคต่อไป
ของ กอหญ้า “ถ้าฉันหญ้าก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องอยู่เมืองไทยต่อ...รีบโทรกลับไป
หาอันโตของตัวเครื่องบินเพิ่มอีกสำหรับหญ้าดีกว่า...” กอหญ้าพูดจบ อาศัย
ช่วงที่คริสต์ สดัน รีบวิ่งเข้าไปด้านในบ้านด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม จำ
คริสต์ที่อึ้งเพราะโดนเธออำเล่น

“หญ้า!...” คริสต์ขยับเท้าก้าวพร้อมร้องเรียกกอหญ้าที่วิ่งเข้าบ้านไป
แล้ว “คิดว่าจะหนีพ้นเธอ...” กอหญ้าที่ได้ยินเสียงทรงพลั้งนั้นรีบวิ่งไปยืน
หลังเก้าอี้โดยขวางกั้นระหว่างเธอกับเขาเอาไว้

“ฮิ ฮิ ฮิ...แน่จริงก็จับให้ได้สิ” กอหญ้าทำท่าย พร้อมขยับกายคอยหลบ
หลีกคริสต์ที่พยายามหาจังหวะเข้าจับกอหญ้าที่เอาแต่หัวเราะและหัวดีร้อง เมื่อ
เขาวิ่งวนเก้าอี้เข้าไปหาเธอ

“จับได้แน่!...เตรียมรับความรักครั้งใหญ่ของพี่ได้เลย”

“คนบ้า!...หึน!!!!ได้ตลอดเวลา”

“ก็ช่วยไม่ได้...น้องสาวอยากนำรักนำจับกินเสียเหลือเกิน...” กอหญ้า
หัวดีร้องออกมาเมื่อคริสต์วิ่งและคว้าเธอได้ในที่สุด “ ฮ่า ฮ่า ฮ่า” เสียง
หัวเราะบ่งบอกถึงชัยชนะของคริสต์ดังออกมา ‘ความสุข’ เป็นความรู้สึกที่เกิด

ขึ้นทุกครั้งกับคริสต์ยามที่มีกอลฮู้าเคียงข้างไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ไหน เขาก็ต้องการเพราะ ‘ความสุข’ แบบนี้นั้นไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อน

“อ๊ย!...อย่าฟัง!...หุ้ญ้าอยากอาบน้ำ...เหนียวตัวไปหมดแล้ว...และกลิ่นก็ดูๆด้วย...”

“จริงหรือ?...ขอลองพิสูจน์หน่อย” คริสต์พูดพร้อมสูดดมชอกคอเรียนั้น “จริงด้วย!...กลิ่นดูๆ”

“เสียมารยาท!...ถึงแม้มันจะจริง สุภาพบุรุษก็ไม่ควรพูดออกมา...” คริสต์ยั้งๆ เพราะความจริงแล้วกอลฮู้ายังหอมหวานเสมอสำหรับเขา

“ก่อนไปอาบน้ำกัน!...ขอถามอีกอย่างได้มั๊ย?”

“อะไรคะ?”

“ยังงี้ดีล่ะ!...คือพี่ตามไม่ทันหรือเรียกว่าไม่เข้าใจ...ว่าทำไมหุ้ญ้าถึงจะเรียกว่าลึ้ม หรือไม่สนใจ เรื่องที่พี่เป็นสาเหตุให้หุ้ญ้าต้องเจ็บตัวและเรื่องที่พี่ทำร้ายพ่อหุ้ญ้าอย่างไม่ตั้งใจ...”

“ແລທີ່หางคิ้วเนี่ยะ!...ไซฟ์มือหุ้ญ้ามั๊ย?”

“ก็ไม่เชิงซะทีเดียว...” คริสต์ตอบอย่างเป็นกลาง เพราะคำตอบแบบนี้ส่งผลทางลบด้านอารมณ์ของกอลฮู้าน้อยที่สุด

“มันก็คล้ายๆกันที่พี่คริสต์ไม่อยากคิด เรื่องแย่ๆให้มันต้องมาบั่นทอนตัวเรา...ก็มันเกิดขึ้นแล้ว กลับไปแก้ทำใหม่ก็ไม่ได้...ก็ต้องปล่อยมันไป และระวังวันนี้ว่าอย่าทำอะไรที่ทำให้เราต้องรู้สึกในวันพรุ่งนี้ว่าเราไม่น่าทำมันเลย...เรื่องที่หุ้ญ้าต้องเจ็บตัวเพราะพี่คริสต์ หุ้ญ้าไม่อยากคิดถึงให้ต้องทุกข์ใจ เพราะตอนนี้พี่คริสต์ก็อยู่กับหุ้ญ้า คิดแค่นี้พอมั๊ย” คริสต์ยิ้มออกมา กอลฮู้าโศก ว่าอายุมากในเรื่องของความคิด เธอมีเหตุและผลในการดำรงชีวิตที่จะไม่เป็น

พิษเป็นภัยกับคนในสังคม และนั่นคงมาจากสายเลือดทางพ่อ เพราะส่วนนี้ของ กอหญาเรียกว่าเหมือน อันโตนิโอ เลย์ทีเดียว...

“อ้าาา....” เสียงครางของกอหญาก็ก้องในห้องน้ำ เมื่อคริสต์ขัด เขียดกึ่งบังคับที่เขาจะต้องอาบน้ำก่อนนอนพร้อมกับเธอ สองมือของกอหญ้ายึดจับไหล่ผายเป็นหลักยามที่ริมฝีปากร้อนของคริสต์แนบสนิทที่เนินเนื้อความสาว พร้อมกับลิ้นร้ายลากเลียผ่านกลีบสาวจนทำให้กอหญาแทบสิ้นเรี่ยวแรงในการยืน ถึงแม้แผ่นหลังเปลือยจะแนบกับผนังเย็นเฉียบของห้องน้ำก็ไม่ทำให้ความร่ำร้อนในร่างกายเธอลดอุณหภูมิให้ต่ำลงแม้สักนิด

เวลาล่วงเลยจากนาที่เป็นหลายนาที่ ‘ช่างมันเถอะ’ ของเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด ไม่ทำให้คริสต์เพียงพื่อความต้องการดูดดื่มธารน้ำที่ถูกเรียกว่าอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยหรือคำนึงถึงความสามารถของร่างกายที่ถูกกระตุ้นเร้าด้วยความชำนาญและมากประสบการณ์ของลิ้นร้าย ริมฝีปากร้อน ฟันสวาทที่ทรงพลังที่ออกมาทำหน้าที่บริเวณเนินเนื้อความสาวที่ตอนนี้คงเปลี่ยนสีเปรี้ยวได้ดังกุหลาบแดง

“พะ...พี่...พี่คริสต์” เสียงครางผสมเสียงหอบหายใจที่ดังแข่งกับน้ำที่ไหลออกจากฝักบัว

คริสต์ผละออกมาอย่างรวดเร็ว หมุนตัวกอหญาให้หันหน้าเข้าผนังห้องน้ำ อย่างรวดเร็วคริสต์เชื่อมต่อเรือนร่างเข้ากับเธอด้วยจุดที่ทำให้กอหญาร้องครางออกมาพร้อมกับเสียงพึงพอใจที่ดังออกมาจากคริสต์ มือเล็กนากับผนังเมื่อคริสต์ไม่ปล่อยเวลาความต้องการให้เลื่อนไปอย่างไร้ค่า เสียงการกระแทกตัวตนในจังหวะที่ไม่มีการรื้อเพื่อความสะดวกของช่องทางที่เป็นจุด

สตรัทความช่านเสียว ดังประสานกับสายน้ำที่ไหลกระทบแผ่นหลังของคริสต์
ลงต่ำตามแรงโน้มถ่วงโลกไปตามเรือนร่างที่แข็งแรงที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ที่
ถึงแม้ช่วงหลังๆนี้คริสต์ไม่ได้ไปออกกำลังกายที่สปอร์ตคลับนานนับเป็น
สัปดาห์แล้วแต่ร่างกายยังทรงพลังความสวยงามของชายที่ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี
ดี....

จังหวะทรงพลังของคริสต์ก็เร็วขึ้น พาความช่านเสียวแผ่กระจายไป
ทั่วร่างเปลือยเปล่าทั้งสอง มือแกร่งยึดจับสะโพกกลมของกอหญาไวนั้นเมื่อ
รู้ตัวเองว่าจะต้องคู่กันและรุนแรงกับเธอมากขึ้นตามอารมณ์และความต้องการ
ของตัวเอง

“กรี๊ดดดด.../...โอ้วววว...” เสียงครางดังกึกก้อง เมื่อความช่านเสียว
ทำให้ร่างเปลือยเปล่าทั้งสองระเบิดธารน้ำสาดซัดใส่กันอย่างเต็มที่ กอหญา
ต้องยกมือเป็นสัญญาณแทนคำพูดว่า ‘พอแล้ว’ เพราะถ้าเธอไม่ทำอะไรสักอย่าง
เธอคงไม่ได้ออกจากห้องน้ำในคืนนี้เป็นแน่ แม้แต่จะเอ่ยเสียงออกมาสำหรับ
เธอก็ยังทำได้ยากเย็นเหลือเกิน เพราะเธอกำลังตกอยู่ในภาวะหายใจไม่ทัน

“แนใจ?...” คริสต์ถามกลับย้ำความต้องการเธออีกครั้ง ด้วยใบหน้าที่
เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข ซึ่งคำตอบของคำถามนั้นเขารู้ที่อยู่แล้ว เขาก็แค่แกล้ง
แหย่เธอเล่น

“ราตรีสวัสดิ์ครับ...ที่รัก” คริสต์ยิ้มพร้อมจุมพิตเมื่อถึงผ้าห่มขึ้นมา
คลุมกายเรือนร่างของกอหญาที่หลับสนิททันทีที่ศีรษะถึงหมอน เพราะนี่เวลา
เกือบเที่ยงคืนแล้วเพราะกว่าคริสต์จะช่วยเป่าผมยาวของกอหญาจนแห้งสนิทก็
ใช้เวลาเหมือนกัน และคริสต์ลงจากเตียงนำโทรศัพท์และMacBook เชื่อมต่อ
สัญญาณอินเทอร์เน็ต เขาต้องเช็คก่อนว่าไม่มีงานอะไรด่วนที่เขาต้องจัดการ

และเคลียให้ เจมิกาในตอนเช้าของวันพรุ่งนี้ เพราะว่าเขาสองคนจะเข้า
กรุงเทพฯ ก็น่าจะเป็นช่วงบ่าย เวลาว่างไปเก็บตังหนึ่งคริสต์ปีด MacBook
เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยอย่างที่เราควรเป็น เพราะพี่เจมหรือเจมิกาตอนนี้รับตำแหน่ง
ผู้ช่วยเขาไปแล้วนั่นเอง...

‘รู้เข้าตรู...’

“พี่เหว้า!...พี่คริสต์...” คริสต์ค่อยๆ ลืมตาเหมือนได้ยินเสียงเรียกที่หน้า
ประตูบ้าน ดวงตาเข้มน้ำเลื่อมมองกอเหว้าที่นอนในอ้อมกอดเขา ‘หลับสนิท’
คริสต์ค่อยๆ ลุกจากเตียงอย่างช้าๆ และเบาๆ เพราะไม่อยากรบกวนเวลาพักผ่อน
ของ กอเหว้าที่ตอนนี้ยังเข้าอยู่มาก

“น้องบี!...”

“ขอโทษนะคะที่มาเรียกแต่เช้า...น้องบีเอาข้าวต้มกึ่งมาให้ค่ะ”

“ขอบคุณครับ...วันนี้พวกพี่ต้องกลับกัน กรุงเทพฯ กันแล้ว...น้องบีมี
อะไรจะฝากให้ลุงหวังมั๊ย?”

“อย่างนั้นหรอคะ...ได้ค่ะ...งั้นน้องบีกลับไปบอกย่าเลยนะคะ...”

“ครับ!...เดี๋ยวช่วงเที่ยง พวกพี่แวะไปที่บ้านนะ...” น้องบีพยักหน้าและ
วิ่งกลับไปยังทิศทางที่วิ่งมา หลังจากส่งหม้อขนาดเล็กที่มีข้าวต้มพร้อมทาน
สำหรับสองคน คริสต์หันไปมองทะเลที่ตอนนี้เริ่มจะมีแสงสว่างบ้างเพราะ
เวลานี้กำลังจะหกโมงเช้าแล้ว...

“เหว้า!...” เงียบ!!!! คริสต์ที่เดินกลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้ง ปลุก
เรียกกอเหว้าที่ดูเหมือนเขายังไม่มีที่ท่าจะรู้สึกตัวเลย “เหว้า...ตื่นมาดูทะเลมั๊ย
กำลังสวยเลยนะ...” คริสต์ไม่ละความพยายาม

“อืม!...ไม่!...ง่วง...จะนอนต่อ”

“หญ้า!...มันสวยนะ...ทะเลตอนนี่”

“เห็นเยอะแล้ว...ขอนอนแล้วกัน” กอหญ้าที่ตอบกลับโดยที่ไม่ยอมลืมตาขึ้นมาสักกนิค คริสต์จึงต้องยอมตามนั้น... เดินกลับเข้าห้องน้ำไม่ถึงสิบนาที่เขาก้ออกมากับชุดที่พร้อมที่จะออกข้างนอก ‘วิ่ง’ คริสต์ที่ตัดสินใจไปวิ่งเพื่อออกกำลังกายเพียงลำพัง เขาต้องปล่อยให้สาวน้อยที่ดูเหมือนอยากนอนพักผ่อนมากกว่าทำอย่างอื่น... ‘ก็คงต้องยอม’ เพราะสาเหตุหลักก็มาจากเขานั่นเอง...

คริสต้ออคมออกมาไม่ได้ หลังจากที่เขากลับเข้ามาบ้านหลังจากที่ไปวิ่งออกกำลังกาย...ก็เป็นเวลาเกือบแปดโมงเช้า เพราะคริสตวิ่งออกไปไกลและเพลิดเพลินกับเวลาเช้าของริมชายหาด กอหญ้าที่ตื่นตอนไหนเขาไม่แน่ใจ แต่ตอนนั้นที่เขากลับมา กอหญ้างก็อยู่ในชุดใหม่พร้อมแล้ว และบอกกับเขาว่า...

“หญ้ารอที่คริสต้อยู่...ที่คริสตไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ่านะคะ...เดี๋ยวหญ้าไปอุ่นข้าวต้ม...รอ!”

“เดี๋ยวพี่ขอจอดรถแป๊บหนึ่ง หญ้ารอพี่ในรถ...” คริสต์พูดจบ กดไฟฉุกเฉินและลงจากรถไปอย่างรวดเร็ว กอหญ้าทำเพียงมองตามอย่างไม่เข้าใจ ผ่านไปเกือบห้านาที่คริสตที่เดินหายไปกลับมาที่รถโดยที่ในมือมีถุงกระดาษเล็กๆมาด้วย คริสต์ส่งถุงกระดาษให้กอหญ้าโดยที่ยังไม่พูดอะไร ก็เคลื่อนรถออกไปทันที

“อะไรคะ?” กอหญาเปิดดูคู เห็นเป็นซองยา แต่ก่อนที่คริสต์จะตอบคำถาม เขาส่งขวดน้ำที่หยิบมาจากข้างประตูยื่นให้กอหญา ที่รับมาอย่างไม่เข้าใจ

“ยาคุมฉุกเฉิน...” คำตอบของคริสต์ ‘แดงก่ำ’ ที่แก้มทั้งสองข้างอย่างฉับพลัน... “หญ่ากินเลยตอนนี้หนึ่งเม็ด ที่อยู่ในซองเล็ก...กินซิ!!!!...” คริสต์ต้องย้าอีกครั้ง กอหญาทำตามทีบอกทันทีด้วยใบหน้าที่ร้อนวูบวาบ “...อีกเม็ดค่อยทานต่อหลังจาก...”

“ไม่ต้องบอก!...เดี๋ยวหญ่าอ่านเอง...เปลี่ยนเรื่องพูดเลย” คริสต์หยุดคำพูดของตัวเองทันที เมื่อกอหญาเสียงดังแทรกขึ้นมาด้วยใบหน้าที่แดงก่ำ ‘เงิน’

“โอเค!...ก็อย่าลืมส่วนที่เหลือแล้วกัน...ถ้าไม่อยากท้องก่อนแต่ง” คริสต์พูดกลับอย่างขำๆ ‘น่ารัก’

“อืม!...” กอหญาตอบกลับเพียงแค่นั้น แต่เรื่องใหม่ที่คริสต์พูดต่อเรียกความสนใจของเธอได้อีกครั้ง...

“สินนี้พี่ไปค้างที่คอนโดกับหญ่านะ!...”

“ไม่ได้!...”

“งั้นหญ่าไปค้างที่บ้านพี่...”

“ไม่!...มันเข้าใจยากตรงไหน?...อันโตยังไม่ได้กลับมิลานเลย...”

“แล้วไง?...หญ่าก็นอนคนละห้องกับพ่อไม่ใช่หรือ?”

“ก็หญ่าไม่ได้อยู่คนเดียว...”

“ก็ถูก...หญ่าอยู่กับพ่อ...พี่ก็รู้แล้ว”

“บ้านใคร...บ้านมัน”

“เรื่องไร...ที่ต้องทำแบบนั้น...หญ้าเราสองคนเป็นอะไรกันอันโตก็รู้ ที่ไม่ใช่คนที่ทำอะไรลับหลังนะ...คินนี่ที่จะค้ำที่ไหนก็ได้แต่ข้างกายที่ต้องมีหญ้านอนอยู่ข้างๆ...หญ้าเป็นสมบัติของพี่ อย่าหวังจะเฉี่ยพี่ทิ้งง่ายๆ...” กอหญ้าอ้าปากค้าง คริสต์ มาร์ติน เชียร์เลอร์ เอาอกเขาสิ!

“เอาที่สบายใจ...อยากทำอะไรก็ทำเลย...คุณเจ้าของสมบัติ” คริสต์ยิ้มอีกครั้ง บทจะง่ายก็ง่าย...แต่ถึงมันจะยากเขาจะไม่ยอมแพ้เป็นแน่

‘...ณ ห้องชุดคอนโด ชั้นยี่สิบห้า ย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร’

“เป็นไงบ้าง?...” อันโต เอ่ยถามบุตรสาวที่วิ่งเข้ามาบอกเขา หลังจากขึ้นมานอนห้องช่วงบ่าย กอหญ้าขยับป้องปากและกระซิบที่ข้างหูอันโต ทำให้คริสต์ที่เดินตามหลังจากตกทายกับอันโตนีโอแล้ว ต้องขมวดคิ้วมองพฤติกรรมของกอหญ้า ‘ชัดเจน’ ไม่ต้องการให้เขารู้และได้ยินความรู้สึกที่เธอกำลังจะบอกให้คนถามรู้

อันโตนีโอยิ้มออกมาเมื่อได้ยินคำบอกเหล่านั้น พร้อมเลิกคิ้วหันมามองคริสต์ ยิ่งทำให้คริสต์เกิดความสงสัยเพิ่มทวีความอยากรู้ประโยชน์เหล่านั้นของ กอหญ้า “เด็กบ้า!...” คริสต์พึมพำให้กอหญ้าอ่านปากเขา กอหญ้ายิ้มเชิดๆ และวิ่งเข้าห้องนอนไป

“คุณคริสต๋อยากทานอะไรเป็นพิเศษมั๊ยครับ...”

“ขอบคุณครับ...ผมทานง่ายครับอะไรก็ได้ครับ” คริสต์พูดกับอันโต แต่ความสนใจเขาอยู่ที่กอหญ้าที่วิ่งเข้าห้องนอนไปแล้ว อันโตยิ้มและมองตาม...

“ไม่มีอะไรหรอกครับ!...หญ้าแค่แกล้งคุณเล่น...เขาไม่ได้ว่าอะไรคุณหรอกครับ...” คริสต์เลิกคิ้วหันกลับมายิ้ม

“สวัสดีค่ะ!...” สองหนุ่มหันไปมองเสียงทักทาย ก็ก โสภิตา ที่เพิ่งกลับมาถึง คริสต์กล่าวทักทายกลับ “ดีเลย!...หุ้ยกลับมาแล้ว...ก็ได้นั่งที่หุ้ยเขาอยากได้อยู่พอดี...ขอตัวก่อนนะค่ะ” ก็กที่พูดจบ เดินเข้าห้องนอนของกอกอหุ้ยไป บรรยากาศในนี้ดูเป็นปกติ สี่ชีวิต ในสายตาค้นนอกถ้ามองมา ‘ครบครัน’ ให้ความรู้สึกแบบนั้น และคริสต์ที่ไม่อยู่ว่่างๆ เขาจึงอาสาเป็นผู้ช่วยอันโต ในการจัดการมือเย็นที่พวกเขาชอบหิวอาหารทะเลกลับมาด้วย

“ก็ก...เขาแพ้อาหารทะเลครับ เราจะทำกับข้าวที่ใช้อาหารทะเลแต่อย่างเดียวก็ออ กุ้งพล่า ของโปรดกอกอหุ้ยเลย...” คริสต์พยักหน้ารับรู้ ช่วงเวลาอาหารเย็นของคนทั้งสี่ดูน่ารักและเป็นกันเอง จนมาถึงยามค่ำบนโซฟาตัวยาว หน้าจอขนาดใหญ่ที่ทั้งสี่กำลังเพลิดเพลินกับภาพยนตร์ที่ก็กซื้อแผ่นมา ล่วงเวลามาถึงสามทุ่มที่ดูเหมือนจะไม่คึก แต่กอกอหุ้ยที่นั่งรอมหลายชั่วโมงทำให้เธอหลับไปก่อนที่หนังจะจบ....

“ขอตัวนะครับ...” คริสต์เอ่ยเบาๆ กับอันโตนิโอและก็ก เขาซ่อนตัวกอกอหุ้ยขึ้นในอ้อมแขน อันโตฮึมและลุกไปเปิดห้องนอนของกอกอหุ้ยให้กับคริสต์ คริสต์กล่าวขอบคุณเบาๆ ก่อนที่อันโตนิโอจะปิดประตูตามหลังให้

“อันโตดูสบายใจจังเลยนะค่ะ...”

“คุณคริสต์ไม่ใช่ผู้ชายที่ใช้ไม่ได้...”

“ก็กก็หวังว่าอย่างนั้น...”

“ทำไมเหรอ?” อันโต ถามกลับอย่างสงสัย

“ผู้หญิงในอดีตของคุณคริสต์ ก่อนข้างเยอะนะค่ะ...” อันโต พยักหน้าเข้าใจ และที่ก็กใช้คำว่า ‘อดีต’ นั่นก็หมายความว่า คริสต์ มาร์ติน เซียร์เลอร์ ปัจจุบันคงมีแต่กอกอหุ้ยคนเดียวสินะ!

“เราก็ต้องปล่อยให้เขาแก้ปัญหาตัวเอง...” กิก ยิ้มให้กับความใจดีและเป็นคนที่เขาใจอะไรอย่างเป็นกลางของอันโตนิโอ

“ยังใจดีเหมือนเดิม อันโตน่ารักเสมอ...” กิก พุดพร้อมกับยกแขนคล้องคออันโตให้ใบหน้าเขาใกล้เธอมากขึ้น แต่ครั้งนี้ก็เกิดการฉีดยา เมื่ออันโตนิโอเปลี่ยนไปที่เขาไม่ได้หยุดใบหน้าเพียงแค่แรงรัดของเธอ

ปากเล็กถูกปิดลงอย่างเหนือความคาดหมายของเธอ แสงสลัวจากดวงไฟดวงเล็กที่เปิดเพียงแค่นั้น กับแสงหน้าจอขนาดใหญ่ที่มีแสงกระพริบกระพริบร่างทั้งสองที่แนบชิดกันมากขึ้น เมื่อวงแขนแข็งแกร่งของอันโตยับกระชับร่างบางของกิกให้ขึ้นมาแนบบนตักเขาโดยที่เขาไม่ถนัดจนจูบที่มากขึ้น เมื่อได้รับการตอบสนองกลับอย่างเต็มใจจากเธอ ที่รอคอยเวลานี้มานาน... ‘ถึงเวลา’ นั่นแล้วสินะ

กิก ที่ไม่เก่งและชำนาญเรื่อง ‘จูบ’ หรืออะไรก็ตามที่มากกว่าจูบ เพราะเธอไม่เคยต้องการใครเลย นอกจากอันโตนิโอที่เป็นพ่อแท้ๆของเพื่อนสาว...

“เราควรเข้านอนได้แล้ว...”

“ต้องมากกว่านอนเฉยๆนะ...” กิก เอ่ยออกไป ถึงจะเงินๆอายุๆ แต่เธอบอกกับตัวเองว่า ‘Strong’ และ ‘Brave’ อันโตเพียงแค่ยิ้มที่เห็นคำพูดของกิกตรงข้ามกับท่าทางที่หลบตาเขา

“ถ้าไม่กลัวว่าต้องตื่นสาย...” อันโตกระซิบกลับที่ใบหู และขบกัดดั้งหูเล็กน้อย ทำให้ความร้อนระดับปรอทแตก ขึ้นถึงหน้าของกิกเลยทีเดียว....

‘...ห้องนอนกอดหุ้ย’

“หญ้า...หญ้า...” คริสต์กระซิบเรียก เมื่อวางร่างที่หลับแล้วบนเตียงนอนอย่างอ่อนโยน

“หญ้า่วง...พี่คริสต์ควรหยุดพักบ้าง” คริสต์ยิ้มที่พยายามกลั้นเสียงหัวเราะ

“ตกลงหญ้าคิดอะไร?...ที่พี่เรียก ที่ต้องปลุก พี่จะถามว่าหญากินยาอีกเม็ดแล้วหรือยัง?...” กอหญ้าเปิดตากว้างขึ้น

“คนบ้า!....ใครจะรู้เล่า!!!!...” กอหญ้าพูดพร้อมกับฟาดมือลงบนท่อนแขนคริสต์ไม่แรงมาก...

“แล้วกินยัง?...” กอหญ้าพยักหน้าเป็นคำตอบ แต่... “แน่ใจนะที่ไม่อยากทำ...อย่างอื่นจริงๆ” คริสต์พูดโดยฝ่ามือแก้มกลิ้งลูกไล่เรือนร่างนั้น

“ไม่!...หญ้า่วง!....อยากนอน...ไม่อยากทำอย่างอื่น...ได้ยินชัดมั๊ย?”

“ยังสาวอยู่แท้ๆ...น่าเสียดาย” คริสต์พูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสลด หดหู่ พร้อมพลิกตัวนอนหงายข้างๆกอหญ้า

“หมายความว่า?...ที่พูดมา...” คราวนี้เป็นฝ่ายกอหญ้าที่ลุกพรวดพราด และขยับขึ้นไปคร่อมตัวคริสต์เอาใบหน้าของตนเข้าใกล้ใบหน้าคริสต์ที่นอนหนุนแขนตัวเองและหลับตา แก้มยังไม่สนใจเรือนร่างที่ทาบทับเขาอย่างจะเอาเรื่อง เขาคำตอบ...

“แม่คุณ...ยุ่ง่ายเหลือเกิน...” คริสต์คิดในใจ

“หืม?...บอกมาเดี๋ยวนี้นะ...ไอ้คนบ้า!” กอหญ้ายังเข้าชี้ ถามเขาคำตอบกับคนที่เหมือนทำท่าจะหลับ

“ไหนว่าหลับแล้วไง?...ที่กำลังทำใจและข่มตาหลับอยู่” คริสต์พูดทั้งๆ ที่ไม่ยอมลืมตา แต่เขารู้สึกได้ว่าใบหน้าของกอหญาอยู่ใกล้เขามาก เพราะลมหายใจเป่ารดกัน “ไยเย็น...” คริสต์บอกตัวเองในใจ

หัวใจดวงใหญ่กระตุก พร้อมกับดวงตาเข้มเปิดขึ้นทันที เมื่อริมฝีปากเขาถูกสัมผัสด้วยริมฝีปากร้อนชื้นของกอหญา สิริষะที่แนบสนิทกับหมอนผงกขึ้นสนองกลับสัมผัสนั้น แขนแกร่งที่ถูกหนุนขยับออกมา โอบล้อมกอบกุมใบหน้าคนด้านบนให้แนบแน่นยามที่ลื่นร้ายทยานเข้าสู่โพรงปากนั้น กอหญาที่มีประสบการณ์กับเขาหลายต่อหลายครั้ง ทำให้เธอสามารถตอบสนองอย่างเป็นงาน ที่สร้างความภูมิใจให้ครูอย่างคริสต์อย่างเหลือล้น

คริสต์เลื่อนมือมาที่ชายเสื้อของกอหญา เมื่อทั้งเขาและเธอคลุ้มความหอมหวานกันมากพอ เมื่อเสียนอนของกอหญาผ่านพ้นสิริষะเล็กไปแล้ว มือเล็กก็จัดการเสียดสำหรับนอนของคริสต์ออกทันทีเช่นกัน ความร่ำร้อนในร่างกายของคนทั้งสองเป็นตัวเร่งให้ทั้งสองช่วยกันจัดการสิ่งขวางกั้นออกกันอย่างรวดเร็ว

“อ้า...” กอหญาครางออกมา เมื่อคริสต์ที่ขยับร่างของเธอขึ้นมานั่งบนตัก อย่างรวดเร็ว ความใจร้อนและพร้อมแล้วคริสต์ดันแกนกายเข้าสู่โพรงสาวอย่างรวดเร็วพร้อมรั้งร่างนั้นขยับแนบชิด ริมฝีปากร้ายเข้าครอบครองคลุ้มยอดเกสรความอวบอูนนั้นเสียดังประสานไปกับเสียงลมหายใจถี่แรงของกอหญา สองแขนโอบรอบสิริষะคริสต์ดันเข้าหาออกไม่คุมแนบชิดจนเหมือนสองร่างจะหลอมรวมเป็นร่างเดียวกัน เนินเนื้อความอวบอิมของกอหญาแสดงถึงหลักฐานการตีตราของตัวทุกจุดทั้งสองข้างเมื่อเวลาผ่านไปนานเป็นหลายนาที ก็ยังไม่มีทีท่าว่าเจ้าของพื้น ลื่นร้ายนั้นจะเพียงพอเลย กอหญาหอบหายใจปล่อย

ให้คริสต์ทำอย่างที่ต้องการ ถึงในบางจังหวะกอหญาารู้ความรู้สึก ‘เจ็บ’ ยามที่คริสต์กัดคอดึงขอดเกรสนั้น แต่สิ่งที่มาพร้อมกับ ‘เจ็บ’ คือ ‘เสียว’ จนเธอต้องระบายออกมาเป็นเสียงหวานๆ

“อ๊ะ!....” เสียงกอหญา เมื่อคริสต์ดันจนแผ่นหลังของเธอสัมผัสถึงฝ่าปูที่นอน เมื่อคริสต์ต้องการที่จะกระแทกเข้าออกโพรงสาวแล้วนั่นเอง เรียวกาเล็กถูกยกขึ้นคล้อยทิวแขนแข็งแรงยามที่คริสต์โน้มกายจัดทำเตรียม

กอหญาร้องครางออกมาพร้อมกับร่างกายขยับเคลื่อนไหวขึ้นลงตามจังหวะแรงกระแทกแก่นกายของคริสต์ที่เรือนกายคริสต์ร้อนลุ่มจนเม็ดเหงื่อสร้างความชื้นให้กับผิวกายแข็งแรงนั้น ด้วยวัยที่มีความแข็งแรงต่อพลังเพศทำให้คริสต์ดูดัน รุนแรงใส่กอหญา เพราะยังกอหญาตอดรัดแก่นกายมากเท่าไรยังเป็นแรงกระตุ้นให้คริสต์ขำใจและเปิดรับความสุขที่เกิดขึ้นมากขึ้น สองมือเล็กของกอหญาดึงรั้งฝ่าปูที่นอนกำแน่นในกำมือเล็กนั้น เพราะเธอเองก็สุขจนล้นเหลือ และในจังหวะสุดท้าย

“อืมมมม....” คริสต์โน้มใบหน้าปิดริมฝีปากแดงนั้น บดบังกลบเสียงครางยามที่เขาและเธอถึงจุดหมายปลายทาง เพราะคริสต์ไม่แน่ใจว่าเสียงกรีดร้องยามสุขสมของกอหญาจะดังเล็ดรอดออกจากห้องนอนของเธอไปมั้ย ‘กัน’ ไว้ก่อน ด้านบนคริสต์ปิดด้วยเรียวปาก ด้านล่างคริสต์กดสะโพกทิ้งน้ำหนักลงตรงจุดประสานสวนทางกับสะโพกกลมเล็กแดงขึ้นรับสัมผัสนั้น สายธารแห่งชีวิตไหลวนควบแน่นในกายสาวอย่างที่ไม่ไหลออกมาได้แม้สักนิด เพราะความแข็งแรงที่ขยายคืบแน่นโพรงสาวยังคงสภาพไม่ต่างไปจากก่อนหน้านี้เลย....

‘ยามเช้า...วันรุ่งขึ้น’

“พลั๊ก...” อันโตนิโอ เงยหน้าจากเตาที่แพนเค้กพร้อมทานอย่างสวยงาม

“สวัสดียามเช้าครับ” คริสต์ทักทายอันโตนิโอ เมื่อเดินออกมาจากห้องนอนกอดหุญา

“สวัสดีครับ...มือเช้าเป็นแพนเค้กกับกาแฟมั๊ยครับ” อันโต ทักทายตอบพร้อมมองคริสต์ในชุดทำงานอย่างเรียบร้อยเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสแลกซ์สีดำ และเน็กไทสีโทนเดียวกับเสื้อ

“ขอบคุณครับ...” คริสต์รับไมตรีนั้น อันโตเตรียมแพนเค้กให้คริสต์ ส่วนคริสต์เดินไปที่เครื่องชงกาแฟสดที่น่าจะเป็นอันโตที่ทำไว้เรียบร้อยแล้ว คริสต์เพียงแค่นิยบแก้วกาแฟรินกาแฟดำที่ควั่นลอยหอม และเดินมานั่งที่ท็อปตรงข้ามกับ อันโตที่ยืนจานแพนเค้กมาให้คริสต์

“ดูเหมือนสองสาวของเรา...ยังไม่มีใครจะลูกออกจากที่นอนนะครับ” คริสต์ยิ้มให้กับประโยคนั้นของอันโต และสายตาของคริสต์ก็จับจ้องที่หน้าอกของอันโต เมื่อมีบางอย่างได้เสื้อที่คริสต์คล้ายๆว่าจะใช้สิ่งที่เขาคิด

“...ขอโทษนะครับ...จะรังเกียจมั๊ยครับ...ถ้าผมจะขอดูล่อคเกิ้ลที่คุณแขวนอยู่นะครับ...” อันโตก้มมองตามสายตาของคริสต์ และดึงสร้อยคอล่อคเกิ้ลส่งให้คริสต์ คริสต์รับมาพร้อมกับกล่าวขอบคุณ

ดวงตาคมอ่อนแสงลงทันที เมื่อเขาเปิดดูสิ่งที่อยู่ข้างใน ด้านหนึ่งเป็นนาฬิกาบอกเวลา ส่วนอีกด้านมีภาพของเด็กหญิงตัวเล็กที่เห็นซีกหน้าด้านข้าง คล้องแขนรอบคอชายใส่ชุดเซฟ ‘อันโตนิโอ’ กับกอดหุญา

“เด็กผู้หญิงคนนี่คงเป็นกอดหุญา...”

“ครับ!...กอหญาชอบวาดภาพมาตั้งแต่เด็กๆ...ตอนแรกผมคิดว่าเธอจะเรียนเอกศิลปะ...แต่กลายเป็นเอกมนุษยนากร”

“ตอนแรกผมก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน ตอนที่เห็นภาพวาดในเล่มของเธอและส่วนใหญ่ในห้องนี้ ล้วนแล้วเป็นภาพวาด...ทำไมถึงไม่มีภาพถ่ายเลยครับ”

“ภาพถ่ายถ้าเป็นภาพกอหญา...จะอยู่ที่มิลานครับ ที่บ้านเราที่นั่นจะเต็มไปด้วยภาพถ่ายของกอหญาทุกการเจริญเติบโต เมื่อกอหญาโตขึ้นมา ที่กำแพงบ้านที่นั่น จะมีกรอบรูปในภาพเดียวกันที่เป็นภาพถ่ายและภาพวาดที่กอหญาเริ่มวาดตั้งแต่ภาพแรก...กอหญาชอบและเริ่มจากการวาดภาพตัวเองที่เห็นในกรอบรูป และภาพในลึอกก็ตกก็เป็นฝีมือเธอเช่นกัน...และลึอกเกิดขึ้นนี้ก็เป็นของขวัญครบรอบวันเกิดของเราสองคน...เธอภูมิใจมากกับของขวัญชิ้นนี้ เพราะเธอสั่งทำด้วยรายได้ที่เธอหาเป็นก้อนแรกนะครับ...”

“รายได้ก้อนแรก?...” คริสต์ทำหน้าชวนสงสัย

“ครับ!...ช่วงที่เธอฝึกงานอยู่...มีคนซื้องานออกแบบภายในของเธอนะครับ...กอหญาดีใจมากแต่เป็นใครนั่นเธอก็ไม่รู้เหมือนกัน” คริสต์ฟังพร้อมรอยยิ้ม และส่งคืนลึอกเกิดให้กับอันโต “เออ!...กอหญียบอกคุณหรือยังครับ ว่าผมจะเดินทางกลับมิลานวันอังคารหน้าครับ...”

“ครับ...ว่าแต่วันนี้คุณอันโตต้องไปไหนมัยครับ?...”

“คงต้องรอสองสัปดาห์ครับ...ว่าแต่คุณคริสต์มีอะไรหรือเปล่า” อันโตตอบ พร้อมมองคริสต์ที่เร่งจัดการมือเข้า

“ผมไม่อ้อมค้อมเลยนะครับ...คือผมจะขอหมั้นกอหญาเป็นการภายใน ก่อนที่คุณจะเดินทางกลับ...ผมจะไปเรียนคุณแม่ให้มาสู่ขอกอหญากับคุณอย่าง

ไม่เป็นทางการก่อนครับ...หลังจากได้รับปริญญาบัตรของกอหญา ตอนนั้นผมจะทำทุกอย่างให้ถูกต้องนะครับ...เพราะผมรู้สึกว่าการให้ผมเร่งรัดเรื่องนี้มากนัก...แต่ผมเคยคุยกับเธอไว้ว่าหลังจากที่คุณอันโตเดินทางกลับ ผมอยากให้เธอย้ายไปอยู่ที่บ้านผมนะครับ...แต่กอหญ่ายังไม่ตอบรับเรื่องนี้เลย”

“ขอบคุณอีกครั้งนะครับที่คุณรักและจริงใจกับกอหญ่าลูกสาวของผม...แต่กอหญ่าเธอไม่เคยถูกบังคับ เรื่องการย้ายนั้นคุณคงต้องค่อยๆเป็นค่อยๆไป...เพราะผมมักจะบอกเธอเสมอว่าชีวิตเป็นของเธอ เธอมีสิทธิที่จะเป็นผู้กำหนดชีวิตของเธอเอง ผมเคารพในการตัดสินใจของลูกสาวคนนี้ของผมนะครับ...ทุกอย่างขึ้นอยู่กับกอหญ่าครับ” คริสต์รับฟัง และเขาอยากจะบอกอันโตเหลือเกินว่า กอหญ่าคือแสนดี และเขาก็รักเธอคนนั้น กอหญ่าที่แสนดี

“...ผมฟังคุณแล้ว...ผมรู้สึกเจองานยาก...”

“แต่ผมไม่เคยเห็นเธอเป็นแบบนี้มาก่อน...มีแค่คนพิเศษสำหรับกอหญ่าเท่านั้นแหละครับ...ที่เธอจะทำให้คนพิเศษคนนั้นเจองานยาก...” คริสต์ยิ้มกับกำลังใจจากว่าที่พ่อตาที่บอกใครใครจะเชื่อว่าพ่อตาเขา บอกเป็นพี่ชายยังน่าเชื่อถือ

‘ห้องประธานบริหาร ชองสถานี่...’

“แม่ไม่มีปัญหาหรอกนะ...ดีใจมากเลย...ในที่สุดคริสตก็เจอคนที่คริสตต้องการจริงๆสักที...”

“ขอบคุณนะครับ...แม่ผมน่ารักที่สุด” คริสต์พูดพร้อมเข้าหอมแก้มและกอดคุณแม่หึงสัชรแน่น เข้มกอดอ้อมไปด้วยไม่ได้

“ແหม!...ແມ່ຍັງໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງ ‘ນຳຣັກ’ ທີ່ສຸດຂອງຫຣິດຢູ່ອີກເຮືອ?”
คุณแม่หึงสัชรอดไม่ได้ที่ต้องแซวลูกชายเพียงคนเดียว...

“แน่นอนครับ!...ไม่มีใครน่ารักเท่าคุณแม่อีกแล้ว”

“แล้วหนูกอดคุณแม่ล่ะ...จะให้แม่ไปสู่วอเขา...เขายังไม่น่ารักที่สุดสำหรับคริสต์หรือจะ” คุณหญิงศศิธรเอ่ยล้อเลียนบุตรชายอย่างใจดี

“น่ารักก็น่ารักอยู่เหมือนกันแต่ไม่ที่สุด...เพราะยายเด็กนั่น คို့แสนคို့เถียงคำไม่ตกปาก ร้ายกาจจนผมอยากจะฟาดวันละหลายรอบ...เพียะ!...โอ้ย!” คริสต์ที่ยังพูดไม่ทันจบก็ต้องร้องออกมา เมื่อคุณหญิงฟาดมือลงบนท่อนแขนเขา

“...คို့สิ!!ว่าน้องเขา...ตัวเองรู้บ้างมั๊ยว่า ช่างเอาแต่ใจและวางอำนาจมากมายขนาดไหน...”

“คุณแม่กลายเป็นพวกยายเด็กคို့ไปแล้ว...นี่ถ้ารู้เข้า...คงจะกระโดดโลดเต้นเป็นลิงแน่ๆ...” เขมิกากลับเสียงหัวเราะต่อไปไม่ไหว ทั้งในเรื่องที่คริสต์กับคุณหญิงศศิธรปฏิบัติต่อกัน และความแข็งแกร่งด้านภาษาไทยของคริสต์

“พี่ว่าคุณกอดคุณแม่ มาถูกทางมวญถูกคู่กับคุณแม่คริสต์แล้วละคะ...ต้องแบบคุณกอดคุณแม่นี้แหละถึงจะเอาคุณแม่คริสต์อยู่...นี้รู้จักเขาไม่นานก็ให้คุณน้ำไปขอแล้ว เธอต้องมีอะไรที่มากกว่าแค่นี้ คို့แสนคို့แล้วมั้งคะ”

“เอ่อ!...เรื่องที่จะให้แม่ไปสู่วอเธอ กอดคุณแม่ยังไม่ตอบรับมาเลยครับ ผมกะว่าจะมัดมือชกนะครับ...เดี๋ยวคื้นนี้เธอคงจะรู้ วันอาทิตย์คุณแม่เตรียมตัวไว้เลย”

“อะไรนะ!!!!” สองเสียงดังออกมาพร้อมกัน คุณหญิงศศิธรกับเขมิกาเอ่ยออกมาพร้อมกันทันทีเมื่อได้ยินเสียงของคริสต์

“คุณแม่อายุตกใจขนาดนั้นสิครับ...รับรองวันอาทิตย์นี้คุณแม่มีว่าที่ลูกสะใภ้แน่นอน...พี่เขมด้วย วันอาทิตย์ผมจองนะครับ เพราะคงมีแต่พวกเรา ไม่มีที่คน นะครับ”

“ว่าแต่คุณคริสต์คาดว่าจะเป็นใคร ‘ฟ่ายกลซาตาน’ ได้ตอนไหนคะ?” เขมิกาเป็นฝ่ายถาม และให้เหตุผลเพิ่มเติมว่าทางผู้กำกับกันไม้กันมืออยากสร้างละครเรื่องนี้มาก โดยเฉพาะตอนที่เขมิกาแจ้งกับผู้กำกับว่า ทางคุณคริสต์กำลังจะทาบทามนักเขียนตัวจริงมาเล่นเป็นนักแสดงนำฝ่ายหญิงเสียเอง...

“ต้องขอโทษพี่เขมด้วยนะครับที่ผมล่าช้า...ผมยังไม่ได้คุยกับหนูอาเลย...ฟังจะเคลือบเธอเรื่องที่ผมไปทำร้ายร่างกายคุณอันโต...แปลที่ทางคิวผมยังหาไม่สนิทเลย...เพราะถ้าขอร้องเธอคงปฏิเสธแน่นอน...” คำตอบและเหตุผลของคุณคริสต์เรียกสายตาสองคู่ที่จ้องมองคริสต์อย่างเหลือเชื่อ เพราะคุณหญิงศศิธรกับ เขมิกา ไม่เคยเห็นคริสต์ไร้ซึ่งความมั่นใจในทุกเรื่อง แต่ช่วงหลังๆเรื่องของ กอหล้าที่เป็นข่าวหัวใจของเขา ดูทำให้คริสต์หมดความมั่นใจในตัวเองไปเยอะเลย

“แล้วมันหมายความว่าอย่างไร?...” คุณหญิงศศิธรเป็นผู้เอ่ยถาม

“มันก็ต้องใช้เล่ห์ ใช้กล บ้างกับกอหล้า...ก็อย่างที่บอกยายเด็กคนนี่เรื่องคือเธอไม่เป็นรองใคร ต่อปากต่อคำก็เก่งจนต้องให้ไล่...”

“ดูพูดเข้า...” คุณหญิงศศิธรเปรยออกมา แต่นั่นเป็นครั้งแรกและกอหล้าเป็นผู้หญิงคนแรกที่คริสต์เอ่ยถึงและพูดถึงบ่อยๆ จนเธอไม่มีความเคลือบแคลงหลงเหลือสักนิด ‘รัก’ ถูกชายคนเดียวของเธอ รักกอหล้ามากจนตัวเอง

ไม่รู้ตัวเลขด้วยซ้ำ...ว่ามันมากขนาดไหน ในเวลาอันสั้นคริสต์ ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย
ที่จะเกิดขึ้นกับบุตรชายของเธอ